

DECYZJA KOMISJI

z dnia 7 września 2000 roku

zmieniająca dyrektywę Rady nr 82/894/EWG dotyczącą powiadamiania o przypadkach chorób zwierzęcych zaobserwowanych na terytorium Wspólnoty

(zgłoszone pod numerem dokumentu C(2000)2494)

(tekst istotny dla Europejskiego Obszaru Gospodarczego)

2000/556/EC

(Dz. U. WE nr L 235, z 19.09.2000, s. 27)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając opinię dyrektywę Rady nr 82/894/EWG z dnia 21 grudnia 1982 roku dotyczącą powiadamiania o przypadkach chorób zwierzęcych zaobserwowanych na terytorium Wspólnoty¹ wraz z ostatnimi zmianami dokonanymi przez decyzję nr 98/12/WE², a w szczególności jej art. 5 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) System Powiadamiania o Przypadkach Chorób Zwierzęcych wdrożony dyrektywą nr 82/894/EWG jest uaktualniany, co stanowi okazję do jego przeglądu; nie jest konieczne przesyłanie za pomocą tego systemu informacji dotyczących ograniczeń.
- 2) Międzynarodowe Biuro ds. Epizootii (OIE) zmieniło nazwę pomoru ptactwa na grype ptactwa oraz nazwę choroby Teshena na enzootyczne zapalenie mózgu i rdzenia kręgowego u świń. W związku z tym należy odpowiednio zmienić listę chorób.
- 3) W celu zachowania przejrzystości winno się skonsolidować poprzednio wprowadzone zmiany poprzez odpowiednie uzupełnienie oraz zastąpienie załączników.
- 4) Instrumenty przewidziane w niniejszej decyzji pozostają w zgodzie z opinią Stałej Komisji Weterynaryjnej,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Załącznik I oraz załącznik II zostają zastąpione przez załączniki do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie od dnia 1 stycznia 2001 roku.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja jest skierowana do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 7 września 2000 roku.

W imieniu Komisji

David BYRNE

Członek Komisji

¹ Dz. U. WE nr L 378, z 31.12.1982, s. 58.

² Dz. U. WE nr L 4, z 8.1.1998, s. 63.

ZAŁĄCZNIK I

Choroby, których rozpoznanie wymaga powiadomienia o zagrożeniu:

Pryszczyca

Księgosusz (pomór bydłocy)

Zaraza płucna bydła

Choroba niebieskiego języka

Choroba pęcherzykową świń

Klasyczny pomór świń

Afrykański pomór świń

Enzootyczne zapalenie mózgu i rdzenia u świń (było choroba Teschena)

Influenza ptaków (pomór drobiu)

Rzekomy pomór drobiu

Afrykański pomór koni

Pęcherzykowe zapalenie jamy ustnej

Pomór małych przeżuwaczy

Gorączka doliny Rift

Guzowata choroba skóry bydła

Ospa owiec i ospa kóz

Zakaźna martwica układu krwiotwórczego ryb łososiowatych

Gąbczasta encefalopatia bydła

ZAŁĄCZNIK I

Choroby, których rozpoznanie wymaga powiadomienia o zagrożeniu:

Pryszczyca

Księgosusz (pomór bydłocy)

Zaraza płucna bydła

Choroba niebieskiego języka

Choroba pęcherzykową świń

Klasyczny pomór świń

Afrykański pomór świń

Enzootyczne zapalenie mózgu i rdzenia u świń (było choroba Teschena)

Influenza ptaków (pomór drobiu)

Rzekomy pomór drobiu

Afrykański pomór koni

Pęcherzykowe zapalenie jamy ustnej

Pomór małych przeżuwaczy

Gorączka doliny Rift

Guzowata choroba skóry bydła

Ospa owiec i ospa kóz

Zakaźna martwica układu krwiotwórczego ryb łososiowatych

Gąbczasta encefalopatia bydła

ZAŁĄCZNIK II

Informacje, które należy przedstawić w powiadomieniu wymaganym art. 3 i art. 4 w odniesieniu do pierwotnych i następnych wystąpień chorób wymienionych w załączniku I:

1. Data wysyłki;
2. Godzina wysyłki;
3. Kraj pochodzenia;
4. Nazwa choroby i rodzaju wirusa (tam gdzie dotyczy);
5. Numer seryjny wystąpienia choroby;
6. Rodzaj wystąpienia choroby;
7. Numer odniesienia wystąpienia powiązany z tym wystąpieniem;
8. Region i położenie geograficzne gospodarstwa wraz z długością i szerokością geograficzną;
9. Inny region dotknięty ograniczeniami;
10. Data potwierdzenia;

11. Data podejrzenia;
12. Przypuszczalna data pierwszego zainfekowania;
13. Pochodzenie choroby;
14. Podjęte działania mające na celu opanowanie choroby;
15. Liczba zwierząt podejrzanych na miejscu (a) bydło, (b) trzoda chlewna, (c) owce, (d) kozy, (e) drób, (f) koniowate, (g) ryby, (h) dzikie gatunki;
16. Liczba zwierząt dotkniętych przypadkami klinicznymi na miejscu (a) bydło, (b) trzoda chlewna, (c) owce, (d) kozy, (e) drób, (f) koniowate, (g) ryby, (h) dzikie gatunki;
17. Liczba zwierząt, która zmarła na miejscu (a) bydło, (b) trzoda chlewna, (c) owce, (d) kozy, (e) drób, (f) koniowate, (g) ryby, (h) dzikie gatunki;
18. Liczba ubitych sztuk stada (a) bydło, (b) trzoda chlewna, (c) owce, (d) kozy, (e) drób, (f) koniowate, (g) ryby, (h) dzikie gatunki;
19. Liczba zutylizowanych martwych zwierząt (a) bydło, (b) trzoda chlewna, (c) owce, (d) kozy, (e) drób, (f) koniowate, (g) ryby, (h) dzikie gatunki;

W przypadku pomoru świń należy przedstawić informacje dodatkowe:

1. Odległość od najbliższego gospodarstwa hodującego świnie;
2. Liczba i rodzaj (odhodowanych, tuczonych i prosiaków¹) świń w miejscach dotkniętych chorobą;
3. Liczba i rodzaj świń (odhodowanych, tuczonych i prosiaków) klinicznie dotkniętych w miejscu wystąpienia choroby;
4. Metoda diagnozy;
5. Jeżeli nie wykryto w gospodarstwie – podać czy stało się to w ubojni, czy też w transporcie;
6. Potwierdzenie pierwotnych przypadków² wśród dzikich świń.

¹ Dotyczy zwierząt w wieku do około trzech miesięcy

² Pierwotne przypadki wśród dzikich świń oznacza te przypadki, które wystąpiły na otwartych terenach, tzn. poza ograniczonymi obszarami klasycznego pomoru wśród dzikich świń.

DECYZJA KOMISJI
z 29 listopada 2000 r.
w sprawie badań bydła na obecność gąbczastej encefalopatii bydła i zmiany decyzji
98/272/WE w sprawie nadzoru epidemiologicznego przenośnych gąbczastych
encefalopatii

(notyfikowana w dokumencie numer C(2000) 3684)

(Akt dotyczący EOG)

(2000/764/WE)

(OJ No. L 305, 06.12.2000, p. 35)
zmieniona przez 2001/8/EC (OJ No. L 2, 05.01.2001, p. 28)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając dyrektywę Rady 89/662/EWG z 11 grudnia 1989 r. dotyczącą kontroli weterynaryjnych w wewnątrzspółnotowej wymianie handlowej w perspektywie pełnej realizacji rynku wewnętrznego¹, ostatnio zmienioną dyrektywą 92/118/EWG², a w szczególności jej artykuł 9 ustęp 4,

uwzględniając dyrektywę Rady 90/425/EWG z 26 czerwca 1990 r. dotyczącą kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych obowiązujących w wewnątrzspółnotowej wymianie handlowej niektórych zwierząt żywych i produktów w perspektywie pełnej realizacji rynku wewnętrznego³, ostatnio zmienioną dyrektywą 92/118/EWG, a w szczególności jej artykuł 10 ustęp 4,

zważywszy, że:
2000/764/EC

1. Komisja opublikowała 8 lipca 1999 r raport z oceny badań diagnostycznych w zakresie przenośnych gąbczastych encefalopatii (TSE) u bydła i badania te wykazały bardzo wysoką specyfikę w wykrywaniu TSE u zwierząt w klinicznej fazie choroby;

2. Decyzja Komisji 98/272/WE z 2 kwietnia 1998 w sprawie nadzoru epidemiologicznego przenośnych gąbczastych encefalopatii⁴, ostatnio zmieniona decyzją 2000/374/WE⁵, określa

¹ Dz.U. L 359, 30.12.1989, str. 13.

² Dz.U. L 62, 15.03.1993, str. 49.

³ Dz.U. L 224, 18.08.1990, str. 29.

⁴ Dz.U. L 122, 24.04.1998, str. 59.

⁵ Dz.U. L 135, 08.06.2000, str. 27.

UCHYLONA ROZP 1248/2001/EC

zasady prowadzenia badań w niektórych grupach zwierząt stanowiących zagrożenie w celu poprawy wykrywania gąbczastej encefalopatii bydła (BSE) we Wspólnocie;

3. W świetle ostatnich wydarzeń w zakresie BSE we Wspólnocie Rada zwróciła się do Komisji o przedłożenie decyzji rozszerzającej badania w pierwszym etapie na wszystkie zagrożone zwierzęta z gatunku bydła w wieku powyżej 30 miesięcy. W drugim etapie badania należy rozszerzyć na zwierzęta z gatunku bydła w wieku powyżej 30 miesięcy nie wykazujące objawów klinicznych i poddawane ubojowi z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi. Liczba zwierząt objętych badaniami w drugi etapie będzie mogła ulec zmianie w oparciu o statystycznie rzetelne wyniki badań zwierząt zagrożonych.

4. Badania nie są w stanie wykryć BSE u zakażonych zwierząt we wczesnym okresie inkubacji, a zatem ujemne wyniki badań nie powinny zastępować innych środków zmniejszających zagrożenie, takich jak usuwanie materiału specyficznego ryzyka;

5. Dyrektywa Rady 82/894/EWG z 21 grudnia 1982 w sprawie notyfikacji chorób zwierząt we Wspólnocie¹, ostatnio zmieniona decyzją Komisji 2000/556/WE², określa zasady notyfikacji BSE we Wspólnocie;

6. Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJĘŁA NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

2001/08/EC

- (1) Decyzja Komisji 2000/764/WE z dnia 29 listopada 2000r. w sprawie badania bydła na obecność gąbczastej encefalopatii bydła (³), ustanawia wzmocnione zasady odnoszące się do badania bydła wprowadzanego do łańcucha pokarmowego człowieka.
- (2) Decyzja Komisji 98/272/WE z dnia 23 kwietnia 1998r. w sprawie nadzoru epidemiologicznego w kierunku gąbczastych encefalopatii przenośnych (⁴), ostatnio zmieniona przez Decyzję 2000/764/WE, ustanawia metody i protokoły, których należy przestrzegać podczas badania bydła na obecność gąbczastej encefalopatii bydła (BSE).
- (3) Rozporządzenie Komisji (WE) Nr 2777/2000 z dnia 18 grudnia 2000r. uchwalające nadzwyczajne środki wspierające dla rynku wołowiny (⁵) przewiduje wprowadzenie systemu polegającego na skupie bydła w wieku powyżej 30 miesięcy w celu zniszczenia zamiast poddania ubojowi dla konsumpcji przez ludzi. Należy sprecyzować, że obowiązek przebadania pewnych zagrożonych grup zwierząt ma również zastosowanie do zwierząt skupowanych w celu zniszczenia.
- (4) Należy sprecyzować zasady znakowania zdrowotnego tusz zwierząt przebadanych na BSE.

UCHYLONA ROZP 1248/2001/EC

- (5) Rada spowodowała, aby Komisja wyszczególniła modalności dla wykonywania testów laboratoryjnych w kierunku gąbczastej encefalopatii bydła (BSE) oraz metodologię kontroli testów przez właściwe władze i monitorowania przez Komisję.
- (6) Decyzja 2000/764/WE oraz Decyzja 98/272/WE odpowiednio wymagają zmian.
- (7) Środki przewidziane w niniejszej Decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

UCHWALIŁA NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Państwa Członkowskie zapewnią aby bydło w wieku powyżej 30 miesięcy:

- poddawane „specjalnemu ubojowi z konieczności” zdefiniowanemu w Artykule 2 (n) Dyrektywy Rady 64/433/EWG (*), lub
- poddane ubojowi zgodnie z Załącznikiem 1, Rozdział VI, punkt 28 (c) do Dyrektywy 64/433/EWG

zostało przebadane przy zastosowaniu jednego z zatwierdzonych szybkich testów wyszczególnionych w Załączniku IV A do Decyzji 98/272/WE od dnia 1 stycznia 2001r.

Postanowienia niniejszego ustępu mają również zastosowanie do zwierząt, o których mowa w pierwszych podparagrafie, które są nabywane w celu zniszczenia zgodnie z Rozporządzeniem (WE) Nr 2777/2000.

2. Państwa członkowskie zapewnią, aby bydło w wieku powyżej 30 miesięcy, które padło w gospodarstwie lub podczas transportu, a nie zostało poddane ubojowi z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi zostało poddane badaniu zgodnie z załącznikiem I część A do decyzji 98/272/WE na dzień 1 stycznia 2001 r.

3. Państwa członkowskie zapewnią, aby wszystkie zwierzęta z gatunku bydła w wieku powyżej 30 miesięcy poddane zwykłemu ubojowi z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi zostały przebadane jednym z zatwierdzonych szybkich testów wymienionych w załączniku IV część A do decyzji 98/272/WE na dzień 1 stycznia 2001 r.

4. Państwa członkowskie przedkładają Komisji raport dotyczący liczby zwierząt przebadanych zgodnie z ustępem 1 i 2 oraz wyników badań do 1 maja 2001. W świetle informacji przedłożonych przez państwa członkowskie Komisja do 1 czerwca 2001 przedstawi Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu propozycję dotyczącą ewentualnej zmiany liczby zwierząt, które mają być przebadane zgodnie z ustępem 3.

Artykuł 2

Wszystkie części ciała, włączając w to skóry, zwierząt przebadanych zgodnie z Artykułem 1 pozostaną pod urzędowym nadzorem aż do momentu uzyskania negatywnego wyniku testu bądź też do momentu zniszczenia poprzez spopielenie lub, w wyjątkowych okolicznościach,

UCHYLONA ROZP 1248/2001/EC

spalenie lub zgrzebanie w całkowitej zgodności z warunkami ustanowionymi w Artykule 3 (2) Dyrektywy Rady 90/667/EWG (**).

W przypadku badania zwierząt poddanych ubojowi dla celów konsumpcji przez ludzi, znakowanie zdrowotne przewidziane w Rozdziale XI Załącznika I do Dyrektywy 64/433/WE nie powinno zostać dokonane na tuszach tych zwierząt do momentu uzyskania negatywnego wyniku testu, o ile nie istnieje urzędowy system gwarantujący, że żadne części przebadanych zwierząt nie opuszczą rzeźni przed uzyskaniem negatywnego wyniku testu, za wyjątkiem sytuacji gdy są one wysyłane pod urzędowym nadzorem w celu zniszczenia przez spalenie.

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie zapewnią, aby wszelkie próbobranie w kierunku BSE u bydła było przeprowadzane zgodnie z Załącznikiem IV (1) do Decyzji 98/272/WE, zmienionej przez obecną Decyzję.
2. Państwa Członkowskie zapewnią, aby wszelkie badania laboratoryjne w kierunku BSE u bydła były przeprowadzane w laboratoriach zatwierdzonych do tego celu oraz przy zastosowaniu metod i protokołów ustanowionych w Załączniku IV (2) i (3) do Decyzji 98/272/WE, zmienionej przez obecną Decyzję.
3. Krajowe laboratorium referencyjne w każdym Państwie Członkowskim, wyznaczone w Załączniku V do Decyzji 98/272/WE zapewni koordynację metod diagnostycznych i protokołów pomiędzy laboratoriami zatwierdzonymi do przeprowadzania testów w kierunku BSE u bydła, będzie regularnie kontrolowało właściwe stosowanie tych metod diagnostycznych i protokołów, oraz, w razie konieczności, zorganizuje okresowe testy porównawcze.
4. Komisja powinna monitorować próbobranie oraz testy laboratoryjne w kierunku BSE u bydła przeprowadzane w Państwach Członkowskich poprzez regularne kontrole na miejscu zgodnie z Decyzją Komisji 98/139/WE (***) oraz poprzez organizowanie testów porównawczych dla krajowych laboratoriów referencyjnych.

Artykuł 4

Do decyzji 98/272/WE wprowadza się następujące zmiany:

1. Załącznik I część A zostaje zastąpiony załącznikiem I do niniejszej decyzji.
2. Załącznik II zostaje zastąpiony załącznikiem II do niniejszej decyzji.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja stosuje się od 1 stycznia 2001.

Przepisy artykułu 1 podlegają rewizji co sześć miesięcy w świetle rozwoju sytuacji epidemiologicznej BSE.

UCHYLONA ROZP 1248/2001/EC

Artykuł 6

Niniejsza decyzja jest skierowana do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, 29 listopada 2000 r.

W imieniu Komisji
David BYRNE
Członek Komisji

- (1) OJ L 395, 30. 12. 1989, p. 13.
- (2) OJ L 62, 15. 3. 1993, p. 49.
- (3) OJ L 224, 18. 8. 1990, p. 29.
- (4) OJ L 122, 24. 4. 1998, p. 59.
- (5) OJ L 135, 8. 6. 2000, p. 27.
- (6) OJ L 378, 31. 12. 1982, p. 58.
- (7) OJ L 235, 19. 9. 2000, p. 27.
- (8) OJ 121, 29. 7. 1964, p. 2012/64.
- (*) OJ 121, 29. 7. 1964, p. 2012/64.
- (**) OJ L 363, 27. 12. 1990, p. 51.
- (***) OJ L 38, 12. 2. 1998, p. 10.

UCHYLONA ROZP 1248/2001/EC

ZAŁĄCZNIK II

A. INFORMACJE PRZEDSTAWIANE W RAPORTACH PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

1. Liczba podejrzanych przypadków na poszczególne gatunki zwierząt objętych ograniczeniem przemieszczania zgodnie z artykułem 3 ustęp 1.
2. Liczba podejrzanych przypadków na poszczególne gatunki zwierząt objętych badaniami laboratoryjnymi zgodnie z artykułem 3 ustęp 2 oraz wyniki badania.
3. Szacunkowa wielkość podpopulacji, o której mowa w załączniku I część A punkt 1.
4. Liczba bydła objętego badaniem w ramach każdej podpopulacji, o której mowa w załączniku I część A punkt 1, załączniku I część C i artykule 1 decyzji 200/764/WE, metoda wyboru próby i wynik badania.
5. Liczba owiec i kóz objętych badaniem w ramach każdej podpopulacji, o której mowa w załączniku I część B punkt 1 i załączniku I część C do, metoda wyboru próby i wynik badania.
6. Liczba, podział wiekowy i geograficzny dodatnich przypadków BSE i trzęsawki. Rok i, jeśli możliwe, miesiąc urodzenia należy podać dla przypadków BSE u zwierząt urodzonych po wprowadzeniu zakazu skarmiania.
7. Dodatnie przypadki TSE potwierdzone u zwierząt innych niż bydło, owce i kozy.

B. SUMARYCZNE INFORMACJE PRZEDSTAWIANE PRZEZ KOMISJĘ

Informacje te należy przedstawić w postaci tabeli obejmującej co najmniej informacje, o których mowa w części A dla każdego państwa członkowskiego.

DECYZJA RADY

z dnia 4 grudnia 2000r.

**dotycząca pewnych środków ochronnych mając na względzie gąbczaste encefalopatie
przenośne oraz skarmianie białkami zwierzęcymi**

2000/766/WE

(Dz.U. Nr L 306, 07.12.2000r., str. 32)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

Uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

Uwzględniając Dyrektywę Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990r. dotyczącą kontroli weterynaryjnych oraz zootechnicznych obowiązujących w wewnątrzspółnotowej wymianie handlowej pewnymi żywymi zwierzętami oraz produktami mając na celu utworzenie rynku wewnętrznego⁽¹⁾, a w szczególności jej Artykuł 10 (4),

Uwzględniając Dyrektywę Rady 97/78/WE z dnia 18 grudnia 1997r. ustanawiającą zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z krajów trzecich⁽²⁾, a w szczególności jej Artykuł 22,

Uwzględniając wniosek Komisji,

Zważywszy, że:

- (1) Zasady wspólnotowe odnoszące się do kontroli pewnych przetworzonych białek zwierzęcych w środkach żywienia dla przeżuwaczy weszły w życie w lipcu 1994r.
- (2) Przypadki gąbczastej encefalopatii bydła (BSE) zostały odnotowane u zwierząt urodzonych w 1995r. oraz w latach późniejszych w niektórych Państwach Członkowskich,
- (3) W oparciu o naukową opinię, Komisja przyjęła szereg środków odnoszących się do żywienia zwierząt, włączając w to wysokie standardy przetwarzania uważane za najefektywniejsze dla inaktywowania czynników scrapie i BSE przy produkcji przetworzonych białek zwierzęcych z ssaków, wykluczenie materiałów szczególnego ryzyka z łańcucha pokarmowego zwierząt oraz środki aktywnego nadzoru w celu zapobieżenia przypadkom wprowadzania BSE do łańcucha pokarmowego zwierząt. Naukowy Komitet Sterujący wydał opinię w dniu 27 i 28 listopada 2000r. Zalecił on, aby w przypadku gdy nie może zostać wykluczone ryzyko skażenia krzyżowego środków żywienia bydła ze środkami żywienia przeznaczonymi dla innych zwierząt zawierającymi białka zwierzęce, które mogą być skażone czynnikami BSE, należy

¹ Dz.U. Nr L 224, 18.08.1990r., str. 29. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Dyrektywę 92/118/EWG (Dz.U. Nr L 62, 15.03.1993r., str. 49).

² Dz.U. Nr L 24, 30.01.1998r., str. 9.

rozważyć ustanowienie tymczasowego zakazu wprowadzania białek zwierzęcych do środków żywienia zwierząt.

- (4) Niektóre Państwa Członkowskie zgłosiły luki we wdrożeniu wspólnotowego ustawodawstwa w zakresie żywienia zwierząt oraz, w konsekwencji, przyjęły środki ochronne.
- (5) Kontrole wspólnotowe zidentyfikowały systematyczne zaniedbania we wdrażaniu zasad wspólnotowych w kilku Państwach Członkowskich.
- (6) W świetle powyższego, należy zapobiegawczo, tymczasowo zakazać stosowania białek zwierzęcych w środkach żywienia zwierząt, do czasu całościowej ponownej oceny wdrożenia ustawodawstwa Wspólnoty w Państwach Członkowskich. Biorąc pod uwagę, iż zakaz ten może nieść ze sobą implikacje dla środowiska naturalnego, o ile nie będzie właściwie kontrolowany, należy zapewnić, aby odpady zwierzęce były zbierane, transportowane, przetwarzane, przechowywane i usuwane w bezpieczny sposób.
- (7) Program testów na dużą skalę rozpocznie się we Wspólnocie 1 stycznia 2001r. Program ten dostarczy konkretnych danych na temat prevalencji (liczba przypadków w danej populacji w danym okresie) BSE w Państwach Członkowskich. Dane te dostarczą prawdziwych informacji na temat skuteczności poprzedniego ustawodawstwa wspólnotowego w zakresie żywienia zwierząt oraz umożliwią identyfikację Państw Członkowskich, w których istnieje możliwość rozprzestrzenienia się BSE na drodze powtórnie przetworzonych białek zwierzęcych. Informacje te zostaną użyte przy przeglądzie środków ustanowionych na mocy niniejszej Decyzji.
- (8) Stały Komitet Weterynaryjny nie wydał pozytywnej opinii,

UCHWALIŁA NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Dla celów niniejszej Decyzji definicja 'Przetworzone białka zwierzęce' oznacza mączkę mięsno-kostną, mączkę mięsną, mączkę kostną, mączkę z krwi, suszone osocze oraz inne produkty krwiopochodne, hydrolizowane białka, mączkę z racic, mączkę z rogów, mączkę z podrobów drobiowych, mączkę z piór, suszone skwarki, mączkę rybną, fosforan dwuwapniowy, żelatynę oraz wszelkie inne podobne produkty włączając w to mieszanki, pasze, dodatki paszowe oraz premiksy, zawierające takie produkty.

Artykuł 2

1. Państwa Członkowskie zakazą skarmiania przetworzonymi białkami zwierzęcymi zwierząt gospodarskich, które są chowane, tuczone lub hodowane w celu produkcji żywności.
2. Zakazu, o którym mowa w ustępie 1 nie stosuje się do skarmiania:
 - mączkami rybnymi zwierząt innych niż przeżuwacze, zgodnie ze środkami kontrolnymi, które zostaną ustanowione zgodnie z procedurą ustanowioną w Artykule 17 Dyrektywy Rady 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989r. dotyczącej kontroli weterynaryjnych w wewnątrzspółnotowym handlu mając na celu utworzenie wewnętrznego rynku ⁽³⁾,

³ Dz.U. Nr L 395, 30.12.1989r., str. 13. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Dyrektywę 92/118/EWG (Dz.U. Nr L 62, 15.03. 1993r., str. 4).

- żelatyną nie pochodzącą od przeżuwaczy w celu pokrycia dodatków w rozumieniu Dyrektywy Rady 70/524/EWG z dnia 23 listopada 1970r. dotyczącej dodatków w paszach⁽⁴⁾,
- fosforanem dwuwapniowym i białkami hydrolizowanymi uzyskanymi zgodnie z warunkami, które zostaną ustanowione zgodnie z procedurą określoną w Artykule 17 Dyrektywy 89/662/EWG,
- mlekiem i produktami mlecznymi zwierząt gospodarskich, które są chowane, tuczone lub hodowane w celu produkcji żywności.

Artykuł 3

1. Z wyłączeniem derogacji ustanowionych w Artykule 2 (2) Państwa Członkowskie:
 - (a) zakazą umieszczania na rynku, handlu, importu z krajów trzecich oraz eksportu do krajów trzecich przetworzonych białek zwierzęcych przeznaczonych do żywienia zwierząt gospodarskich, które są chowane, tuczone lub hodowane w celu produkcji żywności,
 - (b) zapewnią, że wszystkie przetworzone białka zwierzęce przeznaczone do żywienia zwierząt gospodarskich, które są chowane, tuczone lub hodowane w celu produkcji żywności zostaną wycofane z rynku, kanałów dystrybucji oraz magazynów na terenie farm.
2. Państwa Członkowskie zapewnią, aby odpady zwierzęce zdefiniowane przez Dyrektywę 90/667/EWG⁽⁵⁾ były zbierane, transportowane, przetwarzane, przechowywane lub usuwane zgodnie z tą Dyrektywą, Decyzją Komisji 97/735/WE⁽⁶⁾ oraz Decyzją Rady 1999/534/WE⁽⁷⁾

Artykuł 4

Niniejsza Decyzja wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2001 roku.

Ma ona zastosowanie do 30 czerwca 2001 roku.

Komisja może dostosować, przed 30 czerwca 2001r., niniejszą Decyzję do sytuacji w poszczególnych Państwach Członkowskich w świetle wyników kontroli przeprowadzonych przez Komisję i częstości występowania BSE, w oparciu o wyniki monitorowania BSE, szczególnie w związku z badaniem bydła w wieku powyżej 30 miesięcy, w sposób ustanowiony Decyzją Komisji 2000/764/WE⁽⁸⁾

⁴ Dz.U. Nr L 270, 14.12.1970r., str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Dyrektywę 1999/70/WE (Dz.U. Nr L 80, 25.03.1999r., str. 20).

⁵ Dyrektywa Rady 90/667/EWG z dnia 27 listopada 1990r. ustanawiająca zasady weterynaryjne odnoszące się do usuwania i przetwarzania odpadów zwierzęcych, umieszczania ich na rynku oraz zapobiegania patogenom w paszach pochodzenia zwierzęcego lub z ryb oraz zmieniająca Dyrektywę 90/425/EWG (Dz.U. Nr L 363, 27.12.1990r., str. 51). Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1994r.

⁶ Decyzja Komisji 97/735/WE z dnia 21 października 1997r. dotycząca pewnych środków ochronnych mając na względzie handel niektórymi rodzajami odpadów zwierzęcych z ssaków (Dz.U. Nr L 294, 28.10.1997r., str. 7). Decyzja zmieniona przez Decyzję Rady 1999/534/WE.

⁷ Dyrektywa Rady 1999/534/WE z dnia 19 lipca 1999r. w sprawie środków mających zastosowanie przy przetwarzaniu pewnych odpadów zwierzęcych w celu ochrony przed gąbczastymi encefalopatiami przenośnymi oraz zmieniająca Decyzję Komisji 97/735/WE (Dz.U. Nr L 204, 04.08.1999r., str. 37).

⁸ Dz.U. Nr L 305, 06.12.2000r., str. 35.

Artykuł 5

Niniejsza Decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 4 grudnia 2000 roku.

*W imieniu Rady
Przewodniczący
J. GLAVANY*

I

(Dokumenty, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIE (UE) nr 1760/2000
PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
z 17 lipca 2000

ustanawiające system identyfikacji i rejestracji bydła rzeźnego i w sprawie znakowania mięsa wołowego i produktów z mięsa wołowego oraz anulujące Rozporządzenie Rady (UE) nr 820/97

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

Uwzględniając Traktat ustanawiający Unię Europejską, a w szczególności jego artykuły 37 i 152,

Uwzględniając propozycję ze strony Komisji¹,

Uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²,

Uwzględniając opinię Komitetu do spraw Regionów³,

Działając zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 251 Traktatu⁴,

A także mając na uwadze, co następuje:

1. Artykuł 19 Rozporządzenia Rady (UE) nr 820/97 z 21 kwietnia 1997 r., ustanawiającego system identyfikacji i rejestracji bydła rzeźnego i dotyczącego znakowania mięsa wołowego i produktów z mięsa wołowego⁵, stanowi, że od 1 stycznia 2000 r. we wszystkich państwach członkowskich nastąpi wprowadzenie obowiązkowego systemu znakowania mięsa wołowego. Ten sam artykuł stanowi też, że, na podstawie propozycji Komisji, przed tą datą zostaną przyjęte ogólne przepisy funkcjonowania takiego obowiązkowego systemu.
2. Rozporządzenie Rady (UE) nr 2772/1999 z 21 grudnia 1999 r., określające ogólne przepisy obowiązkowego systemu znakowania mięsa wołowego⁶, stanowi, że te ogólne przepisy mają zastosowanie tylko tymczasowo, przez okres najwyżej ośmiu miesięcy, to znaczy od 1 lutego do 31 sierpnia 2000 r.
3. Dla celów jasności Rozporządzenie (UE) nr 820/97 powinno zostać anulowane i zastąpione Rozporządzeniem niniejszym.

¹ Dz.U.WE nr C 376, 28.12.2000, str. 42.

² Dz.U.WE nr C 117, 26.04.2000, str. 47.

³ Dz.U.WE nr C 226, 8.08.2000, str. 9.

⁴ Opinia Parlamentu Europejskiego z 12 kwietnia 2000 r. (dotychczas nie opublikowana w Dzienniku Urzędowym), Wspólne Stanowisko Rady z 6 czerwca 2000 r. (dotychczas nie opublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz Decyzja Parlamentu Europejskiego z 6 stycznia 2000 (dotychczas nie opublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁵ Dz.U.WE nr L 117, 7.05.1997, str. 1.

⁶ Dz.U.WE nr L 334, 28.12.1999, str. 1.

4. Po przejściowym zachwianiu stabilności rynku mięsa wołowego i produktów z niego, spowodowanym kryzysem w związku z chorobą gąbczastego zwyrodnienia mózgu, poprawa w zakresie przejrzystości warunków produkcji tych produktów i ich dystrybucji na rynku, w szczególności jeżeli chodzi o przejrzystość ciągu informacji, identyfikujących pochodzenie mięsa i sięgających wstecz aż do daty i miejsca urodzenia zwierzęcia, wywarła zauważalny wpływ na ponowny wzrost spożycia mięsa wołowego. W celu utrzymania i umocnienia zaufania konsumentów do bezpieczeństwa mięsa wołowego oraz w celu unikania wprowadzania ich w błąd, konieczne jest stworzenie systemu, w ramach którego możliwe będzie udostępnianie konsumentom informacji metodą wystarczającą i czytelnego znakowania produktów.
5. W tym celu niezbędne jest stworzenie, po pierwsze, skutecznego systemu identyfikacji i rejestracji bydła rzeźnego na etapie produkcji oraz, po drugie, stworzenie szczegółowego, obowiązującego w państwach Unii, systemu znakowania stosowanego w sektorze produkcji mięsa wołowego, w oparciu o obiektywne kryteria na etapie marketingu.
6. Dzięki gwarancjom, jakie można będzie wydać dzięki tej poprawie, spełnione zostaną również pewne wymogi będące w polu zainteresowania opinii publicznej, w szczególności związane z ochroną zdrowia ludzi i zwierząt.
7. W wyniku tego zwiększy się stopień zaufania odnośnie jakości mięsa wołowego i produktów z niego, zachowany zostanie podwyższony stopień ochrony zdrowia publicznego, wreszcie, osiągnięta stabilność rynku wołowiny zostanie umocniona i utrwalona.
8. Artykuł 3 pkt 1 lit.3 Dyrektywy Rady nr 90/425/EWG z 26 czerwca 1990 r., dotyczącego kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych, stosowanych w handlu niektórymi żywymi zwierzętami i produktami wewnątrz Unii w celu uzupełnienia rynku wewnętrznego⁷, stanowi, że zwierzęta mające stanowić przedmiot handlu wewnątrz Unii muszą być identyfikowane zgodnie z wymogami unijnych przepisów oraz rejestrowane w taki sposób, aby możliwe było przesłanie informacji dotyczących miejsc pierwotnej i przejściowej hodowli zwierząt, oraz, aby do 1 stycznia 1993 r. te systemy identyfikacji i rejestracji zostały rozszerzone na transport zwierząt na terenie wszystkich państw członkowskich.
9. Artykuł 14 Dyrektywy Rady 91/496/EWG z 15 lipca 1991 r., określającej zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych zwierząt wwożonych na teren Unii z państw trzecich oraz nowelizujące Dyrektywy 89/662/EWG, 90/425 EWG oraz 90/675/EWG⁸ stanowi, że identyfikacja i rejestracja takich zwierząt, ustanowione w artykule 3 pkt 1 lit. c) Dyrektywy 90/425/EWG muszą, z wyjątkiem zwierząt przeznaczonych do ubicia i odpowiednio zarejestrowanych, zostać dokonane po przeprowadzeniu takiej kontroli.
10. Zarządzanie niektórymi programami pomocowymi Unii w dziedzinie rolnictwa wymaga odrębnej identyfikacji niektórych typów inwentarza żywego. Systemy identyfikacji i rejestracji muszą się zatem nadawać do stosowania i kontrolowania takich odrębnych procedur identyfikacyjnych.

⁷ Dz.U.WE nr L 224, 18.08.1990, str. 29. Dyrektywa po raz ostatni znowelizowana Dyrektywą nr 92/118/EWG (Dz.U.WE nr L 62, 15.03.1993, str. 49).

⁸ Dz.U.WE nr L 268, 24.09.1991, str. 56. Dyrektywa po raz ostatni znowelizowana Dyrektywą 96/43/WE (Dz.U.WE nr 162, 1.07.1996, str. 1).

11. Dla celów prawidłowego stosowania niniejszego Rozporządzenia konieczne jest zapewnienie szybkiej i skutecznej wymiany informacji między państwami członkowskimi. Przepisy unijne dotyczące tej kwestii zostały określone w Rozporządzeniu Rady (EWG) nr 1468/81 z 19 maja 1981 r. o wzajemnej pomocy między władzami administracyjnymi państw członkowskich i o współpracy między państwami członkowskimi, a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów ustawy celnej lub przepisów prawa w dziedzinie rolnictwa⁹, oraz w Dyrektywie Rady 89/608/EWG z 21 listopada 1989 r. o pomocy wzajemnej między władzami administracyjnymi państw członkowskich i o współpracy między państwami członkowskimi, a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania odpowiednich przepisów w sprawach weterynaryjnych i zootechnicznych¹⁰.
12. Aktualne przepisy dotyczące identyfikacji i rejestracji bydła zostały określone Dyrektywą Rady 92/102/EWG z 27 listopada 1992 r. o identyfikacji i rejestracji zwierząt¹¹ oraz Rozporządzeniem (UE) nr 820/97. Doświadczenie pokazało, że wdrożenie Dyrektywy 92/102/EWG nie przyniosło całkowicie zadowalających efektów i że konieczne są w tym zakresie dalsze udoskonalenia. Zatem niezbędne jest przyjęcie szczegółowych przepisów dotyczących bydła w celu wzmocnienia działania przepisów wspomnianej Dyrektywy.
13. Aby wprowadzenie nowego, udoskonalonego systemu identyfikacji mogło zostać zaakceptowane, istotne jest, aby nie nakładać na producenta nadmiernych wymogów w zakresie formalności administracyjnych. Konieczne jest określenie możliwych do dotrzymania terminów wdrażania takiego systemu.
14. Dla zapewnienia możliwości szybkiego i dokładnego przesłania informacji dotyczących zwierząt, z powodów związanych z kontrolą unijnych programów pomocowych, każde państwo członkowskie powinno założyć krajową, skomputeryzowaną bazę danych, w której będzie się rejestrować tożsamość zwierzęcia, wszelkie dane dotyczące hodowli prowadzonej na terenie tego państwa oraz transportu zwierząt, zgodnie z przepisami Dyrektywy Rady 97/12/WE z 17 marca 1997 r., nowelizującej i aktualizującej Dyrektywę 64/432/EWG w sprawie problemów zdrowotnych, wpływających niekorzystnie na wewnątrzunijny handel bydłem i trzodą chlewną¹², która jasno określa wymogi wobec takiej bazy danych, związane z kwestiami zdrowotnymi.
15. Istotne jest, aby wszystkie państwa członkowskie podjęły wszelkie takie środki i działania, jakie mogą być konieczne dla zapewnienia, że krajowe, skomputeryzowane bazy danych będą w pełni gotowe do użytku w najkrótszym możliwym terminie.
16. Należy podjąć działania w kierunku stworzenia warunków technicznych, gwarantujących jak najlepszą komunikację, to znaczy dostęp producentów do baz danych i pełne korzystanie przez nich z tych baz.
17. Aby możliwe było gromadzenie informacji dokumentujących transport zwierząt, zwierzęta powinny być identyfikowane poprzez umieszczenie paska informacyjnego na płatach obu uszu

⁹ Dz.U.WE nr L 144, 2.06.1981, str. 1. Rozporządzenie to zostało anulowane decyzją Rozporządzenia (UE) nr 515/43 (UE) (Dz.U.WE nr L 82, 22.03.1997, str. 1. Dz.U.WE nr L 224, 18.08.1990, str. 29.

¹⁰ Dz.U.WE nr L 351, 2.12.1989, str. 34.

¹¹ Dz.U.WE nr L 355, 5.12.1992, str. 34.

¹² Dz.U.WE nr L 109, 25.04.1997, str. 1.

oraz, w zasadzie, posiadać paszport przez cały okres transportu. Cechy paska informacyjnego oraz paszportu należy określić w sposób jednolity na szczeblu unijnym. W zasadzie konieczne jest wydawanie paszportu dla każdego zwierzęcia, które zostało zaopatrzone w paski informacyjne na uszach.

18. Zwierzęta importowane z państw trzecich zgodnie z postanowieniami Dyrektywy 91/496/EWG powinny być objęte takimi samymi wymogami identyfikacyjnymi.
19. Każde zwierzę powinno nosić swoje paski informacyjne przez całe życie.
20. Komisja bada, na podstawie studiów wykonanych przez Wspólny Ośrodek Badawczy, możliwości wykorzystania elektronicznych środków identyfikacji zwierząt.
21. Hodowcy zwierząt, z wyjątkiem operatorów zajmujących się ich transportem, powinni prowadzić regularnie aktualizowany rejestr, zawierający informacje o zwierzętach w ich hodowli. Szczegółowe cechy takiego rejestru należy określić w sposób jednolity na szczeblu unijnym. Właściwe władze powinny mieć dostęp do takich rejestrów na każde żądanie.
22. Państwa członkowskie mogą rozłożyć koszty wynikające z zastosowania tych środków na cały sektor produkcji mięsa wołowego.
23. Konieczne jest określenie władz, odpowiedzialnych za stosowanie przepisów wszystkich tytułów niniejszego Rozporządzenia.
24. Konieczne jest wprowadzenie we wszystkich państwach członkowskich obowiązkowego systemu znakowania mięsa wołowego. W ramach tego obowiązkowego systemu, operatorzy i organizacje rozprowadzające mięso wołowe na rynku powinni podawać na oznakowaniach informacje o mięsie oraz o miejscu uboju zwierzęcia lub zwierząt, z których ono pochodzi.
25. Obowiązkowy system znakowania mięsa wołowego powinien zostać wzmocniony w okresie od 1 stycznia 2002 r. W ramach tego obowiązkowego systemu operatorzy i organizacje rozprowadzające mięso na rynku powinni, dodatkowo, podawać na oznakowaniu informacje dotyczące pochodzenia, w szczególności o miejscu urodzenia, hodowli i uboju zwierzęcia lub zwierząt, z których pochodzi mięso.
26. Informacje dodatkowe względem informacji o miejscu urodzenia, hodowli i uboju zwierzęcia lub zwierząt, z których pochodzi mięso, mogą być podawane w ramach dobrowolnego systemu znakowania mięsa wołowego.
27. System obowiązkowego znakowania, oparty na informacjach o miejscu urodzenia zwierzęcia lub zwierząt, z których pochodzi mięso, powinien obowiązywać od 1 stycznia 2002 r., przyjmując jako rzecz zrozumiałą, że pełne informacje o transporcie bydła na terenie Unii wymagane jest tylko w odniesieniu do zwierząt urodzonych po 31 grudnia 1997 r.
28. System obowiązkowego znakowania powinien mieć również zastosowanie wobec mięsa wołowego importowanego na teren Unii. Należy jednak uwzględnić w sposób szczególny fakt, że nie wszystkie informacje, wymagane do znakowania mięsa wołowego, produkowanego w Unii, mogą być dostępne dla operatorów lub organizacji w państwach trzecich. Zachodzi zatem

konieczność określenia minimalnego zakresu informacji, jakich podanie na oznakowaniu państwa trzecie muszą zagwarantować.

29. W odniesieniu do operatorów i organizacji produkujących i rozprowadzających na rynku mielone mięso wołowe, którzy mogą nie być w stanie dostarczyć wszystkich informacji wymaganych w ramach obowiązkowego systemu znakowania mięsa wołowego, konieczne jest wprowadzenie pewnych wyjątków, gwarantujących uzyskanie od nich minimalnego zakresu takich informacji.
30. Celem znakowania jest osiągnięcie maksymalnej przejrzystości w dziedzinie rozprowadzania mięsa wołowego na rynkach.
31. Przepisy niniejszego Rozporządzenia nie mogą wchodzić w konflikt z przepisami Rozporządzenia Rady (EWG) nr 2081/92 z 14 lipca 1992 r. dotyczącymi ochrony informacji geograficznych i wskazań miejsca pochodzenia produktów rolnych i żywności¹³.
32. Konieczne jest także stworzenie jednolitych, unijnych ustaleń odnośnie znakowania mięsa wołowego w zakresie wszelkich informacji innych niż te, które wchodzą w zakres obowiązkowego systemu znakowania, przy czym, biorąc pod uwagę różnorodność opisów mięsa wołowego rozprowadzanego na rynkach Unii, najbardziej właściwym rozwiązaniem wydaje się stworzenie dobrowolnego systemu znakowania. Efektywność takiego dobrowolnego systemu znakowania zależy od możliwości prześledzenia informacji dotyczących wszelkich trafiających na rynek partii oznakowanego mięsa wołowego wstecz aż do zwierzęcia lub zwierząt, z których mięso to pochodzi. Wszelkie procedury i założenia danego operatora lub organizacji, dotyczące znakowania mięsa, powinny być ujęte w szczegółowy wykaz, który strony takie przedstawiają właściwym władzom do zatwierdzenia. Operatorzy i organizacje powinni być upoważnieni do znakowania mięsa tylko w wypadku, jeżeli na ich oznakowaniach znajdzie się ich nazwa lub znak identyfikacyjny. Właściwe władze państw członkowskich powinny być upoważnione do wycofywania wydanego przez siebie zatwierdzenia wykazów w wypadku stwierdzenia nieprawidłowości. W celu zagwarantowania możliwości wzajemnego uznawania zatwierdzonych wykazów na terenie całej Unii, konieczne jest zapewnienie wymiany informacji między państwami członkowskimi.
33. Operatorzy i organizacje importujące na teren Unii mięso wołowe z państw trzecich mogą również chcieć znakować swoje produkty zgodnie z dobrowolnym systemem znakowania. Należy określić przepisy gwarantujące, w takim stopniu, w jakim będzie to możliwe, że ustalenia dotyczące znakowania, w odniesieniu do importowanego mięsa wołowego, cechują się wiarygodnością równorzędną względem ustaleń obowiązujących w odniesieniu do mięsa wołowego z terenu Unii.
34. Zmiana, związana z przejściem od ustaleń określonych w tytule II Rozporządzenia (UE) nr 820/97 na ustalenia określone w Rozporządzeniu niniejszym może powodować powstanie trudności, które nie są przedmiotem niniejszego Rozporządzenia. Dla uwzględnienia możliwości wystąpienia takich trudności należy zapewnić Komisji prawo podjęcia właściwych kroków i

¹³ Dz.U.WE nr L 208, 24.07.1992, str. 1.

działań o charakterze tymczasowym. Komisja powinna również mieć prawo rozwiązywania konkretnych problemów praktycznych we wszelkich uzasadnionych wypadkach.

35. Dążąc do zagwarantowania wiarygodności ustaleń określonych w niniejszym Rozporządzeniu, konieczne jest zobowiązanie państw członkowskich do wprowadzenia i stosowania odpowiednich i skutecznych środków kontroli. Powinny to być środki nie wchodzące w konflikt z wszelkimi innymi środkami, jakie mogą być stosowane przez Komisję na zasadzie analogii z artykułem 9 Rozporządzenia Rady (UE, Euratom) nr 2988/95 z 18 grudnia 1995 r. o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich¹⁴.
36. Należy określić stosowne kary, nakładane w wypadkach naruszeń postanowień niniejszego Rozporządzenia.
37. Środki niezbędne w ramach wdrażania niniejszego Rozporządzenia powinny zostać przyjęte zgodnie z Decyzją Rady 1999/468/WE z 28 czerwca 1999 r., określającej procedury wykorzystywania kompetencji w dziedzinie wdrażania, przeniesionych na Komisję¹⁵,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

TYTUŁ I

Identyfikacja i rejestracja bydła rzeźnego

Artykuł 1

1. Każde państwo członkowskie ustanawia, zgodnie z postanowieniami niniejszego Tytułu, system identyfikacji i rejestracji bydła rzeźnego.
2. Postanowienia niniejszego tytułu stosuje się bez uszczerbku dla unijnych przepisów, jakie mogą być ustanawiane w związku z dążeniem do wyeliminowania chorób lub dla celów kontrolnych, jak również bez uszczerbku dla postanowień Dyrektywy 91/496/EWG i Rozporządzenia (EWG) nr 3508/92¹⁶. Jednak postanowienia Dyrektywy 92/102/EWG, dotyczące szczegółowo bydła rzeźnego, przestają mieć zastosowanie od dnia, od którego zwierzęta te muszą być identyfikowane zgodnie z postanowieniami niniejszego tytułu.

Artykuł 2

Dla celów niniejszego tytułu:

- „zwierzę” oznacza sztukę bydła w znaczeniu artykułu 2 pkt 2 lit. b) i c) Dyrektywy 64/432/EWG¹⁷,

¹⁴ Dz.U.WE nr L 312, 23.12.1995, str. 1. Rozporządzenie to zostało po raz ostatni znowelizowane Rozporządzeniem (UE) nr 1036/1999 (Dz.U.WE nr L 127, 21.05.1999, str. 4).

¹⁵ Dz.U.WE nr L 184, 17.07.1999, str. 23.

¹⁶ Dz.U.WE nr L 355, 5.12.1992, str. 1. Rozporządzenie to zostało po raz ostatni znowelizowane Rozporządzeniem (UE) nr 1036/1999 (Dz.U.WE nr L 127, 21.05.1999, str. 4).

¹⁷ Dz.U.WE nr L 121, 29.07.1964, str. 1977/64. Dyrektywa ta została znowelizowana Dyrektywą 97/12/WE (Dz.U.WE nr L 109, 25.04.1997, str. 1) oraz po raz ostatni znowelizowana Dyrektywą 98/99/WE (Dz.U.WE nr L 358, 31.12.1998, str. 107).

Artykuł 3

System identyfikacji i rejestracji bydła rzeźnego obejmuje następujące elementy:

- a) indywidualne paski informacyjne na uszach zwierzęcia;
- b) skomputeryzowane bazy danych;
- c) paszporty zwierząt;
- d) indywidualne rejestry, prowadzone dla każdej hodowli.

Komisja oraz właściwe władze danego państwa członkowskiego mają prawo wglądu we wszelkie informacje, o których mowa w niniejszym tytule. Państwa członkowskie i Komisja podejmują wszelkie niezbędne środki i działania w celu zagwarantowania dostępu do tych danych wszystkim zainteresowanym stronom, włącznie z zainteresowanymi organizacjami konsumenckimi, uznawanymi przez dane państwo członkowskie, pod warunkiem, że zagwarantowana zostanie poufność i ochrona danych zgodnie z przepisami prawa krajowego danego państwa.

Artykuł 4

1. Wszystkie zwierzęta w hodowli, urodzone po 31 grudnia 1997 r. lub przeznaczone do handlu w ramach Unii po 1 stycznia 1998 r. identyfikuje się poprzez umieszczenie na obu uszach każdego zwierzęcia pasków informacyjnych o treści zatwierdzonej przez właściwe władze. Na obu paskach nanosi się identyczny kod identyfikacyjny, umożliwiający dokonanie indywidualnej identyfikacji każdego zwierzęcia oraz ustalenie, w której hodowli się ono urodziło. Na zasadzie derogacji od powyższego wymogu, zwierzęta urodzone przed 1 stycznia 1998 r., a przeznaczone do handlu w ramach Unii po tej dacie, mogą być, w okresie do 1 września 1998 r., identyfikowane zgodnie z postanowieniami Dyrektywy 92/102/EWG.

Na zasadzie derogacji od pierwszego podpunktu, zwierzęta urodzone przed 1 stycznia 1998 r., przeznaczone do handlu w ramach Unii po tej dacie z zamiarem skierowaniem ich bezpośrednio do ubicia, mogą być, w okresie do 1 września 1999 r., identyfikowane zgodnie z postanowieniami Dyrektywy 92/102/EWG.

Zwierzęta przeznaczone do udziału w imprezach kulturalnych i sportowych (z wyjątkiem targów i wystaw) mogą być identyfikowane nie przy pomocy pasków informacyjnych, umieszczanych na uszach, lecz za pomocą innego systemu identyfikacyjnego, zapewniającego równorzędne gwarancje i zatwierdzonego przez Komisję.

2. Paski informacyjne umieszcza się na uszach zwierzęcia w okresie ustalonym przez odpowiednie państwo członkowskie, ale w każdym wypadku w okresie między urodzeniem zwierzęcia, a – bez wyjątków – wywiezieniem go z hodowli, w której się urodziło. Okres ten nie może być dłuższy niż 30 dni do i włącznie z 31 grudnia 1999 r. i nie dłuższy niż 20 dni po tej dacie.

Jednak na żądanie państwa członkowskiego i zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 23 pkt 2, Komisja ma prawo określić okoliczności, w których możliwe jest przedłużenie terminu maksymalnego dla danych państw członkowskich.

Żadne zwierzę urodzone po 31 grudnia 1997 r. nie może zostać wywiezione z hodowli bez uprzedniego oznakowania identyfikacyjnego, zgodnie z przepisami niniejszego artykułu.

3. Każde zwierzę importowane z państwa trzeciego, które przeszło kontrolę określoną w Dyrektywie 91/496/EWG i które pozostaje na terenie Unii, identyfikuje się po przywiezieniu go do hodowli, w której ma pozostać, poprzez umieszczenie na uszach pasków informacyjnych o treści zgodnej z wymogami niniejszego artykułu, w okresie, którego określenie pozostaje w gestii państw członkowskich, ale który nie może przekraczać 20 dni od daty przeprowadzenia wspomnianej kontroli oraz w każdym wypadku przed wywiezieniem z tej hodowli.

Jednak identyfikowanie zwierzęcia nie jest konieczne w wypadku, jeżeli hodowlą, do którego zostaje ono ostatecznie przewiezione, jest ubojnia znajdująca się na terenie tego państwa członkowskiego, w którym przeprowadzona została wspomniana kontrola i jeżeli zwierzę zostaje ubite w ciągu 20 dni od czasu przejścia takiej kontroli.

Pierwotna identyfikacja, dokonana przez państwo trzecie, zostaje zapisana w komputerowej bazie danych, o której mowa w artykule 5 lub, w wypadku, jeżeli taka baza danych nie jest jeszcze w pełni uruchomiona, w rejestrach, o których mowa w artykule 3, wraz z kodem identyfikacyjnym, nadanym przez państwo członkowskie będące państwem przeznaczenia.

4. Każde zwierzę pochodzące z innego państwa członkowskiego zachowuje swoje oryginalne paski informacyjne.
5. Paska informacyjnego nie można zdjąć ani zastąpić innym bez zgody właściwych władz.
6. Paski informacyjne przydziela się poszczególnym hodowlom, rozprowadza i umieszcza na zwierzętach w sposób określony przez właściwe władze.
7. Nie później niż 31 grudnia 2001 r. Parlament Europejski i Rada, działając w oparciu o sprawozdanie Komisji wraz z wszelkimi propozycjami oraz zgodnie z procedurą określoną w artykule 95 Traktatu, podejmą decyzję o możliwości wprowadzenia środków elektronicznej identyfikacji w związku z postępem technicznym, osiągniętym w tej dziedzinie.

Artykuł 5

Właściwe władze państw członkowskich tworzą skomputeryzowane bazy danych zgodnie z postanowieniami artykułów 14 i 18 Dyrektywy 64/432/WE.

Skomputeryzowane bazy danych zostaną w pełni uruchomione nie później niż do 31 grudnia 1999 r. i po tej dacie będą stanowiły zbiory wszelkich informacji wymaganych w myśl wspomnianej powyżej Dyrektywy.

Artykuł 6

1. Poczynając od 1 stycznia 1998 r., właściwe władze obowiązane są do wystawienia paszportu dla każdego zwierzęcia, które ma podlegać identyfikacji zgodnie z postanowieniami artykułu 4. Paszport taki wystawia się w ciągu 14 dni od zarejestrowania urodzenia zwierzęcia lub, w wypadku zwierząt importowanych z państw trzecich, w ciągu 14 dni od zarejestrowania ponownej identyfikacji tego zwierzęcia w danym państwie członkowskim zgodnie z

postanowieniami artykułu 4 pkt 3. Właściwe władze mogą na tych samych warunkach wystawiać paszporty dla zwierząt pochodzących z innego państwa członkowskiego. W takich wypadkach paszport, przewożony wraz ze zwierzęciem, zostaje przekazany w chwili jego przywiezienia właściwym władzom, które zwracają go temu państwu członkowskiemu, które jest jego wystawcą.

Jednak na wniosek państwa członkowskiego i zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 23 pkt 2, Komisja ma prawo określić okoliczności, w których możliwe jest przedłużenie okresu maksymalnego.

2. Zwierzę może być przewożone tylko wraz z paszportem.
3. Na zasadzie derogacji od pierwszego zdania punktu 1 i od punktu 2, państwa członkowskie:
 - posiadające skomputeryzowaną bazę danych, którą Komisja uznaje za w pełni uruchomioną i funkcjonującą zgodnie z postanowieniami artykułu 5, może ustalić, że paszporty wystawia się tylko dla zwierząt przeznaczonych do handlu wewnątrzunijnego oraz, że zwierzęta te będą przewożone wraz ze swoimi paszportami tylko wtedy, gdy są przewożone z terenu danego państwa członkowskiego na teren innego państwa członkowskiego. W takim wypadku paszport musi zawierać informacje oparte na danych z bazy komputerowej.

W tych państwach członkowskich paszport, przewożony wraz ze zwierzęciem importowanym z terenu innego państwa członkowskiego, zostaje przekazany w chwili jego przywiezienia właściwym władzom.

- mają prawo do 1 stycznia 2000 r. zatwierdzać wystawianie wspólnych, grupowych paszportów dla stad przewożonych w ramach jednego państwa członkowskiego, pod warunkiem, że zwierzęta składające się na takie stada mają to samo pochodzenie i miejsce przeznaczenia, a ponadto w trakcie przewozu zaopatrzone są w świadectwo weterynaryjne.
4. W wypadku śmierci zwierzęcia jego paszport zostaje zwrócony przez hodowcę do właściwych władz w terminie siedmiu dni od daty śmierci zwierzęcia. W wypadku, jeżeli zwierzę zostaje wysłane do ubojni, jej operator jest odpowiedzialny za zwrócenie paszportu właściwym władzom.
 5. W odniesieniu do zwierząt eksportowanych do państw trzecich, ostatni hodowca zwraca paszport właściwym władzom w miejscu, z którego zwierzę jest eksportowane.

Artykuł 7

1. Z wyjątkiem hodowców zajmujących się transportem, wszyscy hodowcy bydła zobowiązani są do:
 - prowadzenia aktualnego rejestru,
 - po pełnym uruchomieniu skomputeryzowanych baz danych, zgłaszania właściwym władzom wszelkich przewozów do i z hodowli oraz wszelkich urodzin i śmierci zwierząt w hodowli,

wraz z datami tych zdarzeń, w okresie ustalonym przez dane państwo członkowskie, a wynoszących od trzech do siedmiu dni od daty zajścia danego zdarzenia. Jednakże, na wniosek państwa członkowskiego i zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 23 pkt 2, Komisja ma prawo określić okoliczności, w których państwa członkowskie mogą przedłużyć okres maksymalny, oraz określić przepisy szczególne, dotyczące przewozu bydła wywozonych na letnie pastwiska położone w różnych rejonach górskich.

2. We właściwych wypadkach i z uwzględnieniem postanowień artykułu 6, każdy hodowca zwierząt, natychmiast po przywiezieniu każdego zwierzęcia do hodowli i bezpośrednio przed jego wywiezieniem z niej wypełnia odpowiednie dane w jego paszporcie, w celu zagwarantowania, że paszport jest zawsze przewożony razem ze zwierzęciem.
3. Każdy hodowca obowiązany jest przedstawiać właściwym władzom, na każde żądanie z ich strony, wszelkie informacje dotyczące pochodzenia, identyfikacji oraz, we właściwych wypadkach, przeznaczenia zwierząt, które są jego własnością, są czasowo w jego posiadaniu, są przez niego przewożone, rozprowadzane na rynku lub kierowane do uboju.
4. Rejestr musi być prowadzony w formie zatwierdzonej przez właściwe władze, przechowywany w postaci książki lub danych komputerowych i udostępniany właściwym władzom na każde żądanie z ich strony, przez minimalny okres, którego określenie pozostaje w gestii właściwych władz, jednak nie może być on krótszy niż trzy lata.

Artykuł 8

Państwa członkowskie wyznaczają władze odpowiedzialne za zapewnienie stosowania się do postanowień niniejszego tytułu. Państwa członkowskie informują się nawzajem oraz informują Komisję o tym, jakie władze zostały przez nie wyznaczone w tym celu.

Artykuł 9

Państwa członkowskie mają prawo obciążać hodowców kosztami uruchomienia i funkcjonowania systemów, o których mowa w artykule 3 oraz środków kontroli, o których mowa w niniejszym tytule.

Artykuł 10

Środki i działania niezbędne dla wdrożenia niniejszego Tytułu wdraża się zgodnie z procedurą zarządzania, określoną w artykule 23 pkt 2. Środki te obejmują przede wszystkim:

- a) przepisy dotyczące pasków informacyjnych, umieszczanych na uszach zwierząt;
- b) przepisy dotyczące paszportów;
- c) przepisy dotyczące rejestru;
- d) minimalny zakres środków kontrolnych, jakich podjęcie jest niezbędne;
- e) kwestię stosowania sankcji administracyjnych;
- f) środki tymczasowe, niezbędne dla ułatwienia stosowania postanowień niniejszego tytułu.

TYTUŁ II

Znakowanie mięsa wołowego i produktów z mięsa wołowego

Artykuł 11

Operator lub organizacja, w znaczeniu określonym w artykule 12, które:

- obowiązane są, na mocy Części I niniejszego tytułu, do znakowania mięsa wołowego na wszystkich etapach rozprowadzania go na rynku,
- zamierzają, na mocy Części II niniejszego tytułu, znakować mięso wołowe w punkcie sprzedaży w sposób dostarczający informacji wykraczającej poza zakres wymaganych informacji określony w artykule 13, a dotyczących pewnych charakterystycznych cech warunków produkcji znakowanego mięsa lub zwierzęcia, z którego mięso to pochodzi,

robią to zgodnie z postanowieniami niniejszego tytułu.

Tytuł niniejszy stosuje się bez uszczerbku dla odpowiednich przepisów ustawodawstwa unijnego, w szczególności dotyczących mięsa wołowego.

Artykuł 12

Dla celów niniejszego tytułu zastosowanie mają następujące definicje:

- „mięso wołowe” oznacza wszelkie produkty objęte kodami CN 0201, 0202, 0206 10 95 oraz 0206 29 91,
- „znakowanie” oznacza umieszczenie fizycznego oznakowania na każdej sztuce lub sztukach mięsa lub na ich opakowaniach, albo, w wypadku produktów nie pakowanych, udostępnienie konsumentowi odpowiednich informacji w formie pisemnej poprzez uwidocznienie ich w punkcie sprzedaży,
- „organizacja” oznacza grupę operatorów z tego samego lub z różnych części sektora handlu mięsem wołowym.

CZĘŚĆ I

Obowiązkowy, unijny system znakowania mięsa wołowego

Artykuł 13

Przepisy ogólne

1. Operatorzy i organizacje rozprowadzające mięso wołowe na rynkach Unii obowiązani są znakować je zgodnie z postanowieniami niniejszego artykułu.

Obowiązkowy system znakowania gwarantuje możliwość prześledzenia powiązania między informacjami identyfikującymi tuszę, ćwierć lub mniejszą sztukę mięsa, a informacjami identyfikującymi konkretne zwierzę lub zwierzęta, z których mięso to pochodzi, lub, jeżeli

spełnia to wymogi sprawdzalności i dokładności informacji, identyfikującymi grupę zwierząt, z których mięso to pochodzi.

2. Oznakowanie zawiera następujące informacje:
 - a) numer lub kod identyfikacyjny zapewniający istnienie powiązania między mięsem, a zwierzęciem lub zwierzętami. Numer ten może być numerem identyfikacyjnym konkretnego zwierzęcia, z którego pochodzi mięso lub numerem identyfikacyjnym grupy zwierząt;
 - b) numer zatwierdzenia ubojni, w której dokonano uboju danego zwierzęcia lub grupy zwierząt oraz nazwę państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, w którym znajduje się ta ubojnia. Na oznaczeniu musi się znajdować napis: „Uбой w (nazwa państwa członkowskiego lub państwa trzeciego) (numer zatwierdzenia)”;
 - c) numer zatwierdzenia masarni, w której dokonano podziału mięsa na tusze lub grupy tusz oraz nazwę państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, w którym znajduje się ta masarnia. Na oznaczeniu musi się znajdować napis: „Podzielone w (nazwa państwa członkowskiego lub państwa trzeciego) (numer zatwierdzenia)”.
3. Jednakże, w okresie do 31 grudnia 2001 r., państwa członkowskie, w których dostępne są wystarczająco dokładne informacje w ramach systemu identyfikacji i rejestracji bydła, o których mowa w Tytule I, mają prawo podjąć decyzję, że w odniesieniu do mięsa wołowego pochodzącego ze zwierząt urodzonych, hodowanych i ubitych na terenie jednego i tego samego państwa członkowskiego niezbędne jest także umieszczanie na oznakowaniach pewnych dodatkowych informacji.
4. Stosowanie systemu obowiązkowego, określonego w punkcie 3, nie może powodować zakłóceń w handlu między państwami członkowskimi.

Ustalenia dotyczące wdrażania tego systemu, mające zastosowanie w tych państwach członkowskich, które zamierzają stosować postanowienia punktu 3, wymagają uprzedniego zatwierdzenia Komisji.

5. a) Od 1 stycznia 2002 r. operatorzy i organizacje obowiązane są również do wykazywania na oznakowaniach informacji dotyczących:
 - I) państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, w którym dane zwierzę się urodziło;
 - II) wszystkich państw członkowskich lub państw trzecich, w których odbywała się hodowla;
 - III) państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, w którym dokonano uboju;
- b) Jednakże, jeżeli mięso pochodzi od zwierząt urodzonych, hodowanych i ubitych:
 - I) w tym samym państwie członkowskim, oznakowanie może być następujące: „Pochodzenie: (nazwa państwa członkowskiego)”;

- II) w tym samym państwie trzecim, oznakowanie może być następujące: „Pochodzenie: (nazwa państwa trzeciego)”.

Artykuł 14

Derogacje od obowiązkowego systemu znakowania

Na zasadzie derogacji od artykułu 13 pkt 2 lit. b) oraz c) oraz od artykułu 13 pkt 5 lit. a) akapit I) i II), operator lub organizacja, zajmujące się produkcją mięsa mielonego, podają na oznakowaniu informację: „wyprodukowane w (nazwa państwa członkowskiego i państwa trzeciego)”, w zależności od tego, gdzie mięso zostało wyprodukowane, oraz „pochodzenie”, w wypadku, jeżeli państwo pochodzenia jest inne niż państwo, w którym powstał produkt.

Obowiązek określony w artykule 13 pkt 5 lit. a) akapit III) stosuje się do takiego mięsa od daty wejścia w życie niniejszego Rozporządzenia.

Jednakże taki operator lub organizacja ma prawo dodać do oznakowania mięsa mielonego:

- jedną lub więcej informacji określonych w artykule 13, i/lub
- datę produkcji mięsa.

Na podstawie doświadczeń i z uwzględnieniem odpowiednich wymogów, podobne przepisy mogą zostać przyjęte w odniesieniu do mięsa siekanego i okrawków mięsa wołowego, zgodnie z procedurą określoną w artykule 23 pkt 2.

Artykuł 15

Obowiązkowe znakowanie mięsa wołowego pochodzącego z państw trzecich

Na zasadzie derogacji od artykułu 13, mięso wołowe importowane na teren Unii, co do którego nie dysponuje się wszystkimi informacjami, określonymi w artykule 13, zgodnie z procedurą określoną w artykule 17, znakuje się, podając informację: „Pochodzenie: spoza WE” oraz „Ubój w: (nazwa państwa trzeciego)”.

CZĘŚĆ II

Dobrowolny system znakowania

Artykuł 16

Przepisy ogólne

1. W odniesieniu do oznakowań zawierających informacje inne niż określone w Części I niniejszego tytułu, wszyscy operatorzy lub organizacje obowiązane są przedstawić wykaz odpowiednich informacji do zatwierdzenia przez właściwe władze tego państwa członkowskiego, w którym odbywa się produkcja lub sprzedaż mięsa wołowego. Właściwe władze mogą także określić, jakie wykazy mają mieć zastosowanie w danym państwie członkowskim, pod warunkiem, że korzystanie z nich nie będzie obowiązkowe.

Wykaz informacji umieszczanych na oznakowaniach dobrowolnych obejmuje:

- informacje, które mają być umieszczone na oznakowaniach,
- środki, jakie mają być podjęte w celu zagwarantowania dokładności tych informacji,
- system kontroli, mający zastosowanie na wszystkich etapach produkcji i sprzedaży, włącznie z kontrolami przeprowadzanymi przez niezależne organy, uznawane przez właściwe władze i wskazane przez operatorów lub organizacje. Organy te muszą spełniać kryteria określone w Europejskiej Normie EN/45011,
- w wypadku organizacji, środki, jakie mają być podjęte w związku z wszelkimi takimi członkami tej organizacji, którzy nie stosują się do wymogów określonych wykazów.

Państwa członkowskie mają prawo podjąć decyzję, że kontrole prowadzone przez niezależne organy mogą zostać zastąpione przez kontrole prowadzone przez właściwe władze. W takim wypadku właściwe władze muszą dysponować odpowiednio wykwalifikowanym personelem i zasobami niezbędnymi do prawidłowego prowadzenia kontroli, o których mowa.

Koszty kontroli, o których mowa w niniejszej części, ponosi operator lub organizacja, stosująca system znakowania.

2. Zatwierdzenie wszelkich wykazów uzależnione jest od powzięcia przez właściwe władze pewności, w oparciu o dokładne przebadanie odpowiednich komponentów wykazu, o których mowa w powyższym punkcie 1, co do prawidłowego i wiarygodnego funkcjonowania przewidywanego systemu znakowania oraz, w szczególności, wszelkich takich wykazów, które nie zapewniają możliwości prześledzenia powiązania między identyfikacją tusz, ćwierci lub sztuk mięsa, a konkretnym zwierzęciem, z którego mięso to pochodzi, lub, w wypadku, gdy wystarczające jest umożliwienie sprawdzenia dokładności informacji umieszczonej na oznakowaniu, zwierząt, z którego ono pochodzi.

Nie zatwierdza się wykazów, które przewidują stosowanie oznakowań zawierających informacje wprowadzające w błąd lub niewystarczająco jasne.

3. W wypadku, jeżeli produkcja i/lub sprzedaż mięsa wołowego odbywa się na terenie dwóch lub więcej państw członkowskich, właściwe władze odpowiednich państw członkowskich badają i zatwierdzają przedstawione im wykazy, w zależności od tego, czy zawarte w nich elementy faktycznie dotyczą czynności mających miejsce na ich terenie. W takich wypadkach dane państwo członkowskie uznaje zatwierdzenia wydane przez inne państwa członkowskie.

Jeżeli w okresie, który zostanie określony zgodnie z procedurą, o których mowa w artykule 23 pkt 2, licząc od dnia następującego po dniu złożenia wniosku, nie nastąpiło wydanie ani odmowa wydania zatwierdzenia, a właściwe władze nie zwróciły się o dostarczenie informacji uzupełniających, uznaje się, że dany wykaz został zatwierdzony przez właściwe władze.

4. W wypadku, jeżeli właściwe władze wszystkich zainteresowanych państw członkowskich zatwierdzają przedstawiony wykaz, odpowiedni operator lub organizacja jest upoważniona do

znakowania mięsa wołowego, pod warunkiem, że oznakowanie takie zawiera jego nazwę lub znak identyfikacyjny.

5. Na zasadzie derogacji od powyższych punktów 1 do 4, Komisja, zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 23 pkt 2, ma prawo wprowadzić w konkretnych, szczególnych wypadkach, uproszczoną lub przyspieszoną procedurę zatwierdzania wykazów, w szczególności w odniesieniu do mięsa wołowego konfekcjonowanego w małych opakowaniach detalicznych lub najlepszych gatunkowo sztuk mięsa wołowego, pakowanych w indywidualne opakowania, znakowanych zgodnie z zatwierdzonym wykazem i wprowadzanych na teren innego państwa członkowskiego, pod warunkiem, że do oznakowania pierwotnego nie zostają dodane żadne nowe informacje.
6. Państwo członkowskie może podjąć decyzję zakazującą stosowania w oznaczeniach miejsc pochodzenia nazw jednego lub więcej regionów tego państwa, w szczególności jeżeli taka nazwa regionu:
 - mogłaby powodować niejasności lub utrudniać kontrolę,
 - jest zarezerwowana dla mięsa wołowego w ramach Rozporządzenia (EWG) nr 208/92.

Jeżeli zatwierdzenie zostaje wydane, na oznakowaniu zostaje umieszczona nazwa państwa członkowskiego wraz z nazwą odpowiedniego regionu.

7. Państwa członkowskie informują Komisję o wdrażaniu postanowień niniejszego artykułu oraz, w szczególności, o informacjach umieszczanych na oznakowaniach. Komisja informuje inne państwa członkowskie, uczestniczące w pracach Komitetu Zarządzającego w dziedzinie Mięsa Wołowego i Cielęcego, o którym mowa w artykule 23 pkt 1 lit. b) oraz, w wypadkach, gdy jest to konieczne, zgodnie z procedurą określoną w artykule 23 pkt 2, ma prawo określić przepisy dotyczące tych informacji, a w szczególności ustanowić dotyczące ich limity.

Artykuł 17

Dobrowolny system znakowania mięsa wołowego pochodzącego z państw trzecich

1. Jeżeli produkcja mięsa wołowego odbywa się, w całości lub częściowo, na terenie państwa trzeciego, operatorzy i organizacje są upoważnione do znakowania mięsa wołowego zgodnie z postanowieniami niniejszej części, jeżeli oprócz zastosowania się do postanowień artykułu 16, otrzymały zatwierdzenie swoich wykazów od właściwych władz, wskazanych w tym celu przez każde z zainteresowanych państw trzecich.
2. Ważność zatwierdzenia wykazu, wydanego przez państwo trzecie, na terenie Unii uzależniona jest od uprzedniego poinformowania Komisji przez to państwo trzecie o:
 - właściwych władzach, jakie zostały wyznaczone w tym kontekście,
 - procedurach i kryteriach, jakie muszą być stosowane przez właściwe władze podczas badania wykazów,

- wszelkich operatorach i organizacjach, których wykazy zostały zatwierdzone przez właściwe władze.

Komisja przekazuje te informacje do wiadomości państw członkowskich.

Jeżeli, w oparciu o informacje, o których mowa powyżej, Komisja dochodzi do wniosku, że procedury i/lub kryteria stosowane w państwie trzecim nie są równorzędne wobec norm określonych w niniejszym Rozporządzeniu, Komisja, po przeprowadzeniu konsultacji z odpowiednim państwem trzecim, podejmuje decyzję, że zatwierdzenia wydane przez to państwo trzecie nie jest ważne na terenie Unii.

Artykuł 18

Sankcje

Bez uszczerbku dla wszelkich działań, podejmowanych przez samą organizację lub przez niezależny organ kontrolny, określony w artykule 16, w wypadku, jeżeli zostaje wykazane, że operator lub organizacja nie zastosowała się do wykazu, o którym mowa w artykule 16 pkt 1, odpowiednie państwo członkowskie ma prawo wycofać zatwierdzenie określone w artykule 16 pkt 2 lub uzależnić pozostawienie takiego zatwierdzenia w mocy od spełnienia dodatkowych warunkach, nałożonych wobec zaistniałej sytuacji.

CZĘŚĆ III

Postanowienia ogólne

Artykuł 19

Przepisy szczególne

Środki i działania niezbędne dla wdrożenia postanowień niniejszego tytułu przyjmuje się zgodnie z procedurą zarządzania, o których mowa w artykule 23 pkt 2. Dotyczą one w szczególności:

- a) definicji wielkości grupy zwierząt, o której mowa w artykule 13 pkt 2 lit. a);
- b) definicji mielonego mięsa wołowego, okrawków mięsa wołowego lub siekanego mięsa wołowego, o których mowa w artykule 14;
- c) środków niezbędnych dla ułatwienia przejścia od stosowania Rozporządzenia (UE) nr 820/97 do stosowania niniejszego tytułu;
- d) środków niezbędnych do rozwiązania konkretnych problemów praktycznych. Środki takie, w należycie uzasadnionych wypadkach, mogą być stosowane za zasadzie derogacji od postanowień niniejszego tytułu.

Artykuł 20

Wyznaczenie właściwych władz

Państwa członkowskie wyznaczają, nie później niż do 14 października 2000 r., właściwe władze, odpowiedzialne za wdrożenie postanowień niniejszego tytułu.

Artykuł 21

Środki Najpóźniej do 14 sierpnia 2003 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (łącznie, jeżeli będzie to konieczne) sprawozdanie zawierające odpowiednie propozycje dotyczące rozszerzenia zakresu niniejszego Rozporządzenia na przetwarzane produkty zawierające mięso wołowe i produkty powstałe na bazie mięsa wołowego.

Artykuł 22

1. Państwa członkowskie podejmują wszelkie środki i działania niezbędne w celu zagwarantowania zgodności z postanowieniami niniejszego Rozporządzenia. Przewidziane środki kontroli stosuje się bez uszczerbku dla wszelkich innych środków kontroli, jakie Komisja ma prawo zastosować w myśl postanowień artykułu 9 Rozporządzenia (UE, Euratom) nr 2988/95.

Wszelkie sankcje nałożone przez państwa członkowskie na podmiot naruszający odpowiednie przepisy są proporcjonalne do skali popełnionego naruszenia. W wypadkach, w których jest to uzasadnione, sankcje takie mogą obejmować ograniczenie przewozów zwierząt do lub z hodowli danego hodowcy.

2. Eksperci Komisji, we współpracy z właściwymi władzami:
 - a) weryfikują przestrzeganie przez państwa członkowskie wymogów niniejszego Rozporządzenia;
 - b) prowadzą inspekcje terenowe w celu zagwarantowania, że wszelkie działania kontrolne prowadzone są zgodnie z wymogami niniejszego Rozporządzenia.
3. Państwo członkowskie, na którego terenie przeprowadzana jest inspekcja terenowa, zapewnia ekspertom Komisji wszelką pomoc niezbędną do dokonania inspekcji, jakiej udzielenia eksperci zażądatają.

Wyniki przeprowadzonych inspekcji muszą zostać omówione z właściwymi władzami danego państwa członkowskiego przed sporządzeniem i rozprawieniem sprawozdania końcowego.

4. Jeżeli Komisja uznaje, że jest to uzasadnione w świetle wyników przeprowadzonej inspekcji, dokonuje przeglądu sytuacji w Stałym Komitecie Weterynaryjnym, o którym mowa w artykule 23 pkt 1 lit. c). W takim wypadku Komisja ma prawo podjąć odpowiednie decyzje zgodnie z procedurą określoną w artykule 23 pkt 3.
5. Komisja nadzoruje rozwój sytuacji: zależnie od wyników swoich obserwacji i zgodnie z procedurą określoną w artykule 23 pkt 3 może zmienić lub odwołać decyzje, o których mowa w powyższym punkcie 4.
6. Szczegółowe przepisy stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się, w wypadkach, gdy jest to konieczne, zgodnie z procedurą określoną w artykule 23 pkt 3.

Artykuł 23

1. Komisja korzysta w swoich pracach z pomocy następujących organów:

- a) w zakresie wdrażania artykułu 10, Europejskiego Komitetu Pomocy Rolnej i Funduszu Gwarancyjnego, o którym mowa w artykule 11 Rozporządzenia Rady (UE) nr 1258/1999¹⁸;
 - b) w zakresie wdrażania artykułu 19, Komitetu Zarządzającego w dziedzinie Mięsa Wołowego i Cielęcego, powołanego na mocy artykułu 42 Rozporządzenia Rady (UE) nr 1254/1999¹⁹;
 - c) w zakresie wdrażania artykułu 22, Stałego Komitetu Weterynaryjnego, powołanego na mocy Decyzji Rady 68/361/EWG²⁰.
2. W sytuacjach powoływania się na postanowienia niniejszego punktu stosuje się artykuły 4 i 7 Decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem postanowień artykułu 8 tejże.
 3. W sytuacjach powoływania się na postanowienia niniejszego punktu stosuje się artykuły 5 i 7 Decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem postanowień artykułu 8 tejże.
Okres, o którym mowa w artykule 5 pkt 6 Decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.
 4. Komitety przyjmują własne przepisy proceduralne.

Artykuł 24

1. Niniejszym anuluje się Rozporządzenie (UE) nr 820/97.
2. Odniesienia do Rozporządzenia (UE) nr 820/97 interpretuje się jako odniesienia do Rozporządzenia niniejszego i odczytuje zgodnie z tabelą korelacji, załączonego do niniejszego Rozporządzenia w Aneksie.

Artykuł 25

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie trzeciego dnia od daty jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Rozporządzenie niniejsze stosuje się względem mięsa wołowego pochodzącego ze zwierząt ubitych od 1 września 2000 r. włącznie z tym dniem.

Niniejsze Rozporządzenie obowiązuje w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, 17 lipca 2000 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

Przewodniczący
N. FONTAINE

W imieniu Komisji

Przewodniczący
J. GLAVANY

¹⁸ Dz.U.WE nr L 160, 26.06.1999, str.103.

¹⁹ Dz.U.WE nr L 160, 26.06.1999, str.21.

²⁰ Dz.U.WE nr L 255, 18.10.1968, str.23.

ANEKS
Tabela korelacji

Rozporządzenie (UE) nr 820/97	Niniejsze Rozporządzenie
Artykuł 1	Artykuł 1
Artykuł 2	Artykuł 2
Artykuł 3	Artykuł 3
Artykuł 4	Artykuł 4
Artykuł 5	Artykuł 5
Artykuł 6	Artykuł 6
Artykuł 7	Artykuł 7
Artykuł 8	Artykuł 8
Artykuł 9	Artykuł 9
Artykuł 10	Artykuł 10
Artykuł 11	-
Artykuł 12	Artykuł 11
Artykuł 13	Artykuł 12
Artykuł 14 pkt 1	Artykuł 16 pkt 1
Artykuł 14 pkt 2	Artykuł 16 pkt 2
Artykuł 14 pkt 3	Artykuł 16 pkt 5
Artykuł 14 pkt 4	Artykuł 16 pkt 4
Artykuł 15	Artykuł 17
Artykuł 16 pkt 1	Artykuł 16 pkt 3
Artykuł 16 pkt 2	Artykuł 16 pkt 3
Artykuł 16 pkt 3	Artykuł 13 pkt 2 lit. a)
Artykuł 17	Artykuł 18
Artykuł 18	Artykuł 19
Artykuł 19	-
Artykuł 20	Artykuł 20
Artykuł 21	Artykuł 22
Artykuł 22	Artykuł 25

DECYZJA KOMISJI

z dnia 29 grudnia 2000r.

dotycząca środków kontrolnych wymaganych do wdrożenia Dyrektywy Rady 2000/766/WE dotyczącej pewnych środków ochronnych mając na względzie gąbczaste encelofalopatie przenośne oraz skarmianie białkami zwierzęcymi

(notyfikowany jako dokument numer C(2000)4412)

(Akt dotyczący Europejskiego Obszaru Gospodarczego)

2001/9/WE

(OJ Nr L 2, 05.01.2001, str. 32)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

Uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

Uwzględniając Dyrektywę Rady 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989r. dotyczącą kontroli weterynaryjnych obowiązujących w wewnątrzspółnotowej wymianie handlowej mając na celu utworzenie rynku wewnętrznego ⁽¹⁾, ostatnio zmienioną przez Dyrektywę 92/118/EWG ⁽²⁾, a w szczególności Artykuł 9 (4) tamże,

Uwzględniając Dyrektywę Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990r. dotyczącą kontroli weterynaryjnych oraz zootechnicznych obowiązujących w wewnątrzspółnotowej wymianie handlowej niektórymi zwierzętami żywymi i produktami mając na celu utworzenie rynku wewnętrznego ⁽³⁾, ostatnio zmienioną przez Dyrektywę 92/118/EWG, a w szczególności Artykuł 10 (4) tamże,

Uwzględniając Dyrektywę Rady 97/78/WE z dnia 18 grudnia 1997r. ustanawiającą zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z krajów trzecich ⁽⁴⁾, a w szczególności Artykuł 22 tamże,

Zważywszy, że:

¹ Dz.U. Nr L 395, 30.12.1989r., str. 13.

² Dz.U. Nr L 62, 15.03.1993r., str. 49.

³ Dz.U. Nr L 224, 18.08.1990r., str. 29.

⁴ Dz.U. Nr L 24, 30.01.1998r., str. 9.

- (1) Decyzja Rady 2000/766/WE z dnia 4 grudnia 2000r. dotycząca pewnych środków ochronnych mając na względzie gąbczaste encefalopatie przenośne oraz skarmianie białkami zwierzęcymi ⁽⁵⁾, zakazuje skarmiania pewnych zwierząt gospodarskich przetworzonymi białkami zwierzęcymi.

Zakazu tego nie stosuje się do pewnych przetworzonych białek zwierzęcych podlegających warunkom, które zostaną ustanowione.

- (2) W dniu 26 czerwca 1998r., Naukowy Komitet Sterujący (SSC) wydał opinię w sprawie bezpieczeństwa fosforanu dwuwapniowego wytrąconego z kości przeżuwaczy. Opinia ta została uaktualniona przez SSC w dniach 26 i 27 października 2000r. W celu uwzględnienia tej naukowej opinii, konieczne jest ustanowienie wymagań odnoszących się do wytwarzania fosforanu dwuwapniowego.
- (3) W dniach 22 i 23 października 1998r., Naukowy Komitet Sterujący (SSC) wydał opinię w sprawie bezpieczeństwa hydrolizowanych białek wytwarzanych ze skór bydłych. Opinia ta została uaktualniona przez SSC w dniach 25 i 26 maja 2000r. W celu uwzględnienia tej naukowej opinii, konieczne jest ustanowienie wymagań odnoszących się do wytwarzania hydrolizowanych białek. SSC stwierdził, że maksymalna waga molekularna wynosząca 10 000 Daltonów, wytworzonego produktu końcowego, może być stosowana jako wskaźnik efektywności procesu produkcyjnego.
- (4) Decyzja 2000/766/WE ustanawia, że umieszczanie na rynku, handel, import oraz eksport przetworzonych białek zwierzęcych przeznaczonych dla zwierząt, które nie są chowane, tuczone bądź hodowane w celu produkcji żywności, może zostać dopuszczone przez Państwa Członkowskie. Należy ustanowić warunki niezbędne do zapewnienia aby takie białka nie były stosowane niezgodnie z przeznaczeniem.
- (5) Środki ustanowione w niniejszej Dyrektywie są zgodne z opinią Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

UCHWALIŁA NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Państwa Członkowskie zezwolą na skarmianie zwierząt innych niż przeżuwacze mączkami rybnymi, wyłącznie po spełnieniu warunków ustanowionych w Załączniku I.
2. Państwa Członkowskie zezwolą na skarmianie zwierząt innych niż przeżuwacze fosforanem dwuwapniowym, wyłącznie po spełnieniu warunków ustanowionych w Załączniku II.
3. Państwa Członkowskie zezwolą na skarmianie zwierząt innych niż przeżuwacze hydrolizowanymi białkami, wyłącznie po spełnieniu warunków ustanowionych w Załączniku III.
4. Państwa Członkowskie zapewnią, aby dla celów handlowych, fosforanowi dwuwapniowemu i hydrolizowanym białkom towarzyszyły urzędowe świadectwa ustanowione w Załączniku IV.
5. Państwa Członkowskie przedłożą innym Państwom Członkowskim i Komisji listę zatwierdzonych zakładów przetwórczych wytwarzających mączkę rybną, fosforan dwuwapniowy i hydrolizowane białka, które działają zgodnie z warunkami ustanowionymi na mocy niniejszej Decyzji, w ciągu 15 dni od momentu wejścia w życie niniejszej Decyzji. Państwa Członkowskie oraz Komisja powinny być natychmiast powiadamiane o wszelkich zmianach dokonywanych na liście.

⁵ Dz.U. Nr L 306, 07.12.2000r., str. 32.

Artykuł 2

Państwa Członkowskie zapewnią aby środki żywienia zwierząt, włączając w to karmę dla zwierząt domowych, zawierające przetworzone białka zwierzęce określone w Decyzji 2000/766/WE, inne niż mączka rybna, fosforan dwuwapniowy i białka hydrolizowane, przeznaczone dla zwierząt, które nie są chowane, tuczone lub hodowane w celu produkcji żywności, były wytwarzane w zakładach, które wytwarzają wyłącznie środki żywienia dla tych zwierząt.

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie mogą wysyłać do innych Państw Członkowskich przetworzone białka zwierzęce, określone w Decyzji 2000/766/WE, pod warunkiem, że przeznaczone są one do celów nie zakazanych na mocy Artykułu 3 (1) (a) tej Decyzji, oraz wyłącznie jeżeli następujące warunki dodatkowe są spełnione:

- (a) Państwo Członkowskie przeznaczenia musi zezwolić na przywóz przetworzonych białek zwierzęcych;
- (b) przetworzonym białkom zwierzęcym musi towarzyszyć urzędowe świadectwo ustanowione w Załączniku V;
- (c) przetworzone białka zwierzęce muszą być transportowane w zapieczętowanych, zamkniętych pojemnikach lub pojazdach, w sposób uniemożliwiający gubienie materiału oraz dostarczane bezpośrednio do zakładów produkujących karmę dla zwierząt domowych bądź pasze;
- (d) Państwa Członkowskie wysyłające przetworzone białka zwierzęce do innych Państw Członkowskich muszą informować właściwe władze miejsca przeznaczenia o każdej wysyłce przy pomocy systemu ANIMO⁶). Słowa 'nie przeznaczone do żywienia dla zwierząt, które są chowane, tuczone lub hodowane w celu produkcji żywności' muszą zostać zawarte w wiadomości ANIMO;
- (e) Państwa Członkowskie przeznaczenia muszą informować właściwe władze miejsca pochodzenia, za pomocą systemu ANIMO, o przybyciu każdej przesyłki; jeżeli informacja taka nie zostanie dostarczona, Państwa Członkowskie pochodzenia natychmiast podejmą odpowiednie działania;
- (f) Państwa Członkowskie przeznaczenia muszą zapewnić aby wyznaczone zakłady na ich terytorium używały przesyłki wyłącznie zgodnie z przeznaczeniem.

2. Państwa Członkowskie mogą eksportować do krajów trzecich przetworzone białka zwierzęce, określone w Decyzji 2000/766/WE, pod warunkiem, że przeznaczone są one do celów nie zakazanych na mocy Artykułu 3 (1) (a) tej Decyzji, oraz wyłącznie jeżeli następujące warunki dodatkowe są spełnione:

- (a) przed zaistnieniem eksportu zostanie zawarta umowa dwustronna z krajem trzecim, w której kraj trzeci zobowiązuje się do przestrzegania finalnego przeznaczenia oraz do nie eksportowania przetworzonego białka zwierzęcego, chyba że zostanie ono włączone do produktu, którego przeznaczenie nie jest zakazane na mocy Artykułu 3 (1) (a) Decyzji 2000/766/WE;
- (b) przetworzonym białkom zwierzęcym musi towarzyszyć urzędowe świadectwo ustanowione w Załączniku V.

Państwa Członkowskie, które zezwalają na taki eksport informują Komisję i inne Państwa Członkowskie o wszelkich warunkach i zastrzeżeniach zawartych w umowie z odnośnym

⁶ Decyzja Komisji 91/398/EWG (Dz.U. Nr L 221, 09.08.1991r., str. 30).

krajem trzecim, w celu skutecznego wdrażania niniejszej Decyzji, w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego.

3. Państwa Członkowskie zapewnią aby importowane przetworzone białka zwierzęce, określone w Decyzji 2000/766/WE, których przeznaczenie nie jest zakazane na mocy Artykułu 3 (1) (a) tej Decyzji, były traktowane zgodnie z warunkami ustanowionymi w Artykule 8 Dyrektywy Rady 97/78/WE⁽⁷⁾.

4. Państwa Członkowskie przeprowadzą kontrole dokumentów oraz badania materiałów paszowych i mieszanek paszowych w ramach łańcucha produkcji i dystrybucji w celu zapewnienia zgodności z postanowieniami niniejszej Decyzji oraz Decyzji 2000/766/WE. Kontrole oraz badania te zostaną przeprowadzone m.in. w gospodarstwach, w których przeżuwacze są trzymane z innymi gatunkami zwierząt.

Państwa Członkowskie poinformują Komisję o wynikach tych kontroli do dnia 31 maja 2001r.

5. Dodatkowe środki kontroli ustanowione w ustępach 1,2 i 3 nie mają zastosowania:

- do karmy dla zwierząt domowych, o której mowa w Rozdziale 4 Załącznika I do Dyrektywy 92/118/EWG, oraz
- do produktów wykluczonych na mocy Artykułu 2 (2) Decyzji 2000/766/WE, z zakazu ustanowionego na mocy Artykułu 2 (1) tej Decyzji pod warunkiem, że spełniają one, o ile to konieczne, warunki ustanowione w Załącznikach od I do III do obecnej Decyzji.

6. Dodatkowe środki kontroli ustanowione w ustępie 1 nie mają zastosowania do przetworzonych białek zwierzęcych, o których mowa w Artykule 4 Decyzji Komisji 97/735/WE⁽⁸⁾, ostatnio zmienionej przez Decyzję 1999/534/WE⁽⁹⁾.

Artykuł 4

Artykuł 2 Decyzji 97/735/WE nie ma zastosowania do przesyłek przetworzonych białek zwierzęcych, którym towarzyszy świadectwo zdrowia, o którym mowa w Artykule 3 (1) (b) obecnej Decyzji.

Artykuł 5

Niniejsza Decyzja ma zastosowanie od dnia 1 stycznia 2001r.

Artykuł 6

Niniejsza Decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 29 grudnia 2001r.

W imieniu Komisji
David BYRNE
Członek Komisji

⁷ Dz.U. Nr L 24, 30.01.1998r., str. 9.

⁸ Dz.U. Nr L 294, 28.10.1997r., str. 7.

⁹ Dz.U. Nr L 204, 04.08.1999r., str. 37.

ZAŁĄCZNIK I

WARUNKI, O KTÓRYCH MOWA W ARTYKULE 1 (1)

1. Mączka rybna wytwarzana jest w zakładach przetwórczych przeznaczonych wyłącznie do produkcji mączki rybnej, zatwierdzonych do tego celu przez właściwe władze zgodnie z Artykułem 5 (2) Dyrektywy 90/667/EWG.
2. Przed dopuszczeniem do swobodnego obrotu na terytorium Wspólnoty, każda przesyłka importowanej mączki rybnej zostanie przebadana zgodnie z Dyrektywą Komisji 98/88/WE⁽¹⁾.
3. Mączka rybna jest transportowana bezpośrednio z zakładu przetwórczego do przedsiębiorstw wytwarzających środki żywienia zwierząt, pojazdami, które jednocześnie nie przewożą innych materiałów paszowych. Jeżeli pojazd jest następnie wykorzystywany do transportu innych produktów, musi zostać on dokładnie wyczyszczony i skontrolowany przed i po transporcie mączki rybnej.
4. Mączka rybna jest transportowana bezpośrednio z punktu kontroli granicznej do przedsiębiorstw wytwarzających środki żywienia zwierząt, zgodnie z warunkami ustanowionymi w Artykule 8 Dyrektywy 97/78/WE, pojazdami, które jednocześnie nie przewożą innych materiałów paszowych. Jeżeli pojazd jest następnie wykorzystywany do transportu innych produktów, musi zostać on dokładnie wyczyszczony i skontrolowany przed i po transporcie mączki rybnej.
5. W drodze derogacji od punktów 3 i 4, przejściowe składowanie mączki rybnej może zostać dopuszczone wyłącznie jeżeli zostanie dokonane w wyznaczonych magazynach, które są wyznaczone do tego celu przez właściwe władze.
6. Pasze zawierające mączkę rybną mogą być wytwarzane wyłącznie w przedsiębiorstwach wytwarzających środki żywienia zwierząt, które nie przygotowują pasz dla przeżuwaczy oraz które uzyskały na to zezwolenie właściwych władz.
W drodze derogacji od tego postanowienia, właściwe władze mogą zezwolić na wytwarzanie pasz dla przeżuwaczy w przedsiębiorstwach, które wytwarzają również pasze zawierające mączkę rybną, dla innych gatunków zwierząt pod warunkiem że:
 - materiały paszowe przeznaczone dla przeżuwaczy są transportowane oraz składowane całkowicie oddzielnie od materiałów paszowych, którymi skarmianie przeżuwaczy jest zabronione, oraz
 - urządzenia do składowania, transportu, wytwarzania i konfekcjonowania mieszanek paszowych przeznaczonych dla przeżuwaczy są całkowicie odrębne, oraz
 - dane dotyczące zakupów i przeznaczenia mączki rybnej oraz sprzedaży pasz zawierających mączkę rybną zostaną udostępnione właściwym władzom, oraz
 - przeprowadzane są rutynowe badania pasz przeznaczonych dla przeżuwaczy w celu wykluczenia obecności zakazanych przetworzonych białek zwierzęcych, określonych w Artykule 1 Decyzji 2000/766/WE.
7. Na etykietach pasz zawierających mączkę rybną słowa ‘zawiera mączkę rybną – zakaz skarmiania przeżuwaczy’ umieszczone są w wyraźnym miejscu.
8. Hurtowy ładunek pasz zawierających mączkę rybną jest transportowany pojazdami, które jednocześnie nie przewożą środków żywienia dla przeżuwaczy. Jeżeli pojazd jest następnie wykorzystywany do transportu innych produktów, musi on zostać dokładnie wyczyszczony i skontrolowany przed i po transporcie pasz zawierających mączkę rybną.
9. Stosowanie i składowanie pasz, innych niż karma dla zwierząt domowych, o której mowa w Rozdziale 4 Załącznika I do Dyrektywy 92/118/EWG, zawierających mączkę rybną

¹ Dz.U. Nr L 318, 27.11.1998r., str. 45.

zostanie zakazane w gospodarstwach, w których przeżuwacze są trzymane, tuczone lub hodowane w celu produkcji żywności.

W drodze derogacji od tego postanowienia, właściwe władze mogą zezwolić na stosowanie i przechowywanie pasz zawierających mączkę rybną w gospodarstwach, w których przeżuwacze są trzymane, jeżeli uznają, że w gospodarstwie wdrożono środki mające na celu zapobieganie skarmianiu przeżuwaczy paszami zawierającymi mączkę rybną.

ZAŁĄCZNIK II

WARUNKI, O KTÓRYCH MOWA W ARTYKULE 1 (2)

1. Fosforan dwuwapniowy wytwarzany jest w zakładach przetwórczych zatwierdzonych przez właściwe władze zgodnie z Artykułem 5 (2) Dyrektywy 90/667/EWG.
2. Fosforan dwuwapniowy z odtłuszczonych kości:
 - pochodzi z kości nadających się do konsumpcji dla ludzi po przeprowadzeniu badań przed i poubojowych,
 - wytwarzany jest przy użyciu procesu, który gwarantuje, że cały materiał kostny jest dokładnie rozkruszony oraz odtłuszczany przy użyciu gorącej wody oraz poddany działaniu rozcieńzonego kwasu chlorowodorowego (o minimalnym stężeniu 4% i pH < 1,5) przez okres co najmniej dwóch dni, po którym następuje poddanie otrzymanego roztworu fosforowego działaniu wapna w wyniku czego powstaje osad fosforanu dwuwapniowego o pH 4 – 7, który jest następnie suszony przy użyciu powietrza o temperaturze początkowej wynoszącej od 65°C do 325°C i temperaturze końcowej wynoszącej od 30°C do 65°C lub przy użyciu równoważnego procesu zatwierzonego zgodnie z procedurą przedstawioną w Artykule 17 Dyrektywy 89/662/EWG.
3. Pasze zawierające fosforan dwuwapniowy z odtłuszczonych kości mogą być wytwarzane wyłącznie w przedsiębiorstwach wytwarzających środki żywienia zwierząt, które nie przygotowują pasz dla przeżuwaczy oraz które uzyskały na to zezwolenie właściwych władz.

W drodze derogacji od tego postanowienia, właściwe władze mogą zezwolić na wytwarzanie pasz dla przeżuwaczy w przedsiębiorstwach, które wytwarzają również pasze zawierające fosforan dwuwapniowy z odtłuszczonych kości dla innych gatunków zwierząt pod warunkiem że:

 - materiały paszowe przeznaczone dla przeżuwaczy są transportowane oraz składowane całkowicie oddzielnie od materiałów paszowych, którymi skarmianie przeżuwaczy jest zabronione, oraz
 - urządzenia do składowania, transportu, wytwarzania i konfekcjonowania mieszanek paszowych przeznaczonych dla przeżuwaczy są całkowicie odrębne, oraz
 - dane dotyczące zakupów i przeznaczenia fosforanu wapniowego z odtłuszczonych kości oraz sprzedaży pasz zawierających fosforan dwuwapniowy z odtłuszczonych kości zostaną udostępnione właściwym władzom, oraz
 - przeprowadzane są rutynowe badania pasz przeznaczonych dla przeżuwaczy w celu wykluczenia obecności zakazanych przetworzonych białek zwierzęcych, określonych w Artykule 1 Decyzji 2000/766/WE.
4. Na etykietach pasz zawierających fosforan dwuwapniowy z odtłuszczonych kości słowa 'zawiera fosforan dwuwapniowy z odtłuszczonych kości – zakaz skarmiania przeżuwaczy' umieszczone są w wyraźnym miejscu'.
5. Hurtowy ładunek pasz zawierających fosforan dwuwapniowy z odtłuszczonych kości jest transportowany pojazdami, które jednocześnie nie przewożą środków żywienia dla przeżuwaczy. Jeżeli pojazd jest następnie wykorzystywany do transportu innych produktów, musi on zostać dokładnie wyczyszczony i skontrolowany przed i po transporcie pasz zawierających fosforan dwuwapniowy z odtłuszczonych kości.

6. Stosowanie i składowanie pasz, innych niż karma dla zwierząt domowych, o której mowa w Rozdziale 4 Załącznika I do Dyrektywy 92/118/EWG, zawierających fosforan dwuwapniowy z odtłuszczonych kości zostanie zakazane w gospodarstwach, w których przeżuwacze są trzymane, tuczone lub hodowane w celu produkcji żywności.

W drodze derogacji od tego postanowienia, właściwe władze mogą zezwolić na stosowanie i przechowywanie pasz zawierających fosforan dwuwapniowy z odtłuszczonych kości w gospodarstwach, w których przeżuwacze są trzymane, jeżeli uznają, że w gospodarstwie wdrożono środki mające na celu zapobieganie skarmianiu przeżuwaczy paszami zawierającymi fosforan dwuwapniowy z odtłuszczonych kości.

ZAŁĄCZNIK III

WARUNKI, O KTÓRYCH MOWA W ARTYKULE 1 (3)

1. Hydrolizowane białka ze skór:
 - pochodzą ze skór otrzymanych od zwierząt, które zostały poddane ubojowi w rzeźni lub których tusze zostały uznane za zdatne do konsumpcji przez ludzi w następstwie badań przed i poubojowych,
 - zostały wytworzone w wyniku procesu produkcyjnego, w którym stosowane są środki odpowiednie dla zminimalizowania skażenia skór oraz podczas którego skóry są preparowane przy pomocy solenia, wapniowania i intensywnego przemywania po których następuje wystawienie materiału na działanie w środowisku o pH powyżej 11, przez okres trzech godzin, w temperaturze powyżej 80°C, a następnie poddanie go obróbce cieplnej w temperaturze powyżej 140 °C przez okres 30 minut i pod ciśnieniem powyżej 3,6 barów lub były wyprodukowane w wyniku równoważnego procesu produkcyjnego zatwierdzonego zgodnie z procedurą przedstawioną w Artykule 17 Dyrektywy 89/662/EWG,
 - zostały wytworzone w zakładzie przetwórczym przeznaczonym wyłącznie do produkcji hydrolizowanych białek, który został zatwierdzony do tego celu przez właściwe władze zgodnie z Artykułem 5 (2) Dyrektywy 90/667/EWG,
 - zostały od nich pobrane próbki po zakończeniu procesu przetwórczego i stwierdzono u nich wagę molekularną poniżej 10 000 daltonów.
2. Pasze zawierające hydrolizowane białka mogą być wytwarzane wyłącznie w zakładach wytwarzających środki żywienia zwierząt, które nie przygotowują pasz dla przeżuwaczy oraz które uzyskały na to zezwolenie właściwych władz.

W drodze derogacji od tego postanowienia, właściwe władze mogą zezwolić na wytwarzanie pasz dla przeżuwaczy w przedsiębiorstwach, które wytwarzają również pasze zawierające hydrolizowane białka dla innych gatunków zwierząt pod warunkiem że:

 - materiały paszowe przeznaczone dla przeżuwaczy są transportowane oraz składowane całkowicie oddzielnie od materiałów paszowych, którymi skarmianie przeżuwaczy jest zabronione, oraz
 - urządzenia do składowania, transportu, wytwarzania i konfekcjonowania mieszanek paszowych przeznaczonych dla przeżuwaczy są całkowicie odrębne, oraz
 - dane dotyczące zakupów i przeznaczenia hydrolizowanych białek oraz sprzedaży pasz zawierających hydrolizowane białka zostaną udostępnione właściwym władzom, oraz
 - przeprowadzane są rutynowe badania pasz przeznaczonych dla przeżuwaczy w celu wykluczenia obecności zakazanych przetworzonych białek zwierzęcych, określonych w Artykule 1 Decyzji 2000/766/WE.
3. Na etykietach pasz zawierających hydrolizowane białka słowa ‘zawiera hydrolizowane białka – zakaz skarmiania przeżuwaczy’ umieszczone są w wyraźnym miejscu’.
4. Hurtowy ładunek pasz zawierających hydrolizowane białka jest transportowany pojazdami, które jednocześnie nie przewożą środków żywienia dla przeżuwaczy. Jeżeli pojazd jest następnie wykorzystywany do transportu innych produktów, musi on zostać dokładnie wyczyszczony i skontrolowany przed i po transporcie pasz zawierających hydrolizowane białka.
5. Stosowanie i składowanie pasz, innych niż karma dla zwierząt domowych, o której mowa w Rozdziale 4 Załącznika I do Dyrektywy 92/118/EWG, zawierających hydrolizowane białka zostanie zakazane w gospodarstwach, w których przeżuwacze są trzymane, tuczone lub hodowane w celu produkcji żywności.

W drodze derogacji od tego postanowienia, właściwe władze mogą zezwolić na stosowanie i przechowywanie pasz zawierających hydrolizowane białka w gospodarstwach, w których przeżuwacze są trzymane, jeżeli uznają, że w gospodarstwie wdrożono środki mające na celu zapobieganie skarmianiu przeżuwaczy paszami zawierającymi hydrolizowane białka.

ZAŁĄCZNIK IV

ŚWIADECTWO ZDROWIA

dla hydrolizowanych białek ze skór/fosforanu dwuwapniowego z odtłuszczonych kości ⁽¹⁾, przeznaczonych do obrotu handlowego wewnątrz Wspólnoty

Nr referencyjny tego świadectwa zdrowia:

Państwo Członkowskie przeznaczenia:

Państwo Członkowskie pochodzenia:

Odpowiedzialne ministerstwo:

Departament wystawiający świadectwo:

I. Identyfikacja przesyłki

Hydrolizowane białka/fosforan dwuwapniowy z odtłuszczonych kości ⁽¹⁾:

.....

(gatunki)

Rodzaj opakowania:

Liczba opakowań:

Waga netto:

Nr referencyjny wyprodukowanej partii:

II. Pochodzenie przesyłki

Adres i numer zatwierdzenia zakładu przetwórczego:

.....

III. Przeznaczenie przesyłki

Hydrolizowane białka/Fosforan dwuwapniowy z odtłuszczonych kości ⁽¹⁾ zostaną wysłane

z:

(miejsce załadunku)

do:

(kraj i miejsce przeznaczenia)

następującymi środkami transportu:

- typ:

- numer rejestracyjny lub nazwa statku:

Nr pieczęci:

Nazwa i adres wysyłającego:

Nazwa i adres odbiorcy:

IV. Świadectwo zdrowotności:

Ja, niżej podpisany, urzędowy lekarz weterynarii zaświadczam, że opisany powyżej produkt:

- został wyprodukowany w zakładzie zatwierdzonym zgodnie z Dyrektywą 90/667/EWG,
- został wyprodukowany zgodnie z warunkami ustanowionymi w Załączniku II/Załączniku III ⁽¹⁾ do Decyzji 2001/9/WE i nie może być używany do skarmiania przeżuwaczy,

¹ Niepotrzebne skreślić

- pobrano próbki z każdej partii oraz stwierdzono, że waga molekularna produktu wynosi poniżej 10 000 Daltonów ⁽¹⁾.

Sporządzono w dnia.....
(miejsce) (data)

Pieczęć ⁽²⁾

.....
(podpis urzędowego lekarza weterynarii) ⁽²⁾

.....
(nazwisko, kwalifikacje i tytuł drukowanymi literami)

² Podpis oraz pieczęć muszą być innego koloru niż kolor druku świadectwa.

ZAŁĄCZNIK V

ŚWIADECTWO ZDROWIA

dla przetworzonych białek zwierzęcych określonych w Decyzji 2000/766/WE, innych niż karma dla zwierząt domowych, o której mowa w Załączniku I, Rozdział 4 Dyrektywy 92/118/EWG oraz przetworzonych białek zwierzęcych wyszczególnionych w Artykule 2 (2) tej Decyzji, dla celów nie zabronionych na mocy Artykułu 3 (1) (a) Decyzji 2000/766/WE oraz przeznaczonych do wewnątrzspółnotowej wymiany handlowej lub na eksport do krajów trzecich

Nr referencyjny świadectwa zdrowia:
Kraj przeznaczenia:
Państwo Członkowskie pochodzenia:
Odpowiedzialne ministerstwo:
Departament wystawiający świadectwo:

I. Identyfikacja przesyłki

Rodzaj przetworzonego białka zwierzęcego lub produktu:
Przetworzone białko zwierzęce:
(gatunki)

Rodzaj opakowania:
Liczba opakowań:
Waga netto:
Nr referencyjny wyprodukowanej partii:

II. Pochodzenie przesyłki

Adres i numer zatwierdzenia zakładu przetwórczego:
.....

III. Przeznaczenie przesyłki

Przetworzone białka zwierzęce zostaną wysłane
z:
(miejsce załadunku)
do:
(kraj i miejsce przeznaczenia)

następującymi środkami transportu:

- typ:
- numer rejestracyjny lub nazwa statku:
Nr pieczęci:
Nazwa i adres wysyłającego:
Nazwa i adres odbiorcy:

IV. Świadectwo zdrowotności

Ja, niżej podpisany, urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że opisany powyżej produkt:
- został wyprodukowany w zakładzie zatwierdzonym zgodnie z Dyrektywą 90/667/EWG,
- zawiera przetworzone białka zwierzęce określone w Decyzji 2000/766/WE i nie może być stosowany do skarmiania zwierząt gospodarskich, które są trzymane, tuczone lub hodowane w celu produkcji żywności.

Sporządzono w dnia.....
(miejsce) (data)

Pieczęć ⁽¹⁾

.....
(podpis urzędowego lekarza weterynarii) ⁽²⁾

.....
(nazwisko, kwalifikacje i tytuł drukowanymi literami)

¹ Podpis oraz pieczęć muszą być innego koloru niż kolor druku świadectwa.

Dyrektywa Rady 2001/89/WE
z 23 Października 2001
w sprawie Wspólnotowych środków dotyczących klasycznego pomoru świń
(Tekst z odniesieniem do EEA^{*})

(OJ No. L 316, 01.12.2001, p. 5)
Poprawka OJ No. L 168, 27.06.2002, p. 59

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

Uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, a w szczególności zawarty w nim Artykuł 37,

uwzględniając propozycję Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Społeczno- Ekonomicznego³,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów⁴,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Dyrektywa Rady 80/217/EWG z dnia 22 stycznia 1980 roku wprowadzająca Wspólnotowe środki odnośnie kontroli klasycznego pomoru świń⁵ była regularnie i znacznie zmieniana. Obecnie w obliczu dalszych zmian, Dyrektywa powinna być, na podstawie przesłanek przejrzystości jak i racjonalizmu, zebrana w jeden tekst.

(2) Od chwili, gdy żywe zwierzęta są wymienione w Załączniku I Traktatu, jednym z zadań w obszarze weterynarii jest poprawa stanu zdrowia świń, poprzez uproszczenie obrotu świniami jak i produktami ich pochodzenia, oraz zapewnienie rozwoju tego sektora.

(3) Na wypadek epidemii klasycznego pomoru świń, niezbędnym jest ustanowienie na poziomie Wspólnotowym środków kontrolnych mających na celu zwalczanie choroby, tak by zapewnić rozwój sektora świń oraz produktów ich pochodzenia jak i przyczynić się do ochrony zdrowia zwierząt we Wspólnocie.

(4) Epidemia klasycznego pomoru świń może przybrać epizootyczne proporcje, powodując śmiertelność oraz zakłócenia na skalę, która zagraża w szczególności dochodowości hodowli świń jako całości.

^{*} EEA – European Economic Area – Europejska Strefa Ekonomiczna – przyp. tłumacza.

¹ DZ. U. WE nr C 29 E, 30.1.2001, str.199.

² Opinia Parlamentu Europejskiego dnia 14 czerwca 2001 (nie publikowana jeszcze w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich).

³ DZ. U. WE nr C 123, 25.4.2001, str.69

⁴ DZ. U. WE nr C 148, 18.5.2001, str.21.

⁵ DZ. U. WE nr L 47, 21.2.1980, str.11. Dyrektywa ostatnio zmieniana przez Ustawę akcesyjną w 1994r.

(5) Powinny zostać przyjęte środki, tak szybko jak podejrzewane jest występowanie choroby, by bezzwłocznie i efektywnie podjęte zostały działania w chwili potwierdzenia jej występowania, włączając likwidację zarażonego stada.

(6) Gdy wystąpi epidemia, równie potrzebnym jest zapobieganie dalszemu rozpowszechnianiu się choroby, poprzez dokładne monitorowanie przemieszczania się zwierząt oraz wykorzystania produktów, które mogą być zakażone, czyszczenie oraz dezynfekcja zakażonych pomieszczeń, ustanawianie stref kontrolnych i ochronnych wokół epicentrum epidemii, a w razie potrzeby stosowanie szczepień.

(7) W przypadku zakażenia, szczepione świnie mogą stać się zdrowymi nosicielami wirusów i dalej rozprzestrzeniać chorobę. Dlatego użycie szczepionek może zostać autoryzowane tylko w nadzwyczajnych przypadkach.

(8) W zgodzie z opinią Komitetu Naukowego, oznaczone szczepionki zdolne wywołać ochronną odporność odróżnialną od reakcji odpornościowej wywoływanej przez naturalne infekcje dzikich wirusów w drodze odpowiednich testów laboratoryjnych mogą stać się dodatkowym użytecznym narzędziem w kontroli klasycznego pomoru świń w obszarach o wysokim obsadzeniu świniami, i w ten sposób uniknąć masowego uboju zwierząt. Dlatego ważnym wydaje się przyjęcie procedur Wspólnotowych pozwalających na zatwierdzenie takich dyskryminacyjnych testów, gdy pozostałe ograniczenia tychże testów zostały przezwyciężone jak i w celu upoważnienia państw członkowskich do zastosowania użycia oznaczonych szczepionek na wypadek nadzwyczajnych przypadków.

(9) Specjalne środki eliminacyjne powinny być stosowane w przypadku chorób dzikich świń.

(10) Powinny zostać przyjęte przepisy gwarantujące, iż zharmonizowane procedury oraz metody są wykorzystywane dla diagnozy klasycznego pomoru świń, zawierające ustanowienie Wspólnotowych laboratoriów referencyjnych tak jak i laboratoriów referencyjnych w państwach członkowskich.

(11) Powinny zostać przyjęte przepisy gwarantujące niezbędną gotowość do efektywnego radzenia sobie z nadzwyczajnymi sytuacjami związanymi z jedną lub większą ilością wybuchów epidemii klasycznego pomoru świń, a w szczególności poprzez sporządzanie planów jej zwalczania oraz ustanawiania centrów kontrolnych oraz grup eksperckich.

(12) Niektóre ze środków do tej pory przyjętych we Wspólnocie na wypadek wybuchu klasycznego pomoru świń w zgodzie z Dyrektywą 80/217/EWG powinny zostać zmienione by uwzględnić zdobycze naukowe, rozwój nowych narzędzi diagnostycznych i szczepień oraz doświadczeń zebranych w czasie wybuchów klasycznego pomoru świń, które miały ostatnio miejsce we Wspólnocie.

(13) Doświadczenia pokazują, iż karmienie odpadami żywieniowymi świń może spowodować ryzyko rozpowszechnienia wirusa klasycznego pomoru świń w wyniku braku wydajności stosowanych środków kontrolnych. Zawieszając środki Wspólnotowe w odniesieniu do stosowania tych odpadów, doradza się zakazu ich wykorzystywania od chwili obecnej przy karmieniu świń. Ponadto, ze względu na ich szczególnie niebezpieczną właściwość, opady żywieniowe z międzynarodowych środków transportu winny być w dalszym ciągu niszczone.

(14) W celu zapewnienia ciągłości koordynacji prac diagnostycznych prowadzonych pod auspicjami odpowiednich laboratoriów krajowych, 'Institut für Virologie der Tierärztlichen Hochschule, Hannover' wyznaczony Decyzją Rady 81/859/EWG¹, powinien być potwierdzony jako Wspólnotowe laboratorium referencyjne oraz dla pewności prawnej, Decyzja ta powinna zostać zastąpiona.

(15) Powinny zostać przyjęte zapisy w celu uzupełnień, poprzez szybkie procedury, niniejszej Dyrektywy oraz jej Aneksów, by móc uwzględnić zdobycze wiedzy naukowej i technicznej.

(16) Środki niezbędne do przyjęcia niniejszej Dyrektywy powinny być przyjęte w zgodzie z Decyzją Rady 1999/468/WE z 28 czerwca 1999 ustanawiającą procedury dla rozszerzenia kompetencji wykonawczych przyznanych Komisji².

(17) Niniejsza Dyrektywa nie narusza obowiązków państw członkowskich dotyczących terminów końcowych na transpozycję Dyrektyw wymienionych w Części B Aneksu VII,

PRZYJĘŁA NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

CELE

Niniejsza Dyrektywa wprowadza minimum środków Wspólnotowych stosowanych przy kontroli klasycznego pomoru świń.

Artykuł 2

DEFINICJE

Dla potrzeb niniejsze Dyrektywy powinny mieć zastosowanie następujące definicje:

- (a) 'świnia' oznacza każde zwierzę z rodziny *Suidae*, w tym dzikie świnię;
- (b) 'dzika świnia' oznacza świnię, która nie jest trzymana albo karmiona w gospodarstwie;

¹ DZ. U. WE nr L 319, 7.11.1981, str.20 Decyzja zmieniona Decyzją 87/65/EWG (OJ L 34, 5.2.1987, str.54).

² DZ. U. WE nr L 184, 17.7.1999, str.23.

(c) 'gospodarstwo' oznacza wszystkie, rolne albo inne nieruchomości, położone na terytorium Państwa Członkowskiego, gdzie świnie są karmione albo trzymane na stałe lub czasowo. Niniejsza definicja nie obejmuje rzeźni, środków transportu oraz ogrodzonych terenów gdzie trzymane są dzikie świnie i mogą być przedmiotem polowań; wymienione ogrodzone obszary muszą być rozmiaru oraz struktury, która powoduje, iż środki ustanowione w Artykule 5(1) nie mają zastosowania;

(d) 'instrukcja diagnostyczna' oznacza instrukcję diagnostyczną dotyczącą klasycznego pomoru świń opisaną w Artykule 17(3);

(e) 'świnia podejrzana o bycie zainfekowaną wirusem klasycznego pomoru świń' oznacza każdą świnie albo świńskie zwłoki wykazujące kliniczne symptomy albo pośmiertne nienormalne zmiany albo reakcje na testy laboratoryjne przeprowadzane w zgodzie z instrukcją diagnostyczną, wskazujące możliwą obecność klasycznego pomoru świń;

(f) 'przypadek klasycznego pomoru świń' albo 'świnia zainfekowana klasyczną gorączką świń' oznacza każdą świnie albo świńskie tusze:

- u których kliniczne symptomy albo pośmiertne nienormalne zmiany klasycznego pomoru świń zostały oficjalnie potwierdzone, albo
- u których obecność choroby została oficjalnie potwierdzona w wyniku badań laboratoryjnych przeprowadzonych w zgodzie z instrukcją diagnostyczną;

(g) 'wybuch klasycznego pomoru świń' oznacza gospodarstwo gdzie jeden lub więcej przypadków klasycznego pomoru świń został wykryty;

(h) 'pierwotny wybuch' oznacza wybuch w rozumieniu Artykułu 2(d) Dyrektywy Rady 82/894/EWG z 21 Grudnia 1982 w sprawie notyfikacji chorób zwierzęcych na terenie Wspólnoty³;

(i) 'zainfekowany obszar' oznacza obszar państwa członkowskiego gdzie po potwierdzeniu jednego bądź większej ilości przypadków klasycznego pomoru świń u dzikich świń, stosowane są środki zwalczania choroby w zgodzie z Artykułem 15 albo 16;

(j) 'pierwotny przypadek klasycznego pomoru świń u dzikich świń' oznacza każdy przypadek klasycznego pomoru świń wykryty u dzikich świń, na obszarze gdzie nie stosowane są żadne środki w zgodzie z Artykułem 15 albo 16;

(k) 'meta- populacja dzikich świń' oznacza każdą grupę albo podgrupę dzikich świń z ograniczonymi kontaktami z innymi grupami albo podgrupami;

(l) 'podatna populacja dzikich świń' oznacza tą część populacji dzikich świń, która nie rozwinęła odporności na wirus klasycznego pomoru świń;

(m) 'właściciel' oznacza każdą osobę albo osoby, zarówno fizyczną jak i prawną, mającą na własność świnie, albo odpowiedzialną za trzymanie wspomnianych zwierząt, bez względu na finansowe wynagrodzenie;

(n) 'kompetentna władza' oznacza kompetentną władzę w rozumieniu Artykułu 2(6) Dyrektywy Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 dotyczącego kontroli weterynaryjnych

³ DZ. U. WE nr L 378, 31.12.1982, str.58. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Decyzję Komisji 2000/556/WE (OJ L 235, 19.9.2000, str.27).

i zootechnicznych stosowanych w handlu wewnątrz Wspólnotowym, określonymi żywymi zwierzętami oraz produktami w celu wypełnienia rynku wewnętrznego¹.

(o) 'oficjalny weterynarz' oznacza weterynarza wyznaczonego przez kompetentną władzę państwa członkowskiego;

(p) 'przetwarzanie' oznacza jedno z podejść do materiałów wysokiego ryzyka przedstawione w Artykule 3 Dyrektywy Rady 90/667/EWG², stosowane w taki sposób by uniknąć ryzyka rozprzestrzeniania się wirusa klasycznego pomoru świń;

(q) 'odpady żywieniowe' oznaczają każde odpady z żywności przeznaczonej do konsumpcji z restauracji, miejsc żywieniowych albo kuchni, w tym kuchni przemysłowych, oraz gospodarstw rolniczych albo osób trzymających świnie;

(r) 'oznaczone szczepionki' oznaczają szczepionki, które mogą wywołać odporność ochronną odróżnialną od reakcji odpornościowej wywoływanej przez naturalne zakażenia dzikimi rodzajami wirusów w drodze testów laboratoryjnych przeprowadzanych w zgodzie z instrukcją diagnostyczną;

(s) 'zabijanie' oznacza zabijanie świń w rozumieniu Artykułu 2(6) Dyrektyw Rady 93/119/EWG z 22 Grudnia 1993 dotyczącego ochrony zwierząt w czasie uboju i zabijania³ ;

(t) 'ubój' oznacza ubój świń w rozumieniu Artykułu 2 (7) Dyrektywy 93/119/EWG;

(u) 'obszar z dużym zagęszczeniem świń' oznacza każdy obszar geograficzny o promieniu 10 km wokół gospodarstwa mieszczącego świnie podejrzane o albo zakażone wirusem klasycznego pomoru świń, gdzie zagęszczenie świń jest wyższe niż 800 świń na kilometr kwadratowy; omawiane gospodarstwo musi zarówno być położone w regionie, jak zdefiniowano w Artykule 2(2)(p) Dyrektywy Rady 64/432/EWG⁴, gdzie zagęszczenie świń trzymanych w gospodarstwie jest wyższe niż 300 świń na kilometr kwadratowy, albo w odległości mniejszej niż 20 kilometrów od takiego regionu;

(v) 'gospodarstwo kontaktowe' oznacza gospodarstwo gdzie klasyczny pomór świń może być przeniesiona, czy to w wyniku położenia, ruchu osób, świń albo pojazdów albo w każdy inny sposób.

Artykuł 3

Notyfikacja klasycznego pomoru świń

¹ DZ. U. WE nr L 224, 18.8.1990, str. 29. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Dyrektywę 92/118/EWG (OJ L 62, 15.3.1993, str.49).

² Dyrektywa Rady 90/667/EWG z 27 Listopada 1990 ustanawiająca zasady weterynaryjne odnośnie dysponowania i przetwarzania odpadów zwierzęcych, ich umieszczania na rynku oraz zapobiegania czynnikom chorobotwórczym w paszach zwierzęcego i rybiego pochodzenia oraz uzupełniająca Dyrektywa 90/425/EWG (OJ L 363, 27.12.1990, str.51). Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Akt Akcesyjny z 1994 roku.

³ DZ. U. WE nr L 340, 31.12.1993, str. 21.

⁴ Dyrektywa Rady 64/432/EWG z 26 czerwca 1964 dotycząca problemów dotyczących zdrowia zwierząt w wewnątrz Wspólnotowym handlu zwierzętami rogowymi i świniami (OJ L 121, 29.7.1964, str. 1977/64). Dyrektywa ostatnio zmieniana przez Decyzję Komisji 2001/298/WE (OJ L 102, 12.4.2001, str. 63)

1. Państwa Członkowskie powinny zapewnić, iż występowanie oraz podejrzenie występowania klasycznego pomoru świń jest obowiązkowo i natychmiastowo notyfikowane kompetentnej władzy.

2. Nie naruszając istniejących zapisów Wspólnotowych dotyczących notyfikacji wybuchów chorób zwierzęcych, państwo członkowskie, na, którego terytorium potwierdzona zostanie klasyczny pomór świń powinno:

(a) przekazać notyfikację dotyczącą choroby oraz dostarczyć informacje, do Komisji oraz innych państw członkowskich w zgodzie z Anekssem I, na temat:

- wybuchów klasycznego pomoru świń, które zostały potwierdzone w gospodarstwach,
- przypadkach klasycznego pomoru świń, które zostały potwierdzone w rzeźniach albo w środkach transportu,
- pierwotnych przypadkach klasycznego pomoru świń, które zostały potwierdzone wśród dzikich świń,
- wynikach dochodzenia epidemiologicznego przeprowadzonego w zgodzie z Artykułem 8;

(b) przedstawić informacje Komisji oraz innym państwom członkowskim dotyczące dalszych potwierdzonych przypadków wśród dzikich świń w zakażonych klasyczną gorączką świń obszarach w zgodzie z Artykułem 16(3)(a) oraz (4).

3. Zapisy Aneksu I mogą być uzupełnione albo zmienione w zgodzie z procedurą opisaną w Artykule 26(2).

Artykuł 4

Środki na wypadek podejrzenia występowania klasycznego pomoru świń wśród świń w gospodarstwie.

1. Gdy gospodarstwo mieści jedną lub więcej świń podejrzanych o zakażenie wirusem klasycznego pomoru świń, państwo członkowskie zapewnia, iż kompetentna władza niezwłocznie uruchamia oficjalne środki dochodzeniowe w celu potwierdzenia albo wyeliminowania obecności wzmiankowanej choroby, w zgodzie z procedurami ustanowionymi w instrukcji diagnostycznej.

Gdy gospodarstwo jest wizytowane przez oficjalnego weterynarza, powinna być również przeprowadzona kontrola w zakresie rejestru oraz znaków identyfikacji świń opisanych w Artykule 4 oraz 5 Dyrektywy Rady 92/102/EWG z 27 Listopada 1992 dotyczącej identyfikacji oraz rejestracji zwierząt¹.

¹ DZ. U. WE nr L 355, 5.12.1992, str.32 Dyrektywa zmieniona przez Akt Akcesyjny z 1994 roku.

2. Gdy kompetentna władza uzna, iż podejrzenie występowania w gospodarstwie klasycznego pomoru świń nie może być wyeliminowane, powinno umieścić się gospodarstwo pod oficjalnym nadzorem a w szczególności zarządzić:

- (a) policzenie wszystkich świń z różnych kategorii w gospodarstwie oraz sporządzenie listy, na którą składałyby się ilości świń już chorych, nieżywych albo podatnych na zakażenie w każdej kategorii; lista powinna być uaktualniana tak by brać pod uwagę urodzenia świń oraz ich zgony w okresie podejrzenia występowania choroby; informacje zawarte na liście powinny być sporządzane na żądanie i mogą być sprawdzane podczas każdej wizyty;
- (b) wszystkie świnie w gospodarstwie powinny trzymane w ich pomieszczeniach hodowlanych albo zamknięte w innym miejscu, gdzie mogłyby być izolowane;
- (c) żadne świnie nie mogą opuszczać lub wchodzić do gospodarstwa. Kompetentna władza może o ile to konieczne, rozszerzyć zakaz opuszczania gospodarstwa, tak by objąć nim inne gatunki zwierząt oraz wymagać odpowiednich środków w celu zniszczenia gryzoni oraz insektów;
- (d) żadne świńskie tusze nie mogą opuścić gospodarstwa bez autoryzacji wydanej przez kompetentną władzę;
- (e) żadne mięso, produkty ze świni, nasienie, jaja ani embriony świni , pasze, narzędzia, materiały albo odpady mogące przenieść klasyczną gorączkę świń, nie może opuścić gospodarstwa bez wydanej przez kompetentną władzę autoryzacji; mięso, produkty ze świni, nasienie, jaja ani embriony świni nie mogą być wprowadzane z gospodarstwa do wewnątrz Wspólnotowego handlu;
- (f) przemieszczanie się osób do i z gospodarstwa powinno być uzależnione od pisemnej autoryzacji wydanej przez kompetentne władze;
- (g) przemieszczanie się pojazdów do i z gospodarstwa powinno być uzależnione od pisemnej autoryzacji wydanej przez kompetentne władze;
- (h) wykorzystywane powinny być odpowiednie środki dezynfekcji przy wejściu i wyjściu z budynków mieszczących świnie i gospodarstwa jak całości; każda osoba wchodząca albo opuszczająca gospodarstwo ze świniami musi zastosować się do odpowiednich środków higieny w celu zmniejszenia ryzyka rozprzestrzenienia się wirusa klasycznego pomoru świń. Co więcej, wszystkie środki transportu powinny być dokładnie zdezynfekowane przed opuszczeniem gospodarstwa.
- (i) dochodzenie epidemiologiczne powinno być prowadzone w zgodzie z artykułem 8.

3. Gdy jest to konieczne w obliczu epidemiologicznej sytuacji a w szczególności, jeśli gospodarstwo zawierające podejrzane świnie położone jest w obszarze o wysokim zagęszczeniu występowania świń, kompetentne władze;

- (a) mogą zastosować środki z Artykułu 5(1) w gospodarstwie opisanym w paragrafie 2 niniejszego artykułu; jakkolwiek kompetentne władze mogą gdy uznają, iż pozwalają na to warunki, ograniczyć stosowanie tych środków tylko do świń podejrzanych o bycie

zakażonymi albo zakażonych wirusem klasycznego pomoru świń oraz części gospodarstwa gdzie były trzymane, pod warunkiem, iż świnię te były zakwaterowane, trzymane i żywione całkowicie oddzielnie od innych świń w gospodarstwie. W każdym przypadku, pobrana winna być wystarczająca liczba próbek ze świń, kiedy są zabijane w celu potwierdzenia albo wyeliminowania obecności wirusa klasycznego pomoru świń, w zgodzie z instrukcją diagnostyczną;

(b) mogą ustanowić czasowe strefy kontrolne wokół gospodarstwa określonego w paragrafie 2; niektóre albo wszystkie środki określone w paragrafie 1 albo 2 powinny być stosowane w gospodarstwach ze świniami wewnątrz tej strefy.

4. środki przedstawione w paragrafie 2 nie powinny być zniesione do czasu gdy podejrzenie klasycznego pomoru świń nie zostanie oficjalnie wyeliminowane.

Artykuł 5

Środki na wypadek potwierdzenia obecności w gospodarstwie klasycznego pomoru świń.

1. W przypadkach gdzie obecność klasycznego pomoru świń jest oficjalnie potwierdzona, Państwo Członkowskie powinno zapewnić, iż obok środków określonych w Artykule 4(2), kompetentne władze zarządzają, by:

(a) wszystkie świnię z gospodarstwa były zabite bez opóźnień i pod oficjalnym nadzorem w taki sposób by uniknąć ryzyka rozprzestrzenienia się wirusa klasycznego pomoru świń podczas transportu albo zabijania;

(b) pobrana została wystarczająca ilość próbek od świń podczas ich uboju, w zgodzie z instrukcją diagnostyczną, w celu ustalenia sposobu wprowadzenia wirusa klasycznego pomoru świń do gospodarstwa oraz długości okresu przez, który mógł występować w gospodarstwie przed notyfikacją choroby;

(c) zwłoki świń, które zdechły albo zostały zabite są przetwarzane pod oficjalnym nadzorem;

(d) mięso ubitych świń, w czasie okresu pomiędzy prawdopodobnym wprowadzeniem choroby do gospodarstwa a podjęciem oficjalnych środków, powinno być zawsze gdy to możliwe wysłędzone i przetworzone pod oficjalnym nadzorem;

(e) nasienie, jaja oraz embriony świń zebrane z gospodarstwa w czasie okresu pomiędzy prawdopodobnym wprowadzeniem choroby do gospodarstwa a podjęciem oficjalnych środków, powinno być zawsze gdy to możliwe wysłędzone i przetworzone pod oficjalnym nadzorem w taki sposób by uniknąć ryzyka rozprzestrzeniania się wirusa klasycznego pomoru świń;

(f) wszystkie substancje oraz odpady podatne na zanieczyszczenie, takie jak pasze, muszą być objęte działaniami zapewniającymi zniszczenie wirusa klasycznego pomoru świń; wszystkie jednorazowe materiały, które mogą być zanieczyszczone, a w szczególności te wykorzystywane przy operacjach uboju, powinny być zniszczone; powyższe zasady powinny być stosowane w zgodzie z instrukcjami oficjalnego weterynarza;

(g) po rozmieszczeniu świń, budynki służące do ich trzymania, pojazdy służące do ich transportu albo ich zwłok oraz sprzęt, wyמושczenie, odchody i gnojowica podatne na

zanieczyszczenie powinny być wyczyszczone oraz zdezynfekowane albo potraktowane w zgodzie z Artykułem 12;

- (h) w przypadku pierwotnego wybuchu choroby, wyizolowany wirus klasycznego pomoru świń powinien być objęty laboratoryjnym procedurom ustanowionymi w instrukcji diagnostycznej w celu zidentyfikowania typu genetycznego;
- (i) dochodzenie epidemiologiczne powinno być prowadzone w zgodzie z Artykułem 8.

- 2. W przypadku, gdy wybuch został potwierdzony w laboratorium, zoo, dzikim parku albo ogrodzonym obszarze, gdzie świnie są trzymane dla celów naukowych albo celów związanych z ochroną gatunku albo ochroną rzadkiej odmiany, wskazane Państwo Członkowskie może zdecydować o derogacji od paragrafu 1(a) oraz (e), pod warunkiem, iż podstawowe interesy Wspólnoty nie są zagrożone.

Decyzja ta powinna niezwłocznie być notyfikowana Komisji.

Komisja powinna we wszystkich przypadkach niezwłocznie dokonać przeglądu sytuacji we wskazanym Państwie Członkowskim oraz przy najwcześniejszej możliwej sposobności na Stałym Komitecie Weterynaryjnym. Jeśli to niezbędne, powinny zostać przyjęte środki mające zapobiec rozprzestrzenianiu się choroby, w zgodzie z procedurą opisaną w Artykule 27(2), co może obejmować nadzwyczajne szczepienia w zgodzie z procedurą ustanowioną w Artykule 19.

Artykuł 6

Środki na wypadek potwierdzenia obecności klasycznego pomoru świń w gospodarstwach składających się z różnych jednostek produkcyjnych

- 1. W przypadku potwierdzenia obecności klasycznego pomoru świń w gospodarstwach składających się z dwóch lub większej ilości odrębnych jednostek produkcyjnych i dlatego, że tuczenie świń może być ukończony, kompetentne władze mogą zdecydować o derogacji od zapisów Artykułu 5(1)(a) w odniesieniu do zdrowych jednostek produkcyjnych świń w gospodarstwie, które jest zakażone pod warunkiem, iż oficjalny weterynarz potwierdzi, że struktura, rozmiar oraz odległość pomiędzy tymi jednostkami produkcyjnymi oraz przeprowadzonymi działaniami są takie, iż jednostki produkcyjne zapewnione mają całkowicie odrębne urządzenia do zakwaterowania, trzymania oraz żywienia, tak by wirus nie mógł przedostać się z jednej jednostki produkcyjnej do drugiej.
- 2. Jeśli znajdują zastosowanie derogacje opisane w paragrafie 1, Państwa Członkowskie powinny sporządzić szczegółowe zasady ich stosowania w świetle możliwych do zaoferowania gwarancji zdrowia zwierząt.
- 3. Państwa Członkowskie wykorzystujące derogacje powinny o tym niezwłocznie notyfikować do Komisji. Komisja powinna we wszystkich przypadkach niezwłocznie dokonać przeglądu sytuacji we wskazanym Państwie Członkowskim oraz przy najwcześniejszej możliwej sposobności na Stałym Komitecie Weterynaryjnym. Jeśli to niezbędne, powinny

zostać przyjęte środki mające zapobiec rozprzestrzenianiu się choroby, w zgodzie z procedurą opisaną w Artykule 27(2).

Artykuł 7

Środki podejmowane w gospodarstwach kontaktowych.

1. Gospodarstwa powinny być uznawane za gospodarstwa kontaktowe, gdy oficjalny weterynarz stwierdzi, albo uzna na podstawie dochodzenia epidemiologicznego przeprowadzonego w zgodzie z Artykułem 8, iż klasyczny pomór świń mogła być wprowadzona, zarówno z innego gospodarstwa do gospodarstwa opisanego w Artykule 4 albo Artykule 5, albo z gospodarstwa opisanego w Artykule 4 albo Artykule 5 do innego gospodarstwa.

Zapisy Artykułu 4 powinny być stosowane w takich gospodarstwach do momentu oficjalnego wyeliminowania podejrzenia klasycznego pomoru świń.

2. Kompetentne władze powinny stosować środki z Artykułu 5(1) w stosunku do gospodarstw opisanych w paragrafie 1 niniejszego Artykułu, jeśli wymaga tego sytuacja epidemiologiczna.

Powinna zostać pobrana wystarczająca ilość próbek od świń podczas ich uboju, w zgodzie z instrukcją diagnostyczną, po to by potwierdzić lub wyeliminować obecność wirusa klasycznego pomoru świń w tym gospodarstwie.

3. Główne kryteria oraz czynniki ryzyka do wykorzystania przy stosowaniu środków przedstawionych w Artykule 5(1)(a) w gospodarstwach kontaktowych są przedstawione w Załączniku V. Kryteria te jak i czynniki ryzyka mogą być konsekwentnie zmieniane albo uzupełniane przy braniu pod uwagę odkryć i doświadczeń naukowych, w zgodzie z procedurą określoną w Artykule 26(2).

Artykuł 8

Dochodzenie epidemiologiczne

Państwa Członkowskie powinny zapewnić, iż dochodzenia epidemiologiczne w odniesieniu do podejrzanych przypadków albo wybuchów klasycznego pomoru świń są prowadzone na podstawie kwestionariuszy, przygotowanych w ramach planów awaryjnych opisanych w Artykule 22.

Dochodzenie takie powinno zajmować się przynajmniej:

- (a) długością okresu, podczas, którego wirus klasycznego pomoru świń mógł egzystować w gospodarstwie zanim choroba została notyfikowana albo zaczęto jej podejrzewać;
- (b) prawdopodobnym pochodzeniem klasycznego pomoru świń w gospodarstwie oraz identyfikacją innych gospodarstw, na których świnie mogły zostać zakażone albo zanieczyszczone z tego samego źródła;

(c) ruchami osób, pojazdów, świń, zwłok, nasienia, mięsa oraz każdego materiału, który może przenieść wirus do lub z przedmiotowego gospodarstwa.

Jeśli wyniki tego dochodzenia sugerują, iż klasyczny pomór świń może rozprzestrzenić się z albo do gospodarstwa położonego w innym państwie członkowskim, Komisja oraz przedmiotowe państwo członkowskie powinno zostać o tym niezwłocznie poinformowane.

Artykuł 9

Ustanawianie stref ochronnych i kontrolnych.

1. Bezzwłocznie po diagnozie oficjalnie potwierdzającej występowanie klasycznego pomoru świń w gospodarstwie, kompetentne władze ustanawiają strefy ochronne o promieniu co najmniej 3 kilometrów wokół miejsca wybuchu, który winien zawierać się w strefie kontrolnej o promieniu co najmniej 10 kilometrów.

Środki opisane w Artykule 10 oraz 11 stosuje się do odpowiednich stref.

2. Przy ustanawianiu stref, kompetentne władze muszą uwzględnić:

(a) wyniki dochodzenia epidemiologicznego przeprowadzonego w zgodzie z Artykułem 8;

(b) sytuację geograficzną, a w szczególności naturalne i sztuczne granice;

(c) położenie oraz bliskość gospodarstw;

(d) wzory przemieszczeń oraz handlu świniami oraz dostępność ubojni;

(e) pomieszczenia oraz personel zdolny do kontroli wszystkich ruchów świń wewnątrz strefy, a w szczególności mających być zabitymi, jeśli muszą być usunięte z ich gospodarstw pochodzenia.

3. Jeśli strefa obejmuje części terytoriów różnych państw członkowskich, kompetentne władze państw członkowskich współpracują w celu ustanowienia strefy.

4. Kompetentne władze podejmują wszystkie niezbędne środki, w tym używają ogólnie dostępnych znaków oraz ostrzeżeń oraz wykorzystują media takie jak prasa oraz telewizja, by zapewnić, iż wszystkie osoby w strefach ochronnych i kontrolnych są w pełni świadome restrykcji będących w mocy w zgodzie z Artykułami 10 oraz 11, oraz podejmują takie środki, jakie uważają za stosowne do zapewnienia wprowadzenia tychże środków.

Artykuł 10

Środki w ustanowionych strefach ochronnych.

1. Państwa członkowskie zapewniają, iż poniższe środki są stosowane w strefach ochronnych:

(a) sporządzenie spisu wszystkich gospodarstw tak szybko jak to możliwe; po ustanowieniu strefy ochronnej gospodarstwa te są wizytowane, nie później niż w ciągu siedmiu dni, przez oficjalnego weterynarza, w celu klinicznego badania świń oraz sprawdzenia rejestru jak i znaków identyfikacyjnych świń opisanych w Artykule 4 oraz 5 Dyrektywy 92/102/EWG;

(b) przemieszczanie się oraz transport świń na publicznych albo prywatnych drogach, wyłączając, gdy jest to niezbędne, drogi użytkowe gospodarstwa, jest zabroniony chyba, że zatwierdzony przez kompetentne władze, by umożliwić przemieszczanie się opisane w punkcie (f). Niniejszy zakaz nie ma zastosowania do tranzytu świń drogami albo koleją bez wyładowywania albo zatrzymywania. Co więcej, w zgodzie z procedurą opisaną w Artykule 27(2), można przyznać derogację na ubój świń pochodzących z poza stref ochronnych i przewożonych do rzeźni usytuowanych w omawianej strefie, do natychmiastowego uboju;

(c) ciężarówki oraz inne pojazdy oraz sprzęt, który jest wykorzystywany do transportu świń i innej trzody albo materiału, który może być zanieczyszczony (np. zwłoki, pasze, gnój, gnojowica, itp.) są czyszczone, dezynfekowane oraz traktowane tak szybko jak to możliwe po zanieczyszczeniu, w zgodzie z zapisami oraz procedurami ustanowionymi w Artykule 12. Żadna ciężarówka ani pojazd, który był wykorzystywany przy transporcie świń nie może opuścić strefy nie będąc wyczyszczonym oraz zdezynfekowanym i następnie skontrolowany i zatwierdzony przez kompetentną władzę;

(d) żadne inne domowe zwierze nie może wejść ani opuścić gospodarstwa bez upoważnienia kompetentnej władzy;

(e) wszystkie martwe oraz chore zwierzęta w gospodarstwie są bezzwłocznie zgłaszane do kompetentnej władzy, która przeprowadza odpowiednie dochodzenie w zgodzie z procedurami ustanowionymi w instrukcji diagnostycznej;

(f) świnie nie mogą być zabrane z gospodarstwa, w którym są trzymane, co najmniej przez 30 dni po ukończeniu wstępnego czyszczenia oraz dezynfekcji, zakażonego gospodarstwa. Po 30 dniach w zależności od warunków ustanowionych w ustępie 3, kompetentna władza może upoważnić do zabrania świń z przedmiotowego gospodarstwa, w celu bezpośredniego transportu do:

- rzeźni wyznaczonej przez kompetentne władze, najlepiej w obszarze strefy ochronnej albo kontrolnej, w celu bezzwłocznego uboju,
- przedsiębiorstwa przetwórczego albo stosownego miejsca gdzie świnie są bezzwłocznie zbijane a ich tusze są przetwarzane pod specjalnym nadzorem, albo
- w wyjątkowych okolicznościach do innych pomieszczeń położonych na terenie strefy ochronnej. Państwa członkowskie korzystające z niniejszego zapisu niezwłocznie informują Komisję w Stałym Komitecie Weterynaryjnym;

(g) nasienie, jaja i embriony świń nie opuszczają gospodarstw położonych w obrębie strefy ochronnej;

(h) każda osoba wchodząca bądź wychodząca z gospodarstwa ze świniami przestrzega odpowiednich środków higienicznych niezbędnych do zredukowania ryzyka rozprzestrzenienia wirusa klasycznego pomoru świń.

2. Gdy zakazy przewidziane w ustępie 1 są utrzymywane powyżej 30 dni z powodu dalszych wybuchów choroby, co powoduje problemy z dobrostanem zwierząt i rodzi inne związane z trzymaniem świń, pod warunkami ustanowionymi w ustępie 3, kompetentna władza może, po wniesieniu uzasadnionego wniosku przez właściciela, upoważnić do usunięcia świń z gospodarstwa w ramach strefy ochronnej, w celu bezpośredniego transportu do:

(a) rzeźni wyznaczonej przez kompetentne władze, najlepiej w obszarze strefy ochronnej albo kontrolnej, w celu bezzwłocznego uboju,

(b) przedsiębiorstwa przetwórczego albo stosownego miejsca gdzie świny są bezzwłocznie zbijane a ich zwłoki są przetwarzane pod specjalnym nadzorem, albo

(c) w wyjątkowych okolicznościach do innych pomieszczeń położonych na terenie strefy ochronnej. Państwa członkowskie korzystające z niniejszego zapisu niezwłocznie informują Komisję w Stałym Komitecie Weterynaryjnym.

3. Gdy czynione jest odwołanie do niniejszego ustępu, kompetentna władza może upoważnić do usunięcia świń z przedmiotowego gospodarstwa, pod warunkiem, że:

(a) oficjalny weterynarz przeprowadził badanie kliniczne świń w gospodarstwie a w szczególności tych usuwanych, w tym mierzenie temperatury w odpowiednim stosunku, oraz kontrolę rejestru oraz znaków identyfikacyjnych świń opisanych w Artykule 4 oraz 5 Dyrektywy 92/102/EWG;

(b) powyższe kontrole i badania nie wykazały klasycznego pomoru świń oraz zgodności z zapisami Dyrektywy 92/102/EWG;

(c) świny są transportowane w pojazdach opieczętowanych przez kompetentne władze;

(d) pojazdy oraz sprzęt, który był zaangażowany przy transporcie świń jest bezzwłocznie czyszczony oraz dezynfekowany w zgodzie z zapisami określonymi w Artykule 12;

(e) jeśli świny mają być ubite albo zabite, pobiera się wystarczającą ilość próbek ze świń, w zgodzie z instrukcją diagnostyczną, by stwierdzić czy można potwierdzić czy wykluczyć obecność wirusa klasycznego pomoru świń w przedmiotowym gospodarstwie;

(f) jeśli świny są transportowane do rzeźni:

- kompetentne władze odpowiedzialne za rzeźnię są informowane o zamiarze przesłania do nich świń i notyfikują kompetentnym władzom wysyłającym ich przybycie;
- po przybyciu do rzeźni przedmiotowe świny są trzymane i ubijane osobno,
- w czasie kontroli przed i pośmiertnej przeprowadzanej w wyznaczonej rzeźni, kompetentne władze biorą pod uwagę wszystkie znaki związane z obecnością klasycznego pomoru świń,

- świeże mięso z przedmiotowych świń jest zarówno przetwarzane jak i wprowadzane do obrotu ze specjalną pieczęcią opisaną w Artykule 5a Dyrektywy Rady 72/461/EWG¹ oraz później traktowane w zgodzie z zasadami ustanowionymi w Artykule 4(1) Dyrektywy Rady 80/215/EWG². Jest to robione w miejscu wyznaczonym przez kompetentne władze. Mięso jest wysyłane do przedmiotowego miejsca pod warunkiem, iż partia jest oznakowana przed wyruszeniem i pozostaje w takim stanie przez cały okres transportu.

4. Środki w strefach ochronnych są stosowane przynajmniej do:

- (a) przeprowadzenia czyszczenia i dezynfekcji w zainfekowanych gospodarstwach;
- (b) świnie w gospodarstwie przeszły kliniczne i laboratoryjne badania przeprowadzone w zgodzie z instrukcją diagnostyczną w celu wykrycia możliwej obecności wirusa klasycznego pomoru świń.

Badania opisane w punkcie (b) nie są prowadzone przed upływem 30 dni od ukończenia wstępnego czyszczenia i środków dezynfekcji w zakażonym gospodarstwie.

Artykuł 11

Środki w ustanowionych strefach kontrolnych

1. Państwa członkowskie zapewniają stosowanie poniższych środków w strefach kontrolnych:

- (a) sporządzenie spisu wszystkich gospodarstw;

(b) przemieszczanie się oraz transport świń na publicznych albo prywatnych drogach, wyłączając, gdy jest to niezbędne drogi użytkowe gospodarstwa, jest zabroniony chyba, że zatwierdzony przez kompetentne władze by umożliwić przemieszczanie się opisane w punkcie (f). Niniejszy zakaz nie ma zastosowania do tranzytu świń drogami albo koleją bez wyładowywania albo zatrzymywania. Co więcej, w zgodzie z procedurą opisaną w Artykule 27(2), można przyznać derogację na ubój świń pochodzących z poza stref ochronnych i przewożonych do rzeźni usytuowanych w omawianej strefie, do natychmiastowego uboju;

(c) ciężarówki oraz inne pojazdy oraz sprzęt, który jest wykorzystywany do transportu świń i innej trzody albo materiału, który może być zanieczyszczony (np. zwłoki, pasze, gnój, gnojowica, itp.) są czyszczone, dezynfekowane oraz traktowane tak szybko jak to możliwe po zanieczyszczeniu, w zgodzie z zapisami oraz procedurami ustanowionymi w Artykule 12. Żadna ciężarówka ani pojazd, który był wykorzystywany przy transporcie świń nie może opuścić strefy nie będąc wyczyszczonym oraz zdezynfekowanym;

¹ Dyrektywa Rady 72/461/EWG z dnia 12 grudnia 1972 w sprawie problemów zdrowotnych dotyczących handlu wewnątrz Wspólnotowego świeżym mięsem (OJ L 302, 31.12.1972, str.24). Dyrektywa ostatnio zmieniana przez Ustawę akcesyjną w 1994r.

² Dyrektywa Rady 80/215/EWG z dnia 22 stycznia 1980 w sprawie problemów zdrowotnych dotyczących handlu wewnątrz Wspólnotowego świeżym mięsem (OJ L 47, 21.2.1980, str.4). Dyrektywa ostatnio zmieniana przez Ustawę akcesyjną w 1994r.

(d) żadne inne domowe zwierze nie może wejść ani opuścić gospodarstwa bez upoważnienia kompetentnej władzy;

(e) wszystkie martwe oraz chore zwierzęta w gospodarstwie są bezzwłocznie zgłaszane do kompetentnej władzy, która przeprowadza odpowiednie dochodzenie w zgodzie z procedurami ustanowionymi w instrukcji diagnostycznej;

(f) świnie nie mogą być zabrane z gospodarstwa, w którym są trzymane, co najmniej przez 30 dni po ukończeniu wstępnego czyszczenia oraz dezynfekcji, zakażonego gospodarstwa. Po 30 dniach w zależności od warunków ustanowionych w ustępie 3, kompetentna władza może upoważnić do zabrania świń z przedmiotowego gospodarstwa, w celu bezpośredniego transportu do:

- rzeźni wyznaczonej przez kompetentne władze, najlepiej w obszarze strefy ochronnej albo kontrolnej, w celu bezzwłocznego uboju,
- przedsiębiorstwa przetwórczego albo stosownego miejsca gdzie świnie są bezzwłocznie zbijane a ich zwłoki są przetwarzane pod specjalnym nadzorem, albo
- w wyjątkowych okolicznościach do innych pomieszczeń położonych na terenie strefy ochronnej. Państwa członkowskie korzystające z niniejszego zapisu niezwłocznie informują Komisję w Stałym Komitecie Weterynaryjnym;

Jakkolwiek, jeśli świnie mają być transportowane do rzeźni, na prośbę państwa członkowskiego, popartego odpowiednim usprawiedliwieniem, oraz w zgodzie z procedurą określoną w Artykule 27(2), mogą być przyznane derogacje odnośnie przepisów Artykułu 10(3)(e) oraz (f), czwarty myślnik, w szczególności w odniesieniu do znaczenia mięsa przedmiotowych świń oraz ich dalszego wykorzystania, oraz przeznaczenia tychże produktów;

(g) nasienie, jaja i embriony świń nie opuszczają gospodarstw położonych w obrębie strefy ochronnej;

(h) każda osoba wchodząca bądź wychodząca z gospodarstwa ze świniami przestrzega odpowiednich środków higienicznych niezbędnych do zredukowania ryzyka rozprzestrzenienia wirusa klasycznego pomoru świń.

2. Gdy zakazy przewidziane w ustępie 1 są utrzymywane powyżej 30 dni z powodu dalszych wybuchów choroby, co powoduje problemy z dobrostanem zwierząt i rodzi inne związane z trzymaniem świń, pod warunkami ustanowionymi w Artykule 10 (3), kompetentna władza może, po wniesieniu uzasadnionego wniosku przez właściciela, upoważnić do usunięcia świń z gospodarstwa w ramach strefy ochronnej, w celu bezpośredniego transportu do:

(a) rzeźni wyznaczonej przez kompetentne władze, najlepiej w obszarze strefy ochronnej albo kontrolnej, w celu bezzwłocznego uboju,

(b) przedsiębiorstwa przetwórczego albo stosownego miejsca gdzie świnie są bezzwłocznie zbijane a ich zwłoki są przetwarzane pod specjalnym nadzorem, albo

(c) w wyjątkowych okolicznościach do innych pomieszczeń położonych na terenie strefy ochronnej. Państwa członkowskie korzystające z niniejszego zapisu niezwłocznie informują o tym Komisję w Stałym Komitecie Weterynaryjnym.

3. Środki w strefach kontrolnych są stosowane przynajmniej do:

- (a) przeprowadzenia czyszczenia i dezynfekcji w zainfekowanych gospodarstwach;
- (b) świnie w gospodarstwie przeszły kliniczne i laboratoryjne badania przeprowadzone w zgodzie z instrukcją diagnostyczną w celu wykrycia możliwej obecności wirusa klasycznego pomoru świń.

Badania opisane w punkcie (b) nie są prowadzone przed upływem 20 dni od ukończenia wstępnego czyszczenia i środków dezynfekcji w zakażonym gospodarstwie.

Artykuł 12

Czyszczenie i dezynfekcja

1. Państwa członkowskie zapewniają:

- (a) środki odkażające w tym celu wykorzystywane posiadają oficjalną akceptację kompetentnej władzy;
- (b) działania czyszczenia oraz dezynfekcji są prowadzone pod oficjalnym nadzorem w zgodzie z:
 - wskazówkami oficjalnego weterynarza, oraz
 - zasadami oraz procedurami dotyczącymi czyszczenia, dezynfekcji oraz leczenia ustanowionymi w Załączniku II.

2. Zasady oraz procedury dotyczące czyszczenia oraz dezynfekcji ustanowione w Załączniku II mogą być konsekwentnie zmieniane albo uzupełniane przy braniu pod uwagę odkryć i doświadczeń naukowych, w zgodzie z procedurą określoną w Artykule 26(2).

Artykuł 13

Odbudowa gospodarstwa świń po wybuchu choroby

1. Ponowne wprowadzenie świń do gospodarstwa określonego w Artykule 5 nie powinno mieć miejsca, co najmniej przez 30 dni od ukończenia działań czyszczenia oraz dezynfekcji prowadzonych w zgodzie z Artykułem 12.

2. Ponowne wprowadzanie świń musi uwzględniać rodzaj prowadzonej hodowli w przedmiotowym gospodarstwie i musi odpowiadać poniższym procedurom:

- (a) w odniesieniu do gospodarstw prowadzonych na otwartym powietrzu, ponowne wprowadzanie świń rozpoczyna się od wprowadzenia świń przewodzących, które były poddane badaniom na obecność wirusa klasycznego pomoru świń z wynikiem negatywnym albo pochodzą z gospodarstw nie objętych żadnymi ograniczeniami związanymi z klasyczną gorączką świń. Świnie przewodzące są umieszczane w całym zainfekowanym

gospodarstwie w zgodzie z wymaganiami kompetentnej władzy oraz próbkowane w 40 dni po umieszczeniu w gospodarstwie oraz testowane na obecność przeciwciał w zgodzie z instrukcją diagnostyczną.

Jeśli żadna ze świń nie rozwinie antyciał przeciwko wirusowi klasycznego pomoru świń można przeprowadzić całkowitą odbudowę gospodarstwa. Żadna świnia nie może opuścić gospodarstwa do czasu dostępności negatywnych wyników badań serologicznych.;

(b) w odniesieniu do wszystkich innych rodzajów hodowli, ponowne wprowadzanie świń prowadzi się zarówno w zgodzie z środkami przewidzianymi w punkcie (a) albo jest oparte na całkowitej odbudowie, pod warunkiem, że:

- wszystkie świnie przybywają w okresie 20 dni oraz pochodzą z gospodarstw nie objętych żadnymi ograniczeniami związanymi z klasyczną gorączką świń,
- świnie w odbudowanym stadzie są objęte badaniem serologicznym w zgodzie z instrukcją diagnostyczną. Pobieranie próbek dla celów badania jest prowadzone najwcześniej 40 dni po przybyciu ostatnich świń,
- żadna świnia nie może opuścić gospodarstwa do czasu dostępności negatywnych wyników badań serologicznych.

3. Jakkolwiek, jeśli upłynie więcej niż sześć miesięcy od ukończenia działań czyszczących oraz dezynfekcji w gospodarstwie, kompetentna władza może dopuścić derogację od zapisów z powyższego ustępu 2, biorąc pod uwagę sytuację epidemiologiczną.

Artykuł 14

Środki na wypadek podejrzenia oraz potwierdzenia występowania u świń klasycznego pomoru świń w rzeźniach albo środkach transportu

1. Gdy istnieje podejrzenie występowania klasycznego pomoru świń w rzeźniach albo środkach transportu, państwa członkowskie zapewniają, że kompetentne władze bezzwłocznie uruchamiają oficjalne środki dochodzeniowe w celu potwierdzenia albo wyeliminowania obecności przedmiotowej choroby w zgodzie z procedurami ustanowionymi w instrukcji diagnostycznej.

2. W przypadku wykrycia klasycznego pomoru świń w rzeźni albo środkach transportu, kompetentne władze zapewniają:

- (a) wszystkie podatne na chorobę zwierzęta w rzeźni albo środkach transportu są zabijane bez zwłoki;
- (b) tusze, wnętrzności oraz zwierzęce odpady prawdopodobnie zakażonych oraz zanieczyszczonych zwierząt są przetwarzane pod specjalnym nadzorem;
- (c) czyszczenie oraz dezynfekcja budynków oraz wyposażenia, w tym pojazdów, ma miejsce pod specjalnym nadzorem oficjalnego weterynarza w zgodzie z Artykułem 12;

(d) dochodzenie epidemiologiczne prowadzone jest *mutatis mutandis* tak jak przewiduje to artykuł 8;

(e) wyizolowany wirus klasycznego pomoru świń jest objęty procedurą ustanowioną w instrukcji diagnostycznej w celu zidentyfikowania typu genetycznego wirusa;

(f) środki określone w Artykule 7 są stosowane w gospodarstwach, z których zakażone świnię albo tusze pochodzą oraz w innych gospodarstwach kontaktowych. Chyba, że inaczej wykazało dochodzenie epidemiologiczne, środki z Artykułu 5(1) stosuje się do gospodarstw pochodzenia zainfekowanych świń albo tuszy;

(g) żadne zwierzę nie jest ponownie wprowadzane do uboju albo transportu przez co najmniej 24 godziny od ukończenia działań czyszczenia i dezynfekcji ukończonych w zgodzie z Artykułem 12.

Artykuł 15

Środki na wypadek podejrzenia oraz potwierdzenia obecności występowania klasycznego pomoru świń u dzikich świń

1. Bezzwłocznie po uzyskaniu informacji, przez kompetentne władze państwa członkowskiego, iż występuje podejrzenie zakażenia dzikich świń, podejmują one odpowiednie środki w celu potwierdzenia albo wykluczenia obecności choroby, poprzez informowanie właścicieli świń oraz myśliwych, oraz poprzez badanie wszystkich dzikich świń tak zastrzelonych jak i znalezionych martwymi, w tym poprzez stosowanie testów laboratoryjnych.

2. Tak szybko jak zostanie potwierdzony pierwotny przypadek klasycznego pomoru świń wśród dzikich świń, w celu zredukowania rozprzestrzeniania się choroby, kompetentne władze Państwa Członkowskie bezzwłocznie:

(a) ustanawiają grupę ekspercką składającą się z weterynarzy, myśliwych, biologów oraz epidemiologów. Grupa ekspercka doradza kompetentnej władzy w:

- badaniu sytuacji epidemiologicznej oraz określanie zainfekowanych obszarów, w zgodzie z zapisami ustanowionymi w Artykule 16(3)(b),
- ustanowieniu odpowiednich środków stosowanych na zakażonych obszarach ponad te opisane w punkcie (b) oraz (c), środki te mogą mieścić między innymi zawieszenie polowań oraz zakaz karmienia dzikich świń,
- sporządzeniu planu naprawczego do przedłożenia Komisji w zgodzie z Artykułem 16,
- przeprowadzeniu kontroli w celu zweryfikowania skuteczności przyjętych środków mających wyeliminować klasyczną gorączkę świń na zakażonych obszarach;

(b) bezzwłocznie objąć kontrolą gospodarstwa ze świniami na przedmiotowym zakażonym obszarze, a w szczególności zarządzają:

- przeprowadzenie oficjalnego spisu wszystkich kategorii świń w gospodarstwie; spis jest uaktualniany przez właściciela. Informacje zawarte w spisie są przedstawiane na żądanie i

mogą być sprawdzane podczas każdej kontroli. Jakkolwiek, w odniesieniu do gospodarstw prowadzonych na otwartym powietrzu, pierwszy spis może być przeprowadzony na podstawie oszacowań,

- wszystkie świnie w gospodarstwie są trzymane w ich pomieszczeniach albo w innych miejscach gdzie mogą być izolowane od dzikich świń. Dzikie świnie nie mogą mieć dostępu do żadnego materiału, który później może mieć kontakt ze świniami w gospodarstwie,
- żadna świnia nie wejdzie i nie opuści bezpiecznie gospodarstwa bez upoważnienia kompetentnej władzy mającej na względzie sytuację epidemiologiczną,
- będą używane odpowiednie środki dezynfekcji przy wejściu i wyjściu z budynków mieszczących świnie oraz z samego gospodarstwa,
- stosowanie odpowiednich środków higieny przez wszystkie osoby mające kontakt z dzikimi świniami, w celu zredukowania ryzyka rozprzestrzeniania wirusa klasycznego pomoru świń, które to środki mogą zawierać czasowy zakaz wchodzenia do gospodarstw ze świniami, nakładany na osoby mające kontakt z dzikimi świniami,
- badanie wszystkich zdechłych albo chorych świń z objawami klasycznego pomoru świń, znajdujących się w gospodarstwie, na obecność klasycznego pomoru świń,
- żadna część żadnej dzikiej świnie, czy to zastrzelonej czy znalezionej martwą, tak jak i żaden materiał albo wyposażenie, które może być zanieczyszczone wirusem klasycznego pomoru świń, nie może być wniesiona do gospodarstwa ze świniami,
- świnie, ich nasienie, embriony albo jaja zarodowe nie mogą być wyprowadzane z zakażonej strefy na potrzeby handlu wewnątrz Wspólnotowego;

(c) wszystkie dzikie świnie zastrzelone albo znalezione martwymi w określonym zakażonym obszarze są kontrolowane przez oficjalnego weterynarza oraz badane na obecność klasycznego pomoru świń w zgodzie z instrukcją diagnostyczną. Tusze wszystkich zwierząt, które okażą się pozytywne są przetwarzane pod specjalnym nadzorem. Gdy badania takie wykażą wynik negatywny w odniesieniu do klasycznego pomoru świń, państwa członkowskie stosują środki ustanowione w Artykule 11(2) Dyrektywy Rady 92/45/EWG¹. Części nieprzeznaczone do konsumpcji są przetwarzane pod specjalnym nadzorem;

(c) zapewnić, iż wyizolowany wirus klasycznego pomoru świń jest poddany procedurom laboratoryjnym wskazanym w instrukcji diagnostycznej w celu zidentyfikowania genetycznego typu wirusa.

3. W przypadku, gdy klasyczny pomór świń pojawi się u dzikich świń w obszarze państwa członkowskiego bliskim terytoriom innego państwa członkowskiego, przedmiotowe państwa członkowskie współpracują przy ustanawianiu środków kontroli choroby.

Artykuł 16

Plany dotyczące zwalczania klasycznego pomoru świń w populacji dzikich świń

¹ Dyrektywa Rady 92/45/EWG z 16 czerwca 1992 w sprawie zdrowia publicznego oraz problemów zdrowia zwierząt związanych z zabijaniem zwierzyny płowej oraz umieszczaniem na rynku mięsa dzikich zwierząt (OJ L 268, 14.9.1992, str.35) Dyrektywa ostatnio zmieniana przez Dyrektywę 97/79/WE (OJ L 24, 30.1.1998, str.31)

1. Nie naruszając środków przewidzianych w Artykule 15, państwa członkowskie przedkładają Komisji w ciągu 90 dni od potwierdzenia pierwszego przypadku klasycznego pomoru świń wśród dzikich świń, pisemny plan środków podejmowanych przy zwalczaniu choroby w określonym jako skażony obszarze oraz środków stosowanych w gospodarstwach w tym obszarze.

Komisja bada plan w celu określenia czy pozwala ona na osiągnięcie pożądaných celów. Plan, o ile to konieczne z poprawkami, jest zatwierdzany w zgodzie z procedurą określoną w Artykule 27(2).

Plan może być konsekwentnie zmieniany albo uzupełniany przy uwzględnieniu rozwoju sytuacji.

Jeśli zmiany dotyczą redefinicji skażonych obszarów, państwa członkowskie zapewniają by Komisja oraz inne państwa członkowskie były informowane o tych zmianach bez opóźnień.

Jeśli zmiany dotyczą innych zapisów planu, państwa członkowskie przedkładają zmieniony plan Komisji w celu zbadania i możliwej akceptacji w zgodzie z procedurą określoną w Artykule 27(2).

2. Jeśli środki przedstawione w planie wymienionym w ustępie 1 zostały zatwierdzone, zastępują wyjściowe środki przewidziane w Artykule 15, z datą określoną w chwili przyjęcia planu.

3. Plan wymieniony w ustępie 1 zawiera informacje dotyczące:

(a) wyników dochodzenia epidemiologicznego oraz kontroli przeprowadzonych w zgodzie z Artykułem 15 oraz geograficznego rozłożenia choroby;

(b) określenie zainfekowanego obszaru w ramach terytorium przedmiotowego państwa członkowskiego. Przy określaniu zainfekowanego obszaru, kompetentne władze biorą pod uwagę:

- wyniki przeprowadzonego dochodzenia epidemiologicznego oraz geograficznego rozłożenia choroby,

- populację dzikich świń na przedmiotowym obszarze,

- istnienie głównych, naturalnych jak i sztucznych przeszkód w przemieszczaniu się dzikich świń;

(c) organizacji bliskiej współpracy pomiędzy biologami, myśliwymi, organizacjami łowieckimi, służbami ochrony przyrody oraz służbami weterynaryjnymi (zdrowie zwierząt oraz zdrowie publiczne);

(d) kampanii informacyjnej wprowadzanej w celu zwiększenia świadomości myśliwych o środkach przyjętych w ramach planów uzdrowienia;

(e) szczególnych wysiłków czynionych w celu określenia ilości oraz lokalizacji meta-populacji dzikich świń w oraz wokół zakażonego obszaru;

(f) przybliżoną liczbę meta-populacji dzikich świń oraz ich rozmiar w oraz wokół zakażonego obszaru;

(g) szczególne wysiłki czynione w celu określenia rozmiarów infekcji wśród populacji dzikich świń, poprzez badanie dzikich świń ustrzelonych przez myśliwych albo znalezionych martwymi, oraz poprzez badania laboratoryjne, zawierające wiekowo sklasyfikowane dochodzenia epidemiologiczne;

(h) środki przyjęte w celu zmniejszenia rozprzestrzeniania się choroby poprzez przemieszczanie się dzikich świń i/ albo kontakty pomiędzy meta-populacjami dzikich świń; środki te mogą mieścić zakaz polowania;

(i) środki przyjęte w celu zmniejszenia osłabienia populacji dzikich świń a w szczególności młodych prosiaków;

(j) wymagania przestrzegane przez myśliwych w celu uniknięcia rozprzestrzeniania się choroby;

(k) sposoby usuwania martwych albo upolowanych dzikich świń, który jest oparty na:

- przetwarzaniu pod specjalnym nadzorem, albo

- kontrolach prowadzonych przez oficjalnych weterynarzy oraz testach laboratoryjnych przedłożonych w instrukcji diagnostycznej. Tusze zwierząt uznanych za pozytywne są przetwarzane pod specjalnym nadzorem. Gdy testy okażą się negatywne w odniesieniu do klasycznego pomoru świń, państwa członkowskie stosują środki ustanowione w Artykule 11(2) Dyrektywy 92/45/EWG. Części nieprzeznaczone do konsumpcji są przetwarzane pod oficjalnym nadzorem;

(l) epidemiologicznego dochodzenia, które jest prowadzone w stosunku do każdej dzikiej świni, niezależnie czy zastrzelonej czy zdechłej. Niniejsze dochodzenie musi zawierać uzupełnione kwestionariusze, które informują o:

- obszarze geograficznym gdzie zwierzę zostało znalezione martwe albo zastrzelone,

- datę, kiedy zwierzę zostało znalezione martwe albo zastrzelone,

- osobie, która znalazła albo zastrzeliła zwierzę,

- wiek oraz płeć świni,

- jeśli zastrzelone: symptomy przed zastrzeleniem,

- jeśli znalezione martwym: stan zwłok,

- wnioski laboratoryjne;

(m) planów kontrolnych oraz środków zapobiegawczych stosowanych w gospodarstwach położonych w określonym zakażonym obszarze a jeśli to niezbędne, w jego okolicy, w tym względem transportu oraz przemieszczania się zwierząt z oraz do obszaru; środki powyższe zawierają przynajmniej zakaz przemieszczania świń, ich nasienia, embrionów oraz jaj z zainfekowanego obszaru, dla celów handlu wewnątrz – Wspólnotowego;

(n) innych kryteriów stosowanych dla poprawy podjętych środków mających na celu wyeliminowanie choroby na zakażonym obszarze oraz środków stosowanych w gospodarstwach na tym obszarze;

(o) władzy odpowiedzialnej za nadzorowanie oraz koordynację departamentów odpowiedzialnych za wprowadzanie planu;

(p) systemu ustanowionego w celu umożliwienia grupom eksperckim powołanym w zgodzie z Artykułem 15(2)(a) dokonywania regularnych przeglądów wyników planów eliminacyjnych;

(q) środków monitorowania choroby wprowadzanych po upływie okresu, co najmniej 12 miesięcy od ostatniego potwierdzenia przypadku klasycznego pomoru świń wśród dzikich świń na zakażonym obszarze; przedmiotowe środki monitorowania zostają utrzymane przez okres, co najmniej 12 miesięcy i obejmują co najmniej środki już wprowadzone w zgodzie z punktami (g), (k) oraz (l).

4. Raport dotyczący sytuacji epidemiologicznej na przedmiotowym obszarze oraz wyniki planu eliminacyjnego są przesyłane do Komisji oraz innych państw członkowskich, co każde 6 miesięcy.

Bardziej szczegółowe reguły dotyczące informacji, które mają być przekazywane przez państwa członkowskie w tych sprawach, mogą być przyjęte w zgodzie z procedurą opisaną w Artykule 26(2).

Artykuł 17

Procedury diagnostyczne oraz wymagania, co do bezpieczeństwa biologicznego.

1. Państwa członkowskie zapewniają by:

(a) procedury diagnostyczne, pobieranie próbek oraz testy laboratoryjne na obecność klasycznego pomoru świń są przeprowadzane w zgodzie z instrukcją diagnostyczną;

(b) laboratoria krajowe są odpowiedzialne za koordynację standardów oraz metod diagnozowania w każdym państwie członkowskim w zgodzie z zapisami Załącznika III.

2. Krajowe laboratoria określone w ustępie 1(b) współpracują ze Wspólnotowym laboratorium referencyjnym wymienionym w Załączniku IV. Nie naruszając zapisów Decyzji 90/424/EWG, a w szczególności jej Artykułu 28, kompetencjami oraz obowiązkami laboratorium są te określone we wskazanym Załączniku.

3. W celu zapewnienia jednolitych procedur diagnozowania klasycznego pomoru świń, w ciągu dwóch miesięcy od daty wejścia niniejszej Dyrektywy w życie oraz w zgodzie z procedurami określonymi w Artykule 26(2), przyjęta zostaje instrukcja diagnostyczna klasycznego pomoru świń, ustanawiająca przynajmniej:

(a) minimalne wymagania, co do bezpieczeństwa biologicznego oraz standardy jakościowe, które mają być przestrzegane przez laboratoria diagnostyczne klasycznego pomoru świń oraz przy transporcie próbek;

(b) kryteria oraz procedury, które mają być stosowane przy przeprowadzaniu klinicznego albo pośmiertnego badania w celu potwierdzenia albo wykluczenia obecności klasycznego pomoru świń;

(c) kryteria oraz procedury, które mają być stosowane przy pobieraniu próbek z żywych świń oraz ich tusz, w celu potwierdzenia albo wykluczenia obecności klasycznego pomoru świń w drodze badania laboratoryjnego, w tym metody pobierania próbek dla przeglądów serologicznych oraz wirusologicznych przeprowadzanych w ramach stosowania środków przedłożonych w niniejszej Dyrektywie;

(d) testy laboratoryjne wykorzystywane przy diagnozie klasycznego pomoru świń, w tym:

- testy na diagnozę różnicującą pomiędzy wirusem klasycznego pomoru świń oraz innymi wirusami chorobotwórczymi
- jeśli jest to dostępne i użyteczne testy na odróżnienie wzoru przeciwciał wytwarzanych przez znaczoną szczepionkę od wytwarzanych przez dzikie typy wirusa klasycznego pomoru świń,
- kryteria odnoszące się do oceny wyników testów laboratoryjnych

(e) techniki laboratoryjne odnoszące się do klasyfikacji genetycznej wyizolowanych wirusów klasycznego pomoru świń.

4. W celu zagwarantowania odpowiednich warunków bezpieczeństwa biologicznego dla ochrony zdrowia zwierząt, wirus klasycznego pomoru świń, jego genom oraz antygeny i szczepionki dla badań, diagnoz oraz produkcji są wykorzystywane oraz używane tylko w miejscach, siedzibach albo laboratoriach zatwierdzonych przez kompetentne władze.

Lista zatwierdzonych miejsc, siedzib oraz laboratoriów jest przekazywana do Komisji przed 1 maja 2003 i od tej chwili uaktualniana.

5. Zapisy Załącznika III oraz IV oraz instrukcji diagnostycznej mogą być uzupełniane albo zmieniane w zgodzie z procedurą opisaną w Artykule 26(2).

Artykuł 18

Używanie, produkcja oraz sprzedaż szczepionek klasycznego pomoru świń.

1. Państwa członkowskie zapewniają, że:

(a) używanie szczepionek klasycznego pomoru świń jest zabronione;

(b) wykorzystanie, produkcja, przechowywanie, dostawa oraz dystrybucja jak i sprzedaż szczepionek klasycznego pomoru świń na terytorium Wspólnoty jest prowadzone pod specjalnym nadzorem.

2. Jeśli to niezbędne, zasady odnoszące się do produkcji, pakowania, dystrybucji oraz stanu zapasów szczepionek klasycznego pomoru świń we Wspólnocie, mogą być przyjęte w zgodzie z procedurą opisaną w Artykule 26(2).

Artykuł 19

Nadzwyczajne szczepienia w gospodarstwach ze świniami

1. Niezależnie od postanowień Artykułu 18(1)(a) w przypadku potwierdzenia klasycznego pomoru świń w gospodarstwach ze świniami oraz gdy dostępne dane epidemiologiczne sugerują, iż grozi jej rozprzestrzenienie, mogą być zastosowane nadzwyczajne szczepienia w gospodarstwach ze świniami w zgodzie z procedurami i zapisami ustanowionymi w ustępach od 2 do 9 niniejszego Artykułu.

2. Bez względu na zapisy Artykułu 5(2), główne kryteria oraz czynniki ryzyka uwzględniane przy stosowaniu nadzwyczajnych szczepień są ustanowione w Załączniku VI. Kryteria te oraz czynniki ryzyka mogą być konsekwentnie zmieniane oraz uzupełniane przy uwzględnieniu naukowych odkryć i doświadczeń, w zgodzie z procedurą określoną w Artykule 26(2).

3. Gdy państwo członkowskie zamierza zastosować szczepienia, przedkłada Komisji plan nadzwyczajnych szczepień, który zawiera przynajmniej informacje dotyczące:

- (a) sytuacji chorobowej, która doprowadziła do potrzeby nadzwyczajnych szczepień;
- (b) rozmiaru obszaru geograficznego, na którym mają być prowadzone nadzwyczajne szczepienia oraz ilość gospodarstw ze świniami na tym obszarze;
- (c) kategorii świń oraz przybliżonej ilości świń przeznaczonych do szczepienia;
- (d) szczepionek mających być wykorzystanymi;
- (e) okresu trwania kampanii szczepienia;
- (f) identyfikacji oraz rejestracji szczepionych zwierząt;
- (g) środków przemieszczania świń oraz ich produktów;
- (h) kryteriów, które będą brane pod uwagę przy podejmowaniu decyzji o stosowaniu szczepień albo środków opisanych w Artykule 7(2) w gospodarstwach kontaktowych;
- (i) innych sprawach, odpowiednich w nadzwyczajnych sytuacjach, w tym badań klinicznych i laboratoryjnych przeprowadzanych na próbkach pobranych w szczepionych gospodarstwach oraz innych gospodarstwach usytuowanych na obszarze objętym szczepieniami, a w szczególności na wypadek użycia oznakowanych szczepionek.

Komisja bezzwłocznie, we współpracy z przedmiotowym państwem członkowskim, bada plan. W zgodzie z procedurą określoną w Artykule 27(2), plan nadzwyczajnych szczepień może być zatwierdzony albo zmieniony jak i mogą być wymagane uzupełnienia przed wydaniem zatwierdzenia.

W zgodzie z procedurą określoną w Artykule 27(2), plan nadzwyczajnych szczepień może być konsekwentnie zmieniany albo uzupełniany przy uwzględnieniu rozwoju sytuacji.

4. Nie naruszając postanowień Artykułu 10 oraz 11, każde państwo członkowskie, które prowadzi nadzwyczajne szczepienia zapewnia w okresie szczepień, że:

(a) żadna żywa świnia nie opuści obszaru szczepień, chyba, że w celu transportu do rzeźni wyznaczonej przez kompetentne władze oraz umieszczonej w obrębie obszaru szczepień albo w jego pobliżu w celu natychmiastowego uboju albo do przedsiębiorstwa przetwórczego albo w odpowiednie miejsce, gdzie są bezzwłocznie zabijane a tusze są przetwarzane pod oficjalnym nadzorem;

(b) całe świeże mięso pochodzące ze świń szczepionych w okresie nadzwyczajnych szczepień jest zarówno przetwarzane albo znaczone oraz traktowane w zgodzie z zapisami określonymi w czwartym myślniku Artykułu 10(3)(f);

(c) nasienie, jaja oraz embriony zebrane od świń mających być szczepionymi w okresie 30 dni przed szczepieniem są odnajdywane oraz niszczone pod specjalnym nadzorem.

5. Zapisy ustanowione w ustępie 4 stosuje się przez okres, co najmniej 6 miesięcy po zakończeniu szczepień na przedmiotowym obszarze.

6. W zgodzie z procedurą określoną w Artykule 27(2) oraz przed końcem sześciomiesięcznego okresu określonego w ustępie 5, podejmowane są środki zakazujące:

(a) opuszczanie gospodarstwa, gdzie są trzymane, przez surowicznie dodatnie świnie, za wyjątkiem natychmiastowego uboju;

(b) zbierania nasienia, embrionów oraz jaj od surowiczo dodatnich świń

(c) opuszczania gospodarstw pochodzenia przez prosięta od surowicznie dodatnich macior, chyba, że w celu transportu do:

- rzeźni w celu natychmiastowego uboju,
- gospodarstwa wyznaczonego przez kompetentne władze, z którego są bezpośrednio wysyłane do rzeźni,
- gospodarstwa po otrzymaniu ujemnego wyniku testu serologicznego na obecność przeciwciał wirusa klasycznego pomoru świń.

7. W drodze derogacji od ustępu 3, decyzja o wprowadzeniu nadzwyczajnych szczepień może być podjęta przez państwo członkowskie, pod warunkiem, iż interesy Wspólnoty nie są zagrożone oraz spełnione są następujące warunki:

(a) zarys planu nadzwyczajnych szczepień musi być sporządzony w zgodzie z Artykułem 22. Plan szczegółowy oraz decyzja o zastosowaniu nadzwyczajnych szczepień musi być notyfikowana Komisji przed rozpoczęciem szczepień;

(b) obok informacji przewidzianych w ustępie 3, plan musi przewidywać, iż wszystkie świnię w gospodarstwie, w którym będą prowadzone szczepienia będą ubite albo zabite, tak szybko jak to możliwe, po zakończeniu szczepień w zgodzie z ustępem 4(a), oraz świeże mięso pochodzące z tych świń będzie zarówno przetworzone albo oznaczone i potraktowane w zgodzie z zapisami określonymi w czwartym myślniku Artykułu 10(3)(f);

Gdy decyzja jest podjęta, plan szczepień jest bezzwłocznie przedmiotem przeglądu na Stałym Komitecie Weterynaryjnym. W zgodzie z procedurą określoną w Artykule 27(2), plan może być zatwierdzony albo zmieniony jak i mogą być wymagane uzupełnienia przed wydaniem zatwierdzenia.

8. Niezależnie od zapisów ustępu 5 oraz 6, środki przedstawione w ustępie 4 mogą być zniesione, gdy:

(a) wszystkie świnię w gospodarstwie, gdzie używano szczepionek, zostały ubite albo zabite w zgodzie z ustępem 4(a), oraz świeże mięso pochodzące z tych świń zostało zarówno przetworzone albo oznaczone i potraktowane w zgodzie z czwartym myślnikiem Artykułu 10(3)(f);

(b) wszystkie gospodarstwa gdzie trzymane były szczepione świnię zostały wyczyszczone i zdezynfekowane w zgodzie z Artykułem 12.

Gdy środki przedstawione w ustępie 4 są zawieszane, państwa członkowskie zapewniają by:

(a) ponowne wprowadzenie świń do powyższych gospodarstw nie odbywa się, do co najmniej 10 dnia od ukończenia czyszczenia i dezynfekcji, oraz po tym jak wszystkie świnię z gospodarstwa gdzie miały miejsce szczepienia, zostały ubite albo zabite;

(b) po ponownym wprowadzeniu, świnię we wszystkich gospodarstwach w obszarze szczepień przechodzą przez badanie kliniczne i laboratoryjne, jak przedstawiono w instrukcji diagnostycznej, w celu wykrycia możliwej obecności wirusa klasycznego pomoru świń. W przypadku świń ponownie wprowadzanych do gospodarstwa gdzie stosowano szczepienia,

badania nie powinny być prowadzone do chwili upływu, co najmniej 40 dni od ponownego wprowadzenia, w czasie tym świnie nie mogą być przenoszone z gospodarstwa.

9. W przypadku używania oznakowanych szczepionek w okresie kampanii szczepień, może zostać przyznana derogacja od postanowień ustępu 4, 5 oraz 6, w zgodzie z procedurą określoną w Artykule 27(2), a w szczególności w odniesieniu do znakowania mięsa szczepionych świń oraz jego dalszego wykorzystania oraz przeznaczenia przedmiotowych produktów. Przyznanie takie jest uzależnione od poniższych warunków:

(a) plan szczepień jest zatwierdzony przed rozpoczęciem działań związanych ze szczepieniami w zgodzie z ustępem 3,

(b) przedłożenia szczególnej prośby do Komisji, przez przedmiotowe państwo członkowskie, wraz z całościowym raportem dotyczącym kampanii szczepień jej wyników oraz przeglądem sytuacji epidemiologicznej, oraz

(c) miejscowa kontrola kampanii szczepień jest przeprowadzona w zgodzie z procedurą określoną w Artykule 21.

Przyjęcie derogacji od zapisów określonych w ustępach 4, 5 oraz 6 jest oparte na ryzyku związanym z rozprzestrzenieniem się wirusa klasycznego pomoru świń poprzez przemieszczanie się albo handel szczepionymi świniami, ich potomstwem albo produktami ich pochodzenia.

Artykuł 20

Nadzwyczajne szczepienia dzikich świń

1. Niezależnie od zapisów Artykułu 18(1)(a), gdy klasyczny pomór świń zostanie potwierdzona wśród dzikich świń oraz dostępne dane epidemiologiczne sugerują, iż grozi to rozprzestrzenieniem się, mogą zostać wprowadzone nadzwyczajne szczepienia świń w zgodzie z procedurami oraz zapisami przedstawionymi w ustępie 2 oraz 3.

2. Gdy państwo członkowskie zamierza wprowadzić szczepienia, przedkłada Komisji plan nadzwyczajnych szczepień, który zawiera informacje dotyczące:

(a) sytuacji chorobowej, która doprowadziła do potrzeby nadzwyczajnych szczepień;

(b) rozmiaru obszaru geograficznego, na którym mają być prowadzone nadzwyczajne szczepienia. W każdym przypadku, obszar ten jest częścią zainfekowanego obszaru określonego w zgodzie z Artykułem 16(3)(b);

(c) rodzaju szczepionek, które mają być wykorzystane oraz procedur szczepień;

(d) szczególnych wysiłków, które mają być podjęte by zaszczepić młode;

(e) spodziewanego okresu trwania kampanii szczepienia;

(f) przybliżonej liczby dzikich świń, które mają być zaszczepione;

- (g) środków przyjętych w celu uniknięcia wysokich zmian populacji dzikich świń;
- (h) środków przyjętych w celu uniknięcia rozprzestrzeniania się szczepionych wirusów wśród świń trzymanyh w gospodarstwach, o ile się je stosuje;
- (i) oczekiwanych rezultatów kampanii szczepienia oraz czynników branych pod uwagę przy weryfikowaniu jej efektywności;
- (j) władzy odpowiedzialnej za nadzór oraz koordynację wydziałów odpowiedzialnych za wprowadzanie planu;
- (k) ustanowionego systemu w celu umożliwienia grupom eksperckim, powołanym w zgodzie z Artykułem 15(2)(a), dokonywania regularnych przeglądów wyników kampanii szczepień;
- (l) innych sprawach, właściwych w nadzwyczajnych sytuacjach.

Komisja bezzwłocznie, we współpracy z przedmiotowym państwem członkowskim, bada plan w szczególności by zapewnić jego zgodność ze środkami stosowanymi w zgodzie z planem poprawy przewidzianym w Artykule 16(1).

Jeśli obszar objęty szczepieniami jest blisko terytorium innego państwa członkowskiego, gdzie stosuje się również środki mające na celu wyeliminowanie klasycznego pomoru świń wśród dzikich świń, zapewnia się spójność między planem szczepień a środkami stosowanymi w przedmiotowym państwie członkowskim.

W zgodzie z procedurą określoną w Artykule 27(2) plan nadzwyczajnych szczepień może być zatwierdzony albo przed wydaniem zatwierdzenia mogą być wymagane zmiany oraz uzupełnienia.

W zgodzie z powyższą procedurą, plany nadzwyczajnych szczepień mogą być konsekwentnie zmieniane albo uzupełniane przy uwzględnieniu rozwoju sytuacji.

3. Raport dotyczący wyników kampanii szczepień jest przekazywany przez przedmiotowe państwo członkowskie do Komisji oraz innych państw członkowskich, co każde 6 miesięcy wraz z raportem określonym w Artykule 16(4).

Artykuł 21

Kontrole Wspólnotowe

Eksperci Komisji mogą prowadzić kontrole na miejscu we współpracy z kompetentnymi władzami państwa członkowskiego, w takim zakresie jak jest to niezbędne do zapewnienia jednolitego stosowania niniejszej Dyrektywy. Państwa członkowskie, na którego terytorium prowadzone są kontrole powinny zapewnić ekspertom wszelką pomoc niezbędną przy wypełnianiu ich obowiązków. Komisja informuje kompetentne władze o wynikach przeprowadzonych kontroli.

Zasady stosowania niniejszego Artykułu a w szczególności te, które rządzą procedurami współpracy z władzami krajowymi są przyjmowane w zgodzie z procedurami określonymi w Artykule 26(2).

Artykuł 22

Plany awaryjne

1. Każde państwo członkowskie sporządza plan awaryjny określający środki krajowe wprowadzane w przypadku wybuchu klasycznego pomoru świń.

Plan umożliwia dostęp do budynków, sprzętu, personelu oraz wszystkich innych odpowiednich materiałów niezbędnych do szybkiego i wydajnego zwalczania choroby. Podaje precyzyjne wskazanie:

(a) wymagań, co do szczepionek, które każde przedmiotowe państwo członkowskie uważa za potrzebne na wypadek nadzwyczajnych szczepień;

(b) regionów z obszarami o wysokim skupieniu świń, które można znaleźć w każdym państwie członkowskim, w celu zapewnienia w tych regionach wyższego poziomu świadomości i gotowości na wypadek choroby.

2. Kryteria oraz wymagania mające zastosowanie przy sporządzaniu planów awaryjnych znajdują się w Załączniku VII.

W zgodzie z procedurami określonymi w Artykule 26(2), kryteria te oraz wymagania mogą być uzupełniane albo zmieniane biorąc pod uwagę szczególną naturę klasycznego pomoru świń oraz dokonany postęp w rozwoju środków kontroli choroby.

3. Komisja bada plany pod kątem określenia czy pozwalają one na osiągnięcie pożądaných celów oraz zaleca przedmiotowym państwom członkowskim dokonanie wymaganych zmian w szczególności zapewniających zgodność z środkami stosowanymi przez inne państwa członkowskie.

Plany, jeśli to niezbędne, zmienione są zatwierdzane w zgodzie z procedurą określoną w Artykule 26(2).

Plany mogą być konsekwentnie zmieniane albo uzupełniane, w zgodzie z procedurą określoną w Artykule 26(2), by brać pod uwagę rozwój sytuacji. W każdym przypadku, co pięć lat każde państwo członkowskie powinno uaktualnić plan i przedłożyć go Komisji do zatwierdzenia w zgodzie z procedurą określoną w Artykule 26(2).

Artykuł 23

Centra kontroli choroby oraz grupy eksperckie

1. Państwa członkowskie zapewniają, iż na wypadek wybuchu klasycznego pomoru świń, będą mogły być powołane, w pełni funkcjonalne, krajowe centra kontroli choroby.

2. Krajowe centra kontroli choroby kierują oraz monitorują działania lokalnych centrów kontroli choroby, określonych w paragrafie 3. Są, *inter alia*, odpowiedzialne za:

(a) określenie niezbędnych środków kontroli;

(b) zapewnienie właściwej oraz efektywnej modyfikacji środków określonych wyżej, przez lokalne centra kontroli choroby;

(c) zapewnienie personelu oraz innych zasobów dla lokalnych centrów kontroli choroby;

(d) informowanie Komisji, innych państw członkowskich, krajowych organizacji weterynaryjnych, władz krajowych oraz instytucji rolnych i handlowych;

(e) gdy wskazane, organizowanie nadzwyczajnych szczepień oraz określanie stref szczepienia;

(f) utrzymywanie komunikacji z laboratoriami diagnostycznymi;

(g) utrzymywanie komunikacji z prasą oraz innymi mediami;

(h) utrzymywanie komunikacji z władzami policji w celu zapewnienia szczególnych środków prawnych.

3. Państwa członkowskie zapewniają, iż na wypadek wybuchu klasycznego pomoru świń, będą mogły być powołane, w pełni funkcjonalne, lokalne centra kontroli choroby.

4. Jakkolwiek, określone funkcje krajowych centrów kontroli choroby mogą być delegowane do lokalnych centrów kontroli choroby operujących na administracyjnym poziomie opisanym w Artykule 2(2)(p) Dyrektywy 64/432/EWG albo na wyższym szczeblu, pod warunkiem, iż nie koliduje to z celami krajowego centrum kontroli choroby.

5. Państwa członkowskie tworzą stale działającą grupę ekspercką posiadającą wiedzę umożliwiającą kompetentnej władzy zapewnienie gotowości na wypadek wybuchu choroby.

W przypadku wybuchu choroby grupa ekspercka wspiera kompetentną władzę, przynajmniej w:

(a) dochodzeniu epidemiologicznym;

(b) pobieraniu próbek, testowaniu oraz interpretacji testów laboratoryjnych;

(c) ustanowieniu środków kontroli choroby.

6. Państwa członkowskie zapewniają, iż krajowe jak i lokalne centra kontroli choroby oraz grupy eksperckie, posiadają personel, udogodnienia oraz sprzęt jak i niezbędne systemy komunikacyjne oraz przejrzystą oraz efektywną strukturę wydawania poleceń i zarządzania by zapewnić właściwą implementację środków kontroli choroby przewidzianych w niniejszej Dyrektywie.

Szczegóły dotyczące personelu, udogodnień, sprzętu oraz struktury wydawania poleceń i zarządzania w krajowych jak i lokalnych centrach kontroli choroby oraz o grupach eksperckich są zawarte w planach awaryjnych określonych w Artykule 22.

7. Dalsze kryteria oraz wymagania, co do funkcjonowania oraz obowiązków krajowych centrów kontroli choroby, lokalnych centrów kontroli choroby oraz grup eksperckich mogą być ustanowione w zgodzie z procedurami przedstawionymi w Artykule 26(2).

Artykuł 24

Wykorzystanie odpadów żywieniowych

1. Państwa członkowskie zapewniają, że:

(a) karmienie świń odpadami żywieniowymi jest zabronione;

(b) odpady żywieniowe z międzynarodowych środków transportu takich jak statki, pojazdy lądowe oraz powietrzne są kolekcjonowane i niszczone pod specjalnym nadzorem;

(c) informacje dotyczące stosowania zapisów punktu (a) oraz (b) oraz odpowiednich kontroli przeprowadzanych przez państwa członkowskie, są przekazywane do Komisji najpóźniej przed 31 października każdego roku a po raz pierwszy w roku 2003. Komisja przedkłada niniejsze informacje Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu powołanemu Decyzją Rady 68/361/EWG¹.

2. Szczegółowe zasady dotyczące mających być stosowanymi środków kontrolnych oraz informacji, które mają być przekazywane przez państwa członkowskie w tym względzie, a w szczególności w odniesieniu do zapisów ustępu 1(c) mogą być przyjęte w zgodzie z procedurą ustanowioną w Artykule 26(2).

3. Zapisy przyjęte w ustępie 1 oraz 2 stosuje się do daty stosowania legislacji Wspólnoty w sprawie wykorzystania odpadów żywieniowych na cele karmienia świń w ramach zasad dotyczących zwierzęcych półproduktów nie przeznaczonych do konsumpcji ani do żywienia zwierząt.

Artykuł 25

Procedury dotyczące zmiany niniejszej Dyrektywy oraz jej Załączników oraz przyjęcia dalszych szczegółowych zasad implementacji niniejszej Dyrektywy.

¹ Dz. U. WE nr L 255, 18.10.1968, str.23

1. Dyrektywa niniejsza może w razie konieczności być zmienioną przez Radę, działającą kwalifikowaną większością na podstawie propozycji Komisji, biorąc pod uwagę zdobycze naukowe i w wiedzy technicznej.

2. Jakkolwiek, Załączniki do niniejszej Dyrektywy są zmieniane w zgodzie z procedurą ustanowioną w Artykule 26(2).

3. Wszystkie szczegółowe zasady niezbędne dla implementacji niniejszej Dyrektywy mogą być przyjęte w zgodzie z procedurą ustanowioną w Artykule 26(2).

Artykuł 26

Normalna procedura prawna

1. Komisja jest wspierana przez Stały Komitet Weterynaryjny powołany Decyzją 68/361/EWG.

2. Gdy czynione jest odniesienie do niniejszego ustępu, stosuje się Artykuł 5 oraz 7 Decyzji 1999/468/WE.

Okres ustanowiony w Artykule 5(6) Decyzji 1999/468/WE wynosi trzy miesiące.

Artykuł 27

Przyspieszona procedura prawna

1. Komisja jest wspierana przez Stały Komitet Weterynaryjny powołany Decyzją 68/361/EWG.

2. Gdy czynione jest odniesienie do niniejszego ustępu, stosuje się Artykuł 5 oraz 7 Decyzji 1999/468/WE.

Okres ustanowiony w Artykule 5(6) Decyzji 1999/468/WE wynosi 15 dni.

Artykuł 28

Odwołania

1. Dyrektywa 80/217/EWG, zmieniona przez ustawy wymienione w Załączniku VII, Część A, są niniejszym odwołane od 1 listopada 2002, w zależności od postanowień przejściowych ustanowionych w Artykule 29 oraz nie naruszając obowiązków państw członkowskich dotyczących okresów końcowych na transpozycję wskazanej Dyrektywy ustanowionych w Załączniku VIII, Część B.

Odniesienia do odwołanej Dyrektywy 80/217/EWG są konstruowane jako doniesienia do niniejszej Dyrektywy i są czytane w zgodzie z tabelą korelacyjną przedstawioną w załączniku IX.

2. Decyzja 81/859/EWG jest niniejszym odwołana.

Artykuł 29

Postanowienia przejściowe

1. W drodze derogacji od pierwszego punktu Artykułu 28(1), Załączniki I oraz IV Dyrektywy 80/217/EWG stosuje się w dalszym ciągu dla celów niniejszej Dyrektywy do czasu wejścia w życie Decyzji zatwierdzającej instrukcję diagnostyczną, określoną w Artykule 17(3) niniejszej Dyrektywy.

2. Plany mające na celu wyeliminowanie klasycznego pomoru świń wśród dzikich świń, zatwierdzone w zgodzie z Artykułem 6a Dyrektywy 80/217/EWG i będące w mocy w chwili wejścia w życie niniejszej Dyrektywy, powinny być w dalszym ciągu stosowane dla celów niniejszej Dyrektywy.

Jakkolwiek, państwa członkowskie, przed 1 lutego 2003, przedkładają Komisji zmiany do tych planów, uwzględniające zapisy Artykułu 16(3).

Plany, zmieniane o ile niezbędne, są zatwierdzane w zgodzie z procedurą określoną w Artykule 27(2).

3. Plany awaryjne dotyczące klasycznego pomoru świń, zatwierdzone w zgodzie z Artykułem 14b Dyrektywy 80/217/EWG i będące w mocy w chwili wejścia w życie niniejszej Dyrektywy, powinny być w dalszym ciągu stosowane dla celów niniejszej Dyrektywy.

Jakkolwiek, państwa członkowskie, przed 1 maja 2003, przedkładają Komisji zmiany do tych planów, uwzględniające zapisy Artykułu 22.

Plany, zmieniane o ile niezbędne, są zatwierdzane w zgodzie z procedurą określoną w Artykule 26(2).

4. Do czasu stosowania niniejszej Dyrektywy, dalsze zapisy przejściowe w sprawie kontroli klasycznego pomoru świń mogą być przyjęte w zgodzie z Artykułem 26(2).

Artykuł 30

Transpozycja do krajowej legislacji oraz stosowanie

Państwa członkowskie nadają moc prawną ustawodawstwu, rozporządzeniom oraz zapisom administracyjnym niezbędnym dla harmonizacji z niniejszą Dyrektywą najpóźniej przed 31 października 2002. Bezzwłocznie informują o tym Komisję.

Stosują niniejsze zapisy od 1 listopada 2002.

Gdy państwa członkowskie przyjmują niniejsze środki, zawierają one odniesienie do niniejszej Dyrektywy albo towarzyszy im takie odniesienie przy okazji ich oficjalnej publikacji. Metody przeprowadzenia takiego odwołania są ustanawiane przez państwa członkowskie.

Artykuł 31

Wejście w życie

Niniejsza Dyrektywa wchodzi w życie w dniu jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 32

Adresaci

Niniejsza Dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, 23 października 2001.

W imieniu Rady

Prezydent

A. Neyts-UYTTEBROEC

Załącznik I

Notyfikacja choroby oraz dalszych informacji epidemiologicznych do przedstawienia przez państwo członkowskie w przypadku potwierdzenia klasycznego pomoru świń

1. W ciągu 24 godzin od potwierdzenia każdego pierwotnego wybuchu, pierwszego przypadku wśród dzikich świń albo w rzeźni albo w środkach transportu, przedmiotowe państwo członkowskie musi to notyfikować poprzez System Notyfikacji Chorób Zwierzęcych ustanowiony w zgodzie z Artykułem 5 Dyrektywy Rady 82/894/EWG:

- (a) datę wysłanej wiadomości,
- (b) godzinę wysłanej wiadomości,
- (c) nazwę państwa członkowskiego;
- (d) nazwę choroby;
- (e) liczbę wybuchów choroby albo przypadków;
- (f) datę, w której klasyczny pomór świń była podejrzewana;
- (g) datę potwierdzenia;
- (h) metody wykorzystane przy potwierdzeniu;
- (i) czy występowanie choroby zostało potwierdzone wśród dzikich świń, wśród świń w gospodarstwie, rzeźni czy środkach transportu;

- (j) geograficzne położenie miejsca potwierdzenia wybuchu albo przypadku klasycznego pomoru świń;
- (k) zastosowane środki kontroli choroby.

2. W przypadku pierwotnych wybuchów albo przypadków choroby w rzeźniach albo środkach transportu, obok danych określonych w ustępie 1, przedmiotowe państwa członkowskie przesyłają również poniższe informacje:

- (a) liczbę narażonych świń w obszarze wybuchu, rzeźni albo środkach transportu;
- (b) liczbę zdechłych świń z każdej kategorii, w gospodarstwie, rzeźni albo środkach transportu;
- (c) dla każdej kategorii, stan chorobowy oraz liczbę świń, u których potwierdzono klasyczną gorączkę świń;
- (d) liczbę świń zabitych na obszarze wybuchu choroby, w rzeźniach oraz środkach transportu;
- (e) liczbę przetworzonych tusz;
- (f) w przypadku wybuchu choroby, odległość od najbliższego gospodarstwa ze świniami;
- (g) w przypadku potwierdzenia klasycznego pomoru świń w rzeźni albo środkach transportu, położenie gospodarstwa albo gospodarstw pochodzenia zakażonych świń albo tusz.

3. W przypadku drugorzędnych wybuchów choroby, informacje określone w ustępie 1 oraz 2 muszą być przesłane w ramach limitów czasowych określonych w Artykule 4 Dyrektywy Rady 82/894/EWG.

4. Państwa Członkowskie zapewniają, iż informacje przedstawiane w związku z wybuchem albo przypadkiem klasycznego pomoru świń w gospodarstwie, rzeźni albo środkach transportu w zgodzie z ustępem 1, 2 oraz 3 są jak najszybciej uzupełnione o pisemny raport przesyłany do Komisji oraz innych państw członkowskich zawierający, co najmniej:

- (a) datę zabicia świń w gospodarstwie, rzeźni, środkach transportu i przetworzenia ich tusz;
- (b) wyniki testów przeprowadzonych na próbkach pobranych w chwili zabijania świń;
- (c) gdy zastosowano derogację przedstawioną w Artykule 6(1), informację o ilości świń zabitych i przetworzonych oraz ilości świń do uboju w późniejszym terminie oraz ustanowionym limicie czasowym na ich ubój;
- (d) wszystkie informacje związane z możliwym pochodzeniem choroby albo pochodzeniem choroby o ilei zostało to potwierdzone;
- (e) na wypadek pierwotnego wybuchu albo przypadku klasycznego pomoru świń w rzeźni albo środkach transportu, informacje o genetycznym typie wirusa odpowiedzialnego za wybuch albo wypadek choroby;
- (f) w przypadkach gdzie świnię zostały zabite w gospodarstwach kontaktowych albo w gospodarstwach ze świniami podejrzanymi o zakażenie wirusem klasycznego pomoru świń, informacje dotyczące:

- datę zabijania świń oraz liczbę świń z każdej kategorii zabitych w każdym gospodarstwie,
- związek epidemiologiczny pomiędzy wybuchem albo przypadkiem klasycznego pomoru świń oraz każdym gospodarstwem kontaktowym albo powodami, które spowodowały podejrzenie klasycznego pomoru świń w każdym podejrzanym gospodarstwie,
- wyniki testów laboratoryjnych przeprowadzonych na próbkach pobranych ze świń w gospodarstwie oraz podczas ich zabijania.

W przypadku, gdy świny w gospodarstwach kontaktowych nie były zabite, muszą być przedstawione informacje uzasadniające tą decyzję.

Załącznik II

Zasady oraz procedury dotyczące czyszczenia oraz dezynfekcji

1. Główne procedury oraz zasady:

(a) działania związane z czyszczeniem oraz dezynfekcją oraz gdy to konieczne środki mające na celu zniszczenie gryzoni oraz insektów są prowadzone pod oficjalnym nadzorem oraz w zgodzie z instrukcjami danymi przez oficjalnego weterynarza;

(b) środki dezynfekujące wykorzystywane w odpowiednim stężeniu są oficjalnie zatwierdzone przez kompetentne władze w celu zapewnienia zniszczenia wirusa klasycznego pomoru świń;

(c) działanie środków dezynfekujących jest sprawdzane przed użyciem, ponieważ skuteczność określonych środków dezynfekujących jest zmniejszona przez zbyt długie przechowywanie;

(d) wybór środków dezynfekujących oraz procedur dezynfekcji jest dokonywany przy uwzględnieniu właściwości nieruchomości, pojazdów oraz obiektów, które mają być jej przedmiotem;

(e) warunki, na których wykorzystywane są środki usuwające oraz dezynfekujące, muszą zapewnić zachowanie ich wydajności;

(f) niezależnie od rodzaju wykorzystywanych środków czyszczących, stosuje się poniższe generalne zasady:

- dokładne nasączenie środkami dezynfekującymi, materiałów służących do wymoszczenia (słomy itp.) jak i odpadów kałowych;
- mycie oraz czyszczenie w drodze dokładnego szorowania oraz skrobienia, podłoga, podłóg, ramp oraz ścian po uprzednim, gdzie jest to możliwe, usunięciu oraz rozebraniu wyposażenia albo instalacji w celu uniknięcia zmniejszenia skuteczności procedur czyszczenia oraz dezynfekcji,
- później, dalsze stosowanie środków dezynfekujących przez minimum okres czasu wyznaczony w zaleceniach producenta,

- woda wykorzystywana przy operacjach czyszczenia jest rozdysponowywana w taki sposób by uniknąć ryzyka rozprzestrzenienia się wirusa oraz w zgodzie ze wskazówkami oficjalnego weterynarza;
- (g) gdy czyszczenie jest prowadzone roztworami stosowanymi pod ciśnieniem, unika się ponownego zanieczyszczenia elementów uprzednio czyszczonych;
- (h) przeprowadza się czyszczenie, dezynfekcję albo niszczenie wyposażenia, instalacji, artykułów oraz elementów składowych podatnych na zanieczyszczenie;
- (i) po procedurze dezynfekcji unika się ponownego zanieczyszczenia;
- (j) operacje czyszczenia oraz dezynfekcji wymagane w ramach niniejszej Dyrektywy są dokumentowane w rejestrze gospodarstwa albo pojazdów, a w przypadkach gdzie wymagane jest oficjalne zatwierdzenie, certyfikowane przez nadzorującego oficjalnego weterynarza.

2. Szczególne postanowienia w sprawie czyszczenia i dezynfekcji zakażonych gospodarstw:

(a) wstępne czyszczenie oraz dezynfekcja:

- w czasie zabijania zwierząt podejmuje się wszystkie niezbędne środki w celu uniknięcia albo zminimalizowania dyspersji wirusa klasycznego pomoru świń. Obejmuje to, *inter alia*, instalację tymczasowego wyposażenia dezynfekującego, zapewnienie odzieży ochronnej, pryszniczy, odkażanie używanego wyposażenia, narzędzi oraz nieruchomości oraz przerwy w dostawie energii do urządzeń wentylacyjnych,
- tusze zabitych zwierząt są opryskiwane środkami dezynfekującymi,
- jeśli tusze muszą być usunięte z gospodarstwa w celu przetworzenia, używa się zakrytych i zabezpieczonych przed wyciekaniem kontenerów,
- tak szybko jak tusze świń zostaną usunięte w celu przetwarzania, te części gospodarstwa, w których zwierzęta były trzymane oraz wszystkie inne części budynków, zagród, itp. zanieczyszczone w czasie zabijania, uboju albo badania pośmiertnego są opryskiwane środkami dezynfekującymi zatwierdzonymi do użycia w zgodzie z Artykułem 12,
- cała tkanka albo krew, która mogła rozlać się podczas uboju albo badania pośmiertnego albo dużego zanieczyszczenia budynków, zagród, sprzętu przenośnego itp. jest bardzo uważnie zbierana i przetwarzana wraz z tuszami,
- wykorzystywane środki dezynfekujące pozostają na dezynfekowanej powierzchni co najmniej przez 24 godziny;

(b) końcowe czyszczenie oraz dezynfekcja:

- zwierzęce odchody oraz zużyte wymoszczenia są usuwane oraz traktowane w zgodzie z ustępem 3(a).
- tłuszcz oraz bród są usuwane ze wszystkich powierzchni przy zastosowaniu środków odtłuszczających oraz czyszczeniu powierzchni wodą,
- po czyszczeniu wodą prowadzi się dalsze opryskiwanie środkami dezynfekującymi,

- po siedmiu dniach nieruchomości oraz sprzęt są poddawane działaniu środków odtłuszczających i splukiwane wodą, opryskiwane środkami dezynfekującymi i ponownie splukiwane wodą.

3. Dezynfekcja zanieczyszczonego wymoszczenia, zwierzęcych odchodów oraz gnojowicy:

(a) zwierzęce odchody oraz zużyte wymoszczenia są układane w kopce w celu rozgrzania, opryskiwane środkami dezynfekującymi i pozostawiane, na co najmniej 42 dni albo niszczone poprzez spalenie albo zakopane;

(b) gnojowica jest przechowywana, co najmniej przez 42 dni od momentu ostatniego przedostania się zakażonego materiału, chyba że kompetentna władza upoważni do skrócenia okresu przechowywania w stosunku do gnojowicy, która była traktowana w zgodzie ze wskazówkami danymi przez oficjalnego weterynarza w celu zapewnienia zniszczenia wirusa.

4. Jakkolwiek, w drodze derogacji od ustępu 1 oraz 2, w przypadku gospodarstw prowadzonych na otwartym powietrzu, kompetentne władze mogą ustanowić szczególne procedury donośnie czyszczenia i dezynfekcji, biorąc pod uwagę rodzaj gospodarstwa oraz warunki klimatyczne

Załącznik III

Lista oraz obowiązki krajowych laboratoriów klasycznego pomoru świń

1. Krajowe laboratoria klasycznego pomoru świń to:

Belgia

Centre d'etude et de recherche vétérinaires et agrochimiques, 1180 Bruxelles

Dania

Statens Veterinære Institut for Virusforskning, Lindholm, 4771 Kalvehave

Niemcy

Bundesforschungsanstalt für Viruskrankheiten der Tiere, 17498 Insel Riems

Grecja

Veterinary Institute of Infectious and Parasitic Diseases, 15310 Ag. Paraskevi

Hiszpania

Centro de Investigación en Sanidad Animal, 28130 Valdeolmos (Madrid)

Francja

AFSSA-Ploufragan, Zoopole des Côtes d'Armor, 22440 Ploufragan

Irlandia

Veterinary Research Laboratory, Abbotstown, Castleknock, Dublin 15

Włochy

Istituto Zooprofilattico Sperimentale dell'Umbria e delle Marche, 06100 Perugia

Luksemburg

Laboratoire de Médecine Vétérinaire de l'Etat, 1020 Luxembourg

Holandia

Instituut voor Veehouderij en Diergezondheid (ID-Lelystad), 8200 AB Lelystad

Austria

Bundesanstalt für Vet. Med. Untersuchungen in Modling, Robert Koch-Gasse 17, 2340 Modling

Portugalia

Laboratório Nacional de Investigaç, o Veterinária, 1500 Lisboa

Finlandia

Elainlaakinta – ja elintarviketutkimuslaitos, 00231 Helsinki/Anstalten för veterinärmedicin och livsmedel,
00231 Helsingfors

Szwecja

Statens veterinärmedicinska anstalt, 75189 Uppsala

Wielka Brytania

Veterinary Laboratories Agency, New Haw, Weybridge, Surrey KT15 3NB

2. Krajowe laboratoria klasycznego pomoru świń są odpowiedzialne za zapewnienie, by w każdym państwie członkowskim, badania laboratoryjne na wykrycie obecności klasycznego pomoru świń oraz identyfikacji typu genetycznego wyizolowanych wirusów były prowadzone w zgodzie z instrukcją diagnostyczną. W tym celu mogą zawrzeć specjalne porozumienia ze Wspólnotowymi laboratoriami referencyjnymi albo z innym laboratoriami krajowymi.

3. Krajowe laboratoria klasycznego pomoru świń w każdym państwie członkowskim odpowiedzialne są za koordynację standardów oraz metod diagnostycznych w każdym laboratorium diagnozującym klasyczną gorączkę świń na terenie państwa członkowskiego. W tym celu:

- (a) mogą dostarczyć diagnostyczne odczynniki indywidualnym laboratorium;
- (b) kontrolują jakość wszystkich diagnostycznych odczynników wykorzystywanych w danym państwie członkowskim;
- (c) organizują okresowo testy porównawcze;

(d) utrzymują wyizolowane wirusy klasycznego pomoru świń pochodzące z potwierdzonych w przedmiotowym państwie członkowskim przypadków i wybuchów.

Załącznik IV

Wspólnotowe laboratorium klasycznego pomoru świń

1. Wspólnotowym laboratorium referencyjnym dla klasycznego pomoru świń jest: Institut für Virologie, der Tierärztlichen Hochschule Hannover, Bunteweg 17, D-30559 Hannover, Germany.

2. Funkcje oraz obowiązki Wspólnotowego laboratorium referencyjnego dla klasycznego pomoru świń są następujące:

(a) koordynacja, w konsultacji z Komisją, metod wykorzystywanych w państwach członkowskich przy diagnozowaniu klasycznego pomoru świń, w szczególności przez:

- przechowywanie i dostarczanie kultur tkankowych w celach diagnostycznych;
- znakowanie, przechowywanie oraz dostarczanie szczepów wirusów klasycznego pomoru świń dla potrzeb testów serologicznych oraz przygotowywanie surowicy odpornościowej,
- dostarczanie standaryzowanej surowicy, związanej surowicy i innych odpowiednich odczynników do krajowych laboratoriów w celu standaryzacji testów oraz odczynników wykorzystywanych przez państwa członkowskie,
- stworzenie oraz utrzymywanie zbioru wirusów klasycznego pomoru świń,
- organizowanie okresowych testów porównawczych procedur diagnostycznych na poziomie Wspólnotowym,
- zbieranie i porządkowanie danych oraz informacji dotyczących wykorzystywanych metod diagnostycznych oraz wyników przeprowadzanych testów,
- charakteryzowanie wyizolowanych wirusów najbardziej uaktualnionymi metodami by umożliwić lepsze zrozumienie epizoocjologii klasycznego pomoru świń,
- kontakt z najnowszymi odkryciami badań klasycznego pomoru świń, epizoocjologii i jej zapobieganiu na całym świecie,
- prowadzenie badań nad wirusem klasycznego pomoru świń i innymi wirusami wywołującymi choroby tak by umożliwić szybką diagnozę porównawczą,
- przyswajanie całościowej wiedzy o przygotowywaniu i wykorzystaniu produktów immunologii weterynaryjnej wykorzystywanych do zwalczania i kontroli klasycznego pomoru świń;

(b) poczynienie odpowiednich przygotowań w celu szkolenia i przeszkalania ekspertów w laboratoriach diagnostycznych w celu harmonizacji technik diagnostycznych;

(C) posiadanie przeszkolonego personelu dostępnego na wypadek nadzwyczajnych sytuacji pojawiających się we Wspólnocie;

(d) prowadzenie działań badawczych, a gdy to możliwe, koordynowanie działań badawczych nakierowanych bezpośrednio na poprawę kontroli klasycznego pomoru świń.

Załącznik V

Główne kryteria oraz czynniki ryzyka do uwzględnienia przy podejmowaniu decyzji o wybicu świń w gospodarstwie kontaktowym

Kryteria	Decyzja	
	Za zabijaniem	Przeciwko zabijaniu
Objawy kliniczne wskazujące na klasyczną gorączkę świń w gospodarstwie kontaktowym	Tak	Nie
Przemieszczanie się świń z obszaru wybuchu choroby do gospodarstwa kontaktowego po prawdopodobnym czasie wprowadzenia wirusa do zainfekowanego gospodarstwa	Tak	Nie
Usytuowanie gospodarstwa kontaktowego w obszarze o wysokim występowaniu świń	Tak	Nie
Prawdopodobne rozpowszechnienie się wirusa z obszaru wybuchu choroby przed zastosowaniem środków zwalczających	Duże/niewiadoma	Ograniczone
Usytuowanie gospodarstwa kontaktowego w granicach 500 metrów od wybuchu ¹	Tak	Nie
Bliskość gospodarstwa kontaktowego do więcej niż jednego wybuchu choroby	Tak	Nie
Ilość świń na obszarze wybuchu i/albo w gospodarstwie kontaktowym	Wysokie	Niskie

Załącznik VI

Główne kryteria oraz czynniki ryzyka do uwzględnienia przy podejmowaniu decyzji o zastosowaniu nadzwyczajnych szczepień w gospodarstwach ze świniami

Kryteria	Decyzja	
	Za szczepieniem	Przeciwko szczepieniu
Liczba/częstotliwość przypadków wybuchów choroby w poprzednich 10-20 dniach	Wysoki/szybko rośnie	Niski/płytki albo wolny wzrost

¹ W przypadku obszaru o wysokim występowaniu świń, musi być brany pod uwagę większy obszar.

Usytuowanie gospodarstwa ,gdzie mogą być stosowane szczepienia, na obszarze wysokiego występowania świń	Tak	Nie
Prawdopodobieństwo dalszych wybuchów w tym obszarze w ciągu dwóch następnych miesięcy o później	Wysoce prawdopodobne	Mało prawdopodobne
Braki zdolności przetwórczej	Tak	Nie

Załącznik VII

Kryteria oraz wymagania odnoszące się do planów awaryjnych

Państwa członkowskie zapewniają, iż plany awaryjne wypełniają, co najmniej, poniższe kryteria i wymagania:

- (a) muszą być ustanowione regulacje zapewniające istnienie kompetencji prawnych niezbędnych do wprowadzania planów awaryjnych oraz przeprowadzenia szybkiej i skutecznej kampanii pozwalającej wyeliminować chorobę;
- (b) muszą być ustanowione regulacje zapewniające dostęp do funduszy awaryjnych, środków budżetowych i zasobów finansowych w celu zapewnienia pokrycia wszystkich aspektów powiązanych z walką przeciwko epidemii klasycznego pomoru świń;
- (c) musi zostać ustanowiony system dowodzenia w celu zapewnienia, iż procedura podejmowania decyzji na wypadek epidemii jest szybki i skuteczny. Jeśli to konieczne system dowodzenia musi być usytuowany pod kontrolą centralnie podejmującej decyzje jednostki, odpowiedzialnej za kierowanie strategią walki przeciwko epidemii. Dyrektor służby weterynaryjnej musi być członkiem tejże jednostki i wprowadzić połączenie pomiędzy centralnie podejmującą decyzje jednostką a krajowym centrum kontroli choroby przewidzianym w Artykule 23;

(d) muszą być ustanowione zapisy w celu dostępności odpowiednich zasobów zapewniających szybką oraz skuteczną kampanię, zawierające między innymi personel laboratoryjny, wyposażenie i infrastrukturę;

(e) musi być przedstawiona instrukcja działania. Musi zawierać pełny, praktyczny opis wszystkich procedur, wskazówek oraz środków mających być wykorzystanymi na wypadek wybuchu klasycznego pomoru świń;

(f) w razie potrzeby musi być przedstawiony plan nadzwyczajnych szczepień;

(g) personel musi brać regularnie udział w:

(i) szkoleniach dotyczących objawów klinicznych, wymagań epidemiologicznych oraz zwalczania klasycznego pomoru świń;

(ii) alarmach szkoleniowych organizowanych, co najmniej dwa razy do roku;

(iii) szkoleniach w technikach komunikacyjnych w celu organizacji kampanii informacyjnych dotyczących postępu epizootii, skierowanych do władz, farmerów oraz weterynarzy.

Załącznik VIII

Część A

Dyrektywa 80/217/EWG oraz kolejno ją zmieniające akty

(Odniesienie do Artykułu 28)

Dyrektywa 80/1101/EEC¹

Dyrektywa 80/1274/EEC²

tylko Artykuł 2

Dyrektywa 81/476/EEC³

dotyczy tylko odniesień z Artykułu 1 oraz 2 Dyrektywy
80/217/EEC

Dyrektywa 84/645/EEC⁴

Dyrektywa 85/586/EEC⁵

dotyczy tylko odniesień z Artykułu 5 Dyrektywy
80/217/EEC

Dyrektywa 87/486/EEC⁶

Dyrektywa 91/685/EEC⁷

¹ Dz. U. WE nr L 325, 1.12.1980, str.17

² Dz. U. WE nr L 375, 31.12.1980, str.75

³ Dz. U. WE nr L 186, 8.7.1981, str 20.

⁴ Dz. U. WE nr L 339, 27.12.1984, str 33.

⁵ Dz. U. WE nr L 372, 31.12.1985, str 44

⁶ Dz. U. WE nr L 280, 3.10.1987, str 21

⁷ Dz. U. WE nr L 377, 31.12.1991, str 1.

Cześć B

Terminy końcowe na transpozycję do prawa krajowego

Dyrektywa	Termin końcowy na wprowadzenie
80/217/EWG	1 lipca 1981
80/1101/EWG	
81/1274/EWG	1 lipca 1981
81/476/EWG	
84/645/EWG	31 marca 1985
85/586/EWG	1 stycznia 1986
87/486/EWG	31 grudnia 1987
91/685/EWG	1 lipca 1992

Załącznik IX

Tabela korelacyjna

Niniejsza Dyrektywa	Dyrektywa 80/217/EWG
Artykuł 1	Artykuł 1
Artykuł 2 (a), (b), (e), (f), (m), (n), (o) oraz (q)	Artykuł 2(a), (e), (g), (h), (i), (j), (k) oraz (m)
Artykuł 2 (C), (d), (g), (h), (i), (j), (k), (l), (p), (r), (s), (t), (u), (v), oraz (w)	-
Artykuł 3(1)	Artykuł 3
Artykuł 3(2) oraz (3)	Artykuł 12
Artykuł 4(1) oraz (2)	Artykuł 4(1)
Artykuł 4(3)	-
Artykuł 4(4)	Artykuł 4(2)
Artykuł 5(1), (a), (c), (d), (f), (g) oraz (i)	Artykuł 5(1), za wyjątkiem myślnika 7
Artykuł 5(1) (b), (e), (h) oraz (2)	-
Artykuł 6	Artykuł 6

⁸ Dz. U. WE nr L 166, 8.7.1993, str 34

Artykuł 7(1) oraz (2), pierwszy akapit	Artykuł 5(2), Artykuł 10 (1)
Artykuł 7(2), drugi punkt oraz (3)	-
Artykuł 8, pierwszy punkt oraz punkt (b) drugiego akapitu	-
Artykuł 8 za wyjątkiem wyżej wymienionego akapitu oraz punktu	Artykuł 7
Artykuł 9(1), pierwszy akapit	Artykuł 9(1)
Artykuł 9(1), drugi akapit	-
Artykuł 9(2), (3) oraz (4)	Artykuł 9(2), (3) oraz (10)
Artykuł 10(1)(g) oraz (h)	-
Artykuł 10(4)	Artykuł 9(5)
Artykuł 11(1) oraz (2)	Artykuł 9(6)
Artykuł 11(3)	Artykuł 9(7)
Artykuł 12(1)	Artykuł 12
Artykuł 12(2)	-
Artykuł 13, poza (1)(b)	Artykuł 5(1), siódmy myślnik
Artykuł 13(2)(b)	-
Artykuł 14	-

Niniejsza Dyrektywa	Dyrektywa 80/217/EWG
Artykuł 15(1)	Artykuł 6a(1)
Artykuł 15(2)(a) oraz (b), piąty i ósmy myślnik	-
Artykuł 15(2)(b), poza piątym i ósmym myślnikiem	Artykuł 6a(2)
Artykuł 15(2)(c)	Artykuł 6a(2a)
Artykuł 15(2)(d) oraz (3)	-
Artykuł 16(1) poza czwartym akapitem, oraz (2)	Artykuł 6a(3) oraz (4)
Artykuł 16(3)(b), (c), (g), (j), (k), (l) oraz (n)	Artykuł 6a(5)
Artykuł 16(1), czwarty akapit, (3) (a), (d), (e), (f), (h), (i), (m), (o), (p), (q) oraz (4)	-
Artykuł 17(1) oraz (2)	Artykuł 11
Artykuł 17(3), (4) oraz (5)	-
Artykuł 18	Artykuł 14(1)(a) oraz (c) oraz (5)
Artykuł 19(1), (3), poza (h) oraz (i), (4), poza (c), (5) oraz (6), poza (b)	Artykuł 14(2), (3) oraz (4)
Artykuł 19(2), (3) (h) oraz (i), (4) (c), (6) (b),	-

(7), (8) oraz (9)	
Artykuł 20	-
Artykuł 21	Artykuł 14a
Artykuł 22(1), (2) oraz (3)	Artykuł 14b (1), (2), (4)
Artykuł 23	-
Artykuł 24	-
Artykuł 26	Artykuł 16
Artykuł 27	Artykuł 16a
Artykuł 28	-
Artykuł 29	-
Artykuł 30	-
Artykuł 31	-
Artykuł 32	Artykuł 20
Załącznik I	-
Załącznik II, punkt 1, punkt 2, pierwszy i drugi myślnik oraz punkt 3(b)	-

Niniejsza Dyrektywa	Dyrektywa 80/217/EWG
Załącznik II, punkt 2, poza pierwszym oraz drugim myślnikiem oraz punktem 3(b)	Załącznik V
Załącznik III, punkt 1 oraz 3	Załącznik II
Załącznik III, punkt 2	-
Załącznik IV	Załącznik VI
Załącznik V	-
Załącznik VI	-
Załącznik VII	-

(Dokumenty, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

(WE) Nr 999/2001

z dnia 22 maja 2001r.

ustanawiające przepisy w zakresie zapobiegania, zwalczania oraz likwidacji pewnych zakaźnych encefalopatii gąbczastych

PARLAMENT EUROPEJSKI ORAZ RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

Uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności zaś jego artykuł 152 (4) (b),

Uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,

Uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

Zasięgnąwszy opinii Komitetu Regionów,

Działając zgodnie z procedurą ustanowioną w artykule 251 Traktatu ⁽³⁾,

Zważywszy, że:

- (1) Rozpoznano, w ciągu kilku lat, kilkanaście odmiennych zakaźnych encefalopatii gąbczastych (TSE), występujących oddzielnie u ludzi i zwierząt.

Gąbczasta encefalopatia bydła (BSE) została po raz pierwszy rozpoznana u bydła w roku 1986, natomiast w kolejnych latach stwierdzono jej występowanie u innych gatunków zwierząt. Nowa odmiana choroby Creutzfeldta-Jakoba (CJD) została opisana w roku 1996. Zwiększa się ilość dowodów na podobieństwo pomiędzy czynnikiem BSE oraz czynnikiem nowej odmiany choroby Creutzfeldta-Jakoba.

- (2) Począwszy od roku 1990 Wspólnota podjęła serię środków mających na celu ochronę zdrowia ludzi i zwierząt od zagrożenia BSE. Środki te zostały oparte na przepisach ochronnych Dyrektyw dotyczących środków w zakresie zdrowia zwierząt. Zasadnym wydaje się przyjęcie szczegółowych zasad w zakresie zapobiegania, zwalczania oraz likwidacji pewnych chorób TSE, z uwagi na wielkość zagrożenia dla zdrowia ludzi i zwierząt z ich strony,

⁽¹⁾ Dz.U. Nr C 45, 19.02.1999r., str. 2 oraz Dz.U. Nr C 120 E, 24.04.2001r., str. 89.

⁽²⁾ Dz.U. Nr C 258, 10.09.1999r., str. 19.

⁽³⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 17 maja 2000r. (Dz.U. Nr C 59, 23.02.2001r., str. 93), Wspólne Stanowisko Rady z dnia 12 lutego 2001r. (Dz.U. Nr C 88, 19.03.2001r., str. 1) oraz Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 3 maja 2001r.

- (3) Niniejsze Rozporządzenie bezpośrednio dotyczy zdrowia publicznego oraz związane jest z funkcjonowaniem rynku wewnętrznego. Obejmuje ono produkty, które zostały umieszczone w Załączniku I do Traktatu, jak również te produkty, które nie zostały tam umieszczone. W konsekwencji, należy odwołać się do Artykułu 152 (4) (b) Traktatu jako podstawy prawnej.
- (4) Komisja otrzymała naukowe opinie, w szczególności od Naukowego Komitetu Sterującego oraz Komitetu Naukowego ds. Środków Weterynaryjnych dotyczących Zdrowia Publicznego, w zakresie kilku aspektów TSE. Opinie te zawierają informacje o środkach mających na celu zmniejszenie potencjalnego zagrożenia dla ludzi i zwierząt wynikającego z narażenia na zakażone produkty zwierzęce.
- (5) Niniejsze przepisy mają zastosowanie do produkcji oraz umieszczania na rynku żywych zwierząt oraz produktów pochodzenia zwierzęcego. Jednakże, przepisy takie nie muszą się odnosić do produktów kosmetycznych czy też medycznych, przyrządów medycznych oraz ich materiałów początkowych lub produktów przejściowych, w stosunku do których stosują się inne przepisy szczegółowe, w szczególności zaś przepisy dotyczące niestosowania materiałów szczególnego ryzyka. Przepisy te nie powinny również mieć zastosowania do produktów pochodzenia zwierzęcego, które nie stanowią zagrożenia dla zdrowia ludzi i zwierząt ze względu na fakt, że są przeznaczone do celów innych niż produkcja żywności, środków żywienia zwierząt lub nawozów. Należy zapewnić aby produkty pochodzenia zwierzęcego wyłączone spod zakresu niniejszego Rozporządzenia były przechowywane oddzielnie od produktów objętych niniejszym Rozporządzeniem, o ile nie spełniają one co najmniej takich samych norm zdrowotnych jak te ostatnie.
- (6) Należy ustanowić przepisy dotyczące środków ochronnych, podejmowanych przez Komisję w przypadku gdy zagrożenie wynikające z TSE nie jest odpowiednio zwalczane przez właściwe władze Państwa Członkowskiego lub kraju trzeciego.
- (7) Należy ustanowić procedurę dla określania statusu epidemiologicznego Państwa Członkowskiego, kraju trzeciego oraz jednego z ich regionów, zwanych następnie 'krajami lub regionami' w odniesieniu do BSE, na podstawie szerzenia się zachorowań oraz ryzyka narażenia ludzi, wykorzystując dostępne informacje. Państwa Członkowskie oraz kraje trzecie, które zdecydują się nie ubiegać o określenie statusu, powinny zostać zaklasyfikowane do danej kategorii przez Komisję na podstawie wszelkich dostępnych jej informacji.
- (8) Państwa Członkowskie powinny wprowadzić programy edukacyjne dla osób zaangażowanych w zapobieganie i zwalczanie TSE, jak również dla lekarzy weterynarii, rolników oraz pracowników zajmujących się transportem, obrotem oraz ubojem zwierząt gospodarskich.
- (9) Państwa Członkowskie powinny przeprowadzać roczne programy w zakresie monitorowania BSE i scrapie oraz powinny informować Komisję i pozostałe Państwa Członkowskie o wynikach oraz o nagłym przypadku jakiegokolwiek innej z chorób TSE.
- (10) Pewne tkanki przeżuwaczy powinny zostać wyszczególnione jako materiał szczególnego ryzyka na podstawie patogenezy TSE oraz statusu epidemiologicznego kraju lub regionu pochodzenia lub przebywania danego zwierzęcia.

Należy usuwać i pozbywać się materiału szczególnego ryzyka w sposób, który nie powoduje żadnego ryzyka dla zdrowia ludzi lub zwierząt. W szczególności, nie powinien być on umieszczany na rynku w celu wykorzystania do produkcji żywności, środków żywienia zwierząt lub nawozu. Jednakże, należy ustanowić przepisy dla równoważnego poziomu ochrony zdrowia poprzez testy skriningowe w kierunku TSE przeprowadzane

- na poszczególnych zwierzętach tak szybko jak tylko zostaną w pełni walidowane. Techniki uboju stanowiące ryzyko spowodowania zakażenia materiałem z mózgowia innych tkanek nie powinny być dopuszczone w krajach lub regionach innych niż te, które przedstawiają najniższe ryzyko w zakresie BSE.
- (11) Należy podjąć środki w celu zapobieżenia przenoszeniu TSE na ludzi lub zwierzęta poprzez zakazanie stosowania pewnych kategorii białek zwierzęcych do skarmiania pewnych kategorii zwierząt, oraz poprzez zakazanie stosowania pewnych materiałów pochodzących od przeżuwaczy w żywności. Zakazy te powinny być proporcjonalne do istniejącego zagrożenia.
 - (12) Podejrzenie wystąpienia którejkolwiek choroby TSE u zwierzęcia powinno być zgłaszane właściwym władzom, które powinny natychmiast podjąć wszelkie niezbędne środki, włączając w to nakładanie na zwierzę, wobec którego występuje podejrzenie, ograniczeń w zakresie przemieszczania do czasu uzyskania wyników dochodzenia lub też poddanie go ubojowi pod urzędowym nadzorem. Jeżeli właściwe władze nie mogą wykluczyć możliwości wystąpienia choroby TSE, powinny one wszcząć właściwe dochodzenia oraz powinny przechowywać tuszę pod urzędowym nadzorem do czasu ustalenia rozpoznania.
 - (13) W przypadku urzędowego potwierdzenia wystąpienia TSE, właściwe władze powinny podjąć wszelkie niezbędne środki, włączając w to zniszczenie tuszy, przeprowadzenie dochodzenia w celu zidentyfikowania wszystkich zagrożonych zwierząt oraz wprowadzenie ograniczeń w zakresie przemieszczania wobec zwierząt oraz produktów pochodzenia zwierzęcego zidentyfikowanych jako zagrożone. Właściciele powinni uzyskać rekompensatę, tak szybko jak tylko jest to możliwe, za stratę zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego zniszczonych stosownie do niniejszego Rozporządzenia.
 - (14) Państwa Członkowskie powinny opracować plany gotowości zawierające środki krajowe, wprowadzane w przypadku wybuchu BSE. Plany takie powinny zostać zatwierdzone przez Komisję. Należy ustanowić przepisy odnoszące się do rozciągnięcia niniejszych postanowień na choroby TSE inne niż BSE.
 - (15) Należy ustanowić przepisy obejmujące umieszczanie na rynku pewnych zwierząt żywych oraz produktów pochodzenia zwierzęcego. Istniejące przepisy Wspólnotowe w zakresie identyfikacji i rejestracji bydła przewidują system umożliwiający odtworzenie drogi zwierząt wstecz do matki i stada pochodzenia zgodnie z normami międzynarodowymi. Należy przewidzieć równoważne gwarancje dla bydła importowanego z krajów trzecich. Zwierzętom oraz produktom pochodzenia zwierzęcego objętym przepisami wspólnotowymi, będącym przedmiotem handlu wewnątrzspółnotowego lub importowanym z krajów trzecich, powinny towarzyszyć świadectwa wymagane na mocy wspomnianych przepisów, uzupełnione odpowiednio zgodnie z niniejszym Rozporządzeniem.
 - (16) Umieszczanie na rynku pewnych produktów pochodzenia zwierzęcego uzyskanych od bydła w regionach wysokiego ryzyka powinno zostać zakazane. Jednakże, zakaz taki nie powinien mieć zastosowania do pewnych produktów pochodzenia zwierzęcego wytworzonych w kontrolowanych warunkach ze zwierząt, w przypadku których można wykazać, że nie stanowią wysokiego ryzyka zakażenia chorobą TSE.
 - (17) Należy, w celu zapewnienia przestrzegania zasad odnoszących się do zapobiegania, zwalczania i likwidacji TSE, pobierać próbki do badań laboratoryjnych, na podstawie ustanowionej metodologii, które dałyby pełny epidemiologiczny obraz sytuacji w

- odniesieniu do TSE. W celu zagwarantowania jednolitych procedur i wyników w zakresie przeprowadzania testów, należy ustanowić krajowe i wspólnotowe laboratoria referencyjne jak również wiarygodne metody naukowe, włączając w to szybkie testy specjalnie dla TSE. Należy stosować szybkie testy w możliwie najszerszym zakresie.
- (18) Kontrole wspólnotowe powinny być przeprowadzane w Państwach Członkowskich w celu zapewnienia jednolitego wdrożenia wymagań dotyczących zapobiegania, zwalczania i likwidacji chorób TSE, jak również należy ustanowić przepisy odnoszące się do wdrażania procedur kontroli. W celu zapewnienia, że gwarancje równoważne gwarancjom stosowanym przez Wspólnotę są udzielane przez kraje trzecie w odniesieniu do importu do Wspólnoty żywych zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego, należy przeprowadzać wspólnotowe inspekcje i kontrole na miejscu w celu sprawdzenia czy warunki w zakresie importu są wypełniane przez eksportujące kraje trzecie.
- (19) Środki handlowe w zakresie TSE powinny opierać się na międzynarodowych normach, wytycznych lub zaleceniach, gdy takowe istnieją. Jednakże, można przyjąć naukowo uzasadnione środki, których wynikiem jest wyższy poziom ochrony zdrowia, jeżeli środki oparte na odpowiednich międzynarodowych normach, wytycznych lub zaleceniach nie zapewniłyby właściwego poziomu ochrony zdrowia.
- (20) Niniejsze Rozporządzenie powinno zostać poddane ponownemu sprawdzeniu gdy nowe informacje naukowe staną się dostępne.
- (21) Należy przewidzieć w ramach niniejszego Rozporządzenia niezbędne, przejściowe środki, w szczególności w celu uregulowania stosowania materiału szczególnego ryzyka.
- (22) Środki niezbędne do wdrożenia niniejszego Rozporządzenia powinny zostać przyjęte zgodnie z Decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999r. ustanawiającą procedurę odnoszącą się do wykonywania uprawnień wykonawczych nadanych Komisji ⁽¹⁾.
- (23) W celu wdrożenia niniejszego Rozporządzenia, należy ustanowić procedury wprowadzające ścisłą i skuteczną współpracę pomiędzy Komisją i Państwami Członkowskimi w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, Stałego Komitetu ds. Pasz, jak również Stałego Komitetu ds. Środków Spożywczych.
- (24) Biorąc pod uwagę, że przepisy w zakresie wdrażania niniejszego Rozporządzenia są środkami ogólnymi w rozumieniu artykułu 2 Decyzji 1999/468/WE, powinny one zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną ustanowioną w artykule 5 tej Decyzji.

PRZYJĘLI NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Zakres

⁽¹⁾ Dz.U. Nr L 184, 17.07.1999r., str. 23.

1. Niniejsze Rozporządzenie ustanawia przepisy w zakresie zapobiegania, zwalczania i likwidacji zakaźnych encefalopatii gąbczastych (TSE) u zwierząt. Ma ono zastosowanie do produkcji oraz umieszczania na rynku zwierząt żywych i produktów pochodzenia zwierzęcego oraz w pewnych określonych przypadkach do ich eksportu.

2. Rozporządzenie to nie ma zastosowania do:

- (a) produktów kosmetycznych lub medycznych czy też przyrządów medycznych, lub do ich materiałów początkowych czy też produktów przejściowych;
- (b) produktów, które nie są przeznaczone do stosowania w żywności dla ludzi, środkach żywienia zwierząt lub nawozach, bądź też do ich materiałów początkowych lub produktów przejściowych;
- (c) produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych na wystawy, do nauczania, badań naukowych, studiów lub badań specjalnych, pod warunkiem że produkty takie nie są ostatecznie spożywane lub wykorzystywane przez ludzi przez zwierzęta inne niż te, które są utrzymywane dla danych projektów badawczych;
- (d) zwierząt żywych wykorzystywanych w lub przeznaczonych do badań.

Artykuł 2

Oddzielenie zwierząt żywych i produktów pochodzenia zwierzęcego

W celu uniknięcia skażenia krzyżowego bądź też zamiany pomiędzy zwierzętami żywymi lub produktami pochodzenia zwierzęcego, o których mowa w artykule 1 (1) a produktami pochodzenia zwierzęcego, o których mowa w artykule 1 (2) (a), (b) i (c), lub zwierzętami żywymi, o których mowa w artykule 1 (2) (d), należy zawsze trzymać je oddzielnie o ile takie zwierzęta żywe lub produkty pochodzenia zwierzęcego nie są produkowane w co najmniej takich samych warunkach w zakresie ochrony zdrowia w odniesieniu do chorób TSE.

Zasady dotyczące wdrożenia niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2).

Artykuł 3

Definicje

1. Dla celów niniejszego Rozporządzenia stosowane są następujące definicje:

- (a) ‘TSE’: wszystkie przenośne encefalopatie gąbczaste z wyjątkiem tych, które występują u ludzi;
- (b) ‘umieszczanie na rynku’: każde działanie mające na celu sprzedaż zwierząt żywych lub produktów pochodzenia zwierzęcego objętych niniejszym Rozporządzeniem stronie trzeciej we Wspólnocie, lub wszelka inna forma odpłatnej lub nieodpłatnej dostawy takiej stronie trzeciej bądź też przechowywanie w celu dostarczenia takiej stronie trzeciej;

- (c) ‘produkty pochodzenia zwierzęcego’: wszelkie produkty pochodzące lub zawierające produkt pochodzący od zwierząt objętych postanowieniami Dyrektywy 89/662/EWG ⁽¹⁾ lub Dyrektywy 90/425/EWG ⁽²⁾;
- (d) ‘materiały początkowe’: surowce lub wszelkie inne produkty pochodzenia zwierzęcego z których, lub za pomocą których produkty, o których mowa w artykule 1 (2) (a) i (b) są wytwarzane;
- (e) ‘właściwe władze’: centralne władze Państwa Członkowskiego właściwe do zapewnienia zgodności z wymogami niniejszego Rozporządzenia lub władze którym takie władze centralne przekazały takie właściwości, w szczególności w zakresie kontroli środków żywienia zwierząt; definicja ta obejmuje również, w zależności od sytuacji, odpowiednie władze kraju trzeciego;
- (f) ‘kategoria’: jedna z kategorii klasyfikacyjnych, o których mowa w Rozdziale C Załącznika II;
- (g) ‘materiał szczególnego ryzyka’: tkanki określone w Załączniku V; o ile nie wskazano inaczej, definicja ta nie zawiera produktów zawierających lub pochodzących od takich tkanek;
- (h) ‘zwierzę podejrzane o zakażenie chorobą TSE’: żywe, poddane ubojowi lub martwe zwierzęta, które wykazują lub wykazywały zaburzenia neurologiczne lub behawioralne bądź też postępujące pogorszenie ogólnego stanu związane z upośledzeniem centralnego systemu nerwowego oraz w stosunku do którego informacje zebrane na podstawie badań klinicznych, reakcji na leczenie, badania poubojowego czy też przedubojowego lub poubojowego badania laboratoryjnego nie pozwalają na postawienie alternatywnej diagnozy. Należy podejrzewać encefalopatię gąbczastą bydła (BSE) u bydła, które dało dodatni wynik w szybkim teście specyficznym dla BSE;
- (i) ‘gospodarstwo’: każde miejsce, w którym zwierzęta objęte postanowieniami niniejszego Rozporządzenia są trzymane, utrzymywane, hodowane, sprzedawane lub pokazywane publiczności;
- (j) ‘próbobranie’: pobieranie próbek, przy zapewnieniu poprawnej statystycznie reprezentacji, ze zwierząt lub z ich środowiska, lub z produktów pochodzenia zwierzęcego, w celu postawienia diagnozy choroby, ustalenia powiązań rodzinnych, w celu nadzoru zdrowotnego, lub też w celu monitorowania nieobecności czynników mikrobiologicznych lub pewnych materiałów w produktach pochodzenia zwierzęcego;
- (k) ‘nawozy’: każda substancja zawierająca produkty pochodzenia zwierzęcego używane doglebowo w celu zwiększenia wydajności upraw; może zawierać pozostałości fermentacyjne z produkcji biogazów lub kompostowania;
- (l) ‘szybkie testy’: metody analizy, o których mowa w Załączniku X, Rozdział C, punkt 4, oraz dla których wyniki są znane w ciągu 24 godzin;

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989r. dotycząca kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzwspólnotowym, mając na względzie utworzenie rynku wewnętrznego (Dz.U. Nr L 395, 30.12.1989r., str. 13). Dyrektywa ostatnio znowelizowana na mocy Dyrektywy Rady 92/118/EWG (Dz.U. Nr L 62, 15.03.1993r., str. 49).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990r. dotycząca kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych obowiązujących w wewnątrzwspólnotowym handlu pewnymi żywymi zwierzętami i produktami mając na względzie utworzenie rynku wewnętrznego (Dz.U. Nr L 224, 18.08.1990r., str. 29). Dyrektywa ostatnio znowelizowana na mocy Dyrektywy Rady 92/118/EWG.

(m) 'test alternatywny': testy, o których mowa w artykule 8 (2), które są stosowane jako alternatywa do usuwania materiałów szczególnego ryzyka.

2. Szczegółowe definicje określone w Załączniku 1 również mają zastosowanie.
3. W przypadku gdy pojęcia zawarte w niniejszym Rozporządzeniu nie są zdefiniowane w paragrafie 1 lub Załączniku I, mają zastosowanie odpowiednie definicje podane w Rozporządzeniu (WE) Nr 1760/2000 ⁽¹⁾ oraz definicje podane w, lub stosownie do, Dyrektyw 64/432/EWG ⁽²⁾, 89/662/EWG, 90/425/EWG i 91/68/EWG ⁽³⁾, w zakresie w jakim czyni się odwołania do nich w niniejszym dokumencie.

Artykuł 4

Środki ochronne

1. Odnośnie wdrożenia środków ochronnych, stosuje się zasady i postanowienia określone w artykule 9 Dyrektywy 89/662/EWG, artykule 10 Dyrektywy 90/425/EWG, artykule 18 Dyrektywy 91/496/EWG ⁽⁴⁾ oraz artykule 22 Dyrektywy 97/78/WE ⁽⁵⁾.
2. Środki ochronne zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2) i równocześnie Parlament Europejski zostanie o nich powiadomiony, wraz z podaniem przyczyn.

ROZDZIAŁ II

OKREŚLENIE STATUSU W ZAKRESIE BSE

Artykuł 5

Klasyfikacja

1. Status w zakresie BSE Państwa Członkowskiego, kraju trzeciego, lub jednego z ich regionów (zwanymi następnie 'kraje lub regiony') może zostać określony wyłącznie na podstawie kryteriów wyznaczonych w Załączniku II, Rozdział A, oraz wyników analizy

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) Nr 1760/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 lipca 2000r. ustanawiające system identyfikacji i rejestracji bydła oraz dotyczące etykietowania wołowiny i produktów z mięsa wołowego oraz uchylające Rozporządzenie Rady (WE) Nr 820/97 (Dz.U. Nr L 204, 11.08.2000r., str. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964r. dotycząca problemów w zakresie zdrowia zwierząt wpływających na wewnątrzspółnotowy handel bydłem i trzodą chlewną (Dz.U. Nr L 121, 29.07.1964r., str. 1977/64). Dyrektywa ostatnio znowelizowana na mocy Dyrektywy 2000/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. Nr L 163, 04.07.2000r., str. 35).

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 91/68/EWG z dnia 28 stycznia 1991r. w sprawie warunków w zakresie zdrowie zwierząt regulujących wewnątrzspółnotowy handel owcami i kozami (Dz.U. Nr L 46, 19.02.1991r., str. 19). Dyrektywa ostatnio znowelizowana na mocy Decyzji Komisji 94/953/WE (Dz.U. Nr L 371, 31.12.1994r., str. 14).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych zwierząt wprowadzanych do Wspólnoty z krajów trzecich oraz zmieniająca Dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG i 90/675/EWG (Dz.U. Nr L 268, 24.09.1991r., str. 56). Dyrektywa ostatnio znowelizowana na mocy Dyrektywy 96/43/WE (Dz.U. Nr L 162, 01.07.1996r., str. 1).

⁽⁵⁾ Dyrektywa Rady 97/78/WE z dnia 18 grudnia 1997r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z krajów trzecich (Dz.U. Nr L 24, 30.01.1998r., str. 9).

ryzyka opracowanej na podstawie wszystkich potencjalnych czynników na występowanie gąbczastej encefalopatii była w sposób określony w Załączniku II, Rozdział B, oraz ich rozwoju w czasie.

Państwa Członkowskie, oraz kraje trzecie pragnące być utrzymane na liście krajów trzecich, które są zatwierdzone do eksportu do Wspólnoty żywych zwierząt lub produktów objętych niniejszym Rozporządzeniem, złożą do Komisji wnioski o określenie ich statusu w zakresie BSE, któremu towarzyszyć będą odpowiednie informacje dotyczące kryteriów wyznaczonych w Załączniku II, Rozdział A, oraz potencjalnych czynników ryzyka określonych w Załączniku II, Rozdział B, oraz ich rozwoju w czasie.

2. Decyzja dotycząca każdego wniosku, przyporządkowująca wnioskujące Państwo Członkowskie lub kraj trzeci lub region Państwa Członkowskiego lub kraju trzeciego, do jednej z kategorii określonych w Załączniku II, Rozdział C, zostanie przyjęta, po uwzględnieniu kryteriów oraz potencjalnych czynników ryzyka wyznaczonych w paragrafie 1, zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2).

Taka decyzja podejmowana jest w ciągu sześciu miesięcy od złożenia wniosku i odpowiednich informacji, o których mowa w drugim podparagrafie paragrafu 1. Jeżeli Komisja stwierdzi, że dowody przedstawione na poparcie nie zawierają informacji ustanowionych w Załączniku II, Rozdział A i B, zwróci się ona o dostarczenie dodatkowych informacji w ciągu określonego okresu czasu. Ostateczna decyzja zostanie następnie podjęta w ciągu sześciu miesięcy od złożenia wszystkich informacji.

Po ustanowieniu przez Międzynarodowe Biuro ds. Chorób Epizootycznych (OIE) procedury klasyfikacji krajów na kategorie oraz jeżeli OIE przyporządkuje wnioskujące kraje do jednej z takich kategorii, można podjąć decyzję, w zależności od potrzeb, zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2), o ponownej ocenie wspólnotowej kategoryzacji danego kraju zgodnie z pierwszym podparagrafem niniejszego paragrafu,

3. Jeżeli Komisja stwierdzi, że informacje złożone przez Państwo Członkowskie lub kraj trzeci stosownie do Załącznika II, Rozdział A i B, są niewystarczające lub niejasne, może ona, zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2), określić status danego Państwa Członkowskiego lub kraju trzeciego w zakresie BSE na podstawie pełnej analizy ryzyka.

Taka analiza ryzyka musi uwzględniać rozstrzygające badanie statystyczne sytuacji epidemiologicznej dotyczącej chorób TSE we wnioskującym Państwie Członkowskim lub kraju trzecim, na podstawie stosowania szybkich testów w procedurze skryningowej. Komisja uwzględni kryteria klasyfikacji stosowane przez OIE.

Szybkie testy są zatwierdzone do tego celu zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2) oraz umieszczane w wykazie wyznaczonym w Załączniku X, Rozdział C, punkt 4.

Taka procedura skryningowa może zostać również zastosowana przez Państwa Członkowskie lub kraje trzecie, które pragną uzyskać klasyfikację dokonaną na tej podstawie, zatwierdzoną przez Komisję – zgodnie z procedurą ustanowioną w artykule 24 (2).

Koszt takiej procedury skryningowej jest ponoszony przez dane Państwo Członkowskie lub kraj trzeci.

4. Państwa Członkowskie lub kraje trzecie, które nie złożyły wniosku zgodnie z paragrafem 1 w ciągu sześciu miesięcy od dnia 1 lipca 2001r. uważane będą, w odniesieniu do wysyłki z ich terytorium zwierząt żywych i produktów pochodzenia zwierzęcego, za kraje należące do kategorii 5, o której mowa w Załączniku II, Rozdział C, do momentu aż złożą taki wniosek.

5. Państwa Członkowskie powiadomią Komisję tak szybko jak to możliwe o każdym dowodzie epidemiologicznym lub o innych informacjach, które mogą prowadzić do zmiany statusu w zakresie BSE, w szczególności o wynikach programów monitorowania przewidzianych w artykule 6.

6. Decyzja odnośnie pozostania kraju trzeciego na jednym z wykazów przewidzianych na mocy zasad wspólnotowych w celu posiadania zezwolenia na eksport do Wspólnoty żywych zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego dla których niniejsze Rozporządzenie przewiduje szczegółowe zasady, zostanie podjęta na podstawie procedury ustanowionej w artykule 24 (2) i będzie uzależniona, w świetle dostępnych informacji lub gdy przypuszcza się obecność TSE, od przedłożenia informacji przewidzianych w paragrafie 1. W przypadku odmowy przedstawienia wspomnianych informacji w ciągu trzech miesięcy od dnia żądania Komisji, stosuje się postanowienia paragrafu 4 niniejszego artykułu, do momentu przedstawienia i oceny takich informacji zgodnie z paragrafami 2 lub 3.

Możliwość eksportu, przez kraje trzecie, do Wspólnoty żywych zwierząt, lub produktów pochodzenia zwierzęcego dla których niniejsze Rozporządzenie przewiduje szczegółowe zasady, na mocy warunków opartych na ich kategorii ustanowionej przez Komisję, jest uzależniona od zobowiązania się przez te kraje do pisemnego powiadamiania Komisji tak szybko jak to możliwe o jakimkolwiek dowodzie epidemiologicznym lub innym, który może prowadzić do zmiany statusu w zakresie BSE.

7. Decyzja odnośnie zmiany klasyfikacji Państwa Członkowskiego lub kraju trzeciego, lub jednego z jego regionów w zakresie BSE, zgodnie z wynikami kontroli przewidzianych w artykule 21, może zostać podjęta na mocy procedury ustanowionej w artykule 24 (2).

8. Decyzje, o których mowa w paragrafach 2, 3, 4, 6 i 7 są oparte na podstawie oceny ryzyka, przy uwzględnieniu rekomendowanych kryteriów określonych w Załączniku II, Rozdział A i B.

ROZDZIAŁ III

ZAPOBIEGANIE TSE

Artykuł 6

System monitorowania

1. Każde Państwo Członkowskie przeprowadza roczny program monitorowania w kierunku BSE i scrapie zgodnie z Załącznikiem III, Rozdział A. Program taki uwzględnia procedurę skринingową przy zastosowaniu szybkich testów.

Szybkie testy są zatwierdzane w tym celu zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2) oraz wymieniane w Załączniku X, Rozdział C, punkt 4.

2. Każde Państwo Członkowskie poinformuje Komisję i pozostałe Państwa Członkowskie, w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, o nagłym wypadku wystąpienia choroby TSE innej niż BSE.

3. Wszystkie urzędowe dochodzenia i badania laboratoryjne są rejestrowane zgodnie z Załącznikiem III, Rozdział B.

4. Państwa Członkowskie przedkładają Komisji roczny raport obejmujący co najmniej informacje, o których mowa w Załączniku III, Rozdział B, Część 1. Raport za każdy rok kalendarzowy jest przedkładany najpóźniej do 31 marca roku następnego. Komisja przedstawia streszczenie narodowych raportów obejmujące co najmniej informacje, o których mowa w Załączniku III, Rozdział B, Część II, Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu w ciągu trzech miesięcy od otrzymania wspomnianych raportów.

Artykuł 7

Zakazy odnoszące się do żywienia zwierząt

1. Zakazane jest skarmianie przeżuwaczy białkami pochodzącymi od ssaków.
2. Ponadto, zakaz, o którym mowa w paragrafie 1, zostaje rozciągnięty na zwierzęta i produkty pochodzenia zwierzęcego zgodnie z punktem 1 Załącznika IV.
3. Paragrafy 1 i 2 stosuje się nie naruszając postanowień wyszczególnionych w punkcie 2 Załącznika IV.
4. Eksport lub przechowywanie środków żywienia zwierząt, przeznaczonych dla zwierząt gospodarskich, które zawierają białko pochodzące od ssaków lub środków żywienia zwierząt przeznaczonych dla ssaków, za wyjątkiem psów i kotów, które zawierają przetworzone białko pochodzące od ssaków, przez Państwa Członkowskie, lub ich regiony, z kategorii 5, jest zakazane.

Eksport do Wspólnoty środków żywienia zwierząt, przeznaczonych dla żywego inwentarza, które zawierają białko pochodzące od ssaków lub środków żywienia zwierząt przeznaczonych dla ssaków, za wyjątkiem psów i kotów, które zawierają przetworzone białko pochodzące od ssaków, przez kraje trzecie, lub ich regiony, z kategorii 5, jest zakazany.

5. Szczegółowe zasady odnoszące się do wdrożenia niniejszego artykułu, w szczególności zasady w zakresie zapobiegania skażeniu krzyżowemu oraz w zakresie metod próbobrania i badań wymaganych do kontroli zgodności z niniejszym artykułem, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2).

Artykuł 8

Materiał szczególnego ryzyka

1. Materiał szczególnego ryzyka jest usuwany i niszczony zgodnie z punktami 2, 3, 4 i 8 Załącznika V.

Taki materiał szczególnego ryzyka lub materiał będący wynikiem jego przetworzenia może być umieszczany na rynku lub, w zależności od potrzeb, eksportowany wyłącznie w celu końcowego zniszczenia zgodnie z punktami 3 i 4 lub, odpowiednio, 7 (c) lub 8 Załącznika V. Materiał taki nie może być importowany do Wspólnoty. Tranzyt materiału szczególnego ryzyka przez terytorium Wspólnoty musi odbywać się zgodnie z wymaganiami artykułu 3 Dyrektywy 91/496/EWG.

2. Paragraf 1 nie ma zastosowania do tkanek pochodzących od zwierząt, które zostały poddane alternatywnemu testowi zatwierdzonemu wyłącznie do tego celu zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2) oraz znajdującemu się w wykazie w Załączniku

X, Rozdział C, punkt 5, jak również stosowanemu zgodnie z warunkami wymienionymi w punkcie 5 Załącznika V – oraz gdy wyniki takiego testu były ujemne.

Państwa Członkowskie, które zezwalają na testy alternatywne, muszą poinformować pozostałe Państwa Członkowskie oraz Komisję.

3. W Państwach Członkowskich, lub ich regionach, które zakwalifikowano do kategorii 2, 3, 4 i 5, o których mowa w Załączniku II, Rozdział C, uszkodzenie, po oszołomieniu, centralnej tkanki nerwowej spowodowane przez wysuwający się przyrząd o kształcie bolca (przyrząd radical) wprowadzany do jamy czaszki, nie jest stosowane u bydła, owiec lub kóz, których mięso przeznaczone jest do spożycia przez ludzi lub zwierzęta.

4. Dane dotyczące wieku wyszczególnione w Załączniku V są regularnie dostosowywane. Dostosowania takie oparte są na najnowszych potwierdzonych wynikach badań naukowych dotyczących prawdopodobieństwa statystycznego wystąpienia TSE w odnośnych grupach wiekowych wspólnotowych populacji bydła, owiec i kóz.

5. W drodze derogacji od paragrafów od 1 do 4, można podjąć decyzję, zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2), odnośnie dnia rzeczywistego wprowadzenia w życie artykułu 7 (1) lub, o ile dotyczy, w krajach trzecich, odnośnie dnia zakazu stosowania białek ssaków w środkach żywienia zwierząt przeznaczonych dla przeżuwaczy w każdym kraju lub regionie zakwalifikowanym do kategorii 3 lub 4, w celu ograniczenia zastosowania niniejszego artykułu do zwierząt urodzonych przed tą datą w tych krajach lub regionach.

Podobnie, w drodze derogacji od paragrafów od 1 do 4, po zasięgnięciu opinii właściwego komitetu naukowego oraz na podstawie oceny przypadku, szerzenia się oraz narażenia ludzi na ryzyko, można podjąć decyzję zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2) w celu umożliwienia stosowania w żywności, środkach żywienia zwierząt i nawozach kręgosłupa i zwoju nerwowego korzenia grzbietowego uzyskanych od bydła w kraju lub jego regionie, lub pochodzących z któregośkolwiek kraju lub jego regionu zakwalifikowanego do kategorii 5.

6. Zasady odnoszące się do wdrożenia niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2).

Artykuł 9

Produkty pochodzenia zwierzęcego uzyskane od lub zawierające materiał przeżuwaczy

1. Produkty pochodzenia zwierzęcego wymienione w Załączniku VI nie są produkowane z materiału przeżuwaczy z krajów lub ich regionów, które zostały zaklasyfikowane do kategorii 5, chyba że są one produkowane zgodnie z procesami produkcyjnymi zatwierdzonymi zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2).

2. Kości głowy, oraz kręgosłupy bydła, owiec i kóz z krajów, lub ich regionów, które zostały zaklasyfikowane do kategorii 2, 3, 4 lub 5, nie są stosowane do produkcji mięsa mechanicznie odkostnionego.

3. Paragrafy 1 i 2 nie mają zastosowania, w świetle kryteriów wyszczególnionych w punkcie 5 Załącznika V, do przeżuwaczy, które zostały poddane testowi alternatywnemu, który został uznany zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2), w przypadku gdy wyniki testu były ujemne.

4. Zasady odnoszące się do wdrożenia niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2).

Artykuł 10

Programy edukacyjne

1. Państwa Członkowskie zapewnią, aby pracownicy właściwych władz, laboratoriów diagnostycznych oraz uczelni rolniczych i wydziałów medycyny weterynaryjnej, urzędowi lekarze weterynarii, praktykujący lekarze weterynarii, personel rzeźni oraz hodowcy, posiadacze i handlujący zwierzętami zostali przeszkoleni w zakresie objawów klinicznych, epidemiologii oraz, w przypadku pracowników odpowiedzialnych za przeprowadzanie kontroli, w zakresie interpretowania wyników badań laboratoryjnych związanych z chorobami TSE.

2. W celu zapewnienia efektywnego wdrożenia programów edukacyjnych przewidzianych w paragrafie 1, może zostać udzielona pomoc finansowa ze strony Wspólnoty. Kwota takiej pomocy zostanie określona zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2).

ROZDZIAŁ IV

ZWALCZANIE I LIKWIDACJA CHOROÓB TSE

Artykuł 11

Zgłaszanie

Nie naruszając postanowień Dyrektywy 82/894/EWG ⁽¹⁾, Państwa Członkowskie zapewnią aby każde zwierzę podejrzane o zakażenie chorobą TSE zostało niezwłocznie zgłoszone do właściwych władz.

Państwa Członkowskie regularnie informują siebie nawzajem oraz Komisję o zgłoszonych przypadkach TSE.

Właściwe władze podejmują bezzwłocznie środki ustanowione w artykule 12 niniejszego Rozporządzenia, wraz z wszelkimi innymi niezbędnymi środkami.

Artykuł 12

Środki w odniesieniu do podejrzanych zwierząt

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 82/894/EWG z dnia 21 grudnia 1982r. w sprawie zgłaszania chorób zwierząt w ramach Wspólnoty (Dz.U. Nr L 378, 31.12.1982r., str. 58). Dyrektywa ostatnio znowelizowana na mocy Decyzji Komisji 2000/556/WE (Dz.U. Nr L 235, 19.09.2000r., str. 27).

1. Każde zwierzę podejrzane o zakażenie TSE zostanie poddane urzędowym ograniczeniom w zakresie przemieszczania, aż do momentu otrzymania wyników badania klinicznego i epidemiologicznego wykonanego przez właściwe władze, lub do momentu uśmiercenia pod urzędowym nadzorem dla celów badania laboratoryjnego.

Jeżeli podejrzewa się BSE u bydła w gospodarstwie w Państwie Członkowskim, wszystkie inne sztuki bydła z tego gospodarstwa zostaną poddane urzędowym ograniczeniom w zakresie przemieszczania, aż do momentu gdy dostępne będą wyniki badania.

Jeżeli podejrzewa się BSE u owcy lub kozy w gospodarstwie w Państwie Członkowskim na podstawie obiektywnego dowodu takiego jak wyniki testów pozwalających na rozróżnienie w praktyczny sposób pomiędzy różnymi chorobami TSE, wszystkie inne owce i kozy z takiego gospodarstwa zostaną poddane urzędowym ograniczeniom w zakresie przemieszczania, aż do momentu gdy dostępne będą wyniki badań.

Jeżeli istnieje dowód, że gospodarstwo, w którym zwierzę się znajdowało w momencie powzięcia podejrzenia o BSE, prawdopodobnie nie jest gospodarstwem gdzie zwierzę było wystawione na działanie BSE, właściwe władze mogą podjąć decyzję, że wyłącznie zwierzę podejrzane o zakażenie zostanie poddane urzędowym ograniczeniom w zakresie przemieszczania. Jeżeli uważa się to za konieczne, właściwe władze mogą również podjąć decyzję o objęciu urzędowym nadzorem innych gospodarstw lub tylko gospodarstwa, które było narażone, w zależności od dostępnych informacji epidemiologicznych.

Na podstawie procedury, o której mowa w artykule 24 (2) oraz w drodze derogacji od wymogów drugiego, trzeciego i czwartego podparagrafu niniejszego paragrafu, Państwo Członkowskie może zostać wyłączone spod działania urzędowych ograniczeń w zakresie przemieszczania zwierząt, jeżeli państwo takie zastosuje środki dające równoważne zabezpieczenia.

2. W przypadku gdy właściwe władze zadecydują, że nie można wykluczyć możliwości zakażenia TSE, zwierzę jest uśmiercane, jeżeli jeszcze pozostaje przy życiu; jego mózgowie oraz wszelkie inne tkanki określone przez właściwe władze zostaną usunięte i przesłane do urzędowo zatwierdzonego laboratorium, krajowego laboratorium referencyjnego przewidzianego w artykule 19 (1) lub referencyjnego laboratorium Wspólnoty przewidzianego w artykule 19 (2), w celu zbadania zgodnie z metodami badań ustanowionymi w artykule 20.

3. Wszystkie części ciała podejrzanego zwierzęcia, włączając w to skórę pozostają pod urzędowym nadzorem do momentu otrzymania ujemnej diagnozy lub są niszczone zgodnie z Załącznikiem V, punkt 3 lub 4.

4. Zasady odnoszące się do wdrożenia niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2).

Artykuł 13

Środki podejmowane w następstwie potwierdzenia obecności TSE

1. W przypadku urzędowego potwierdzenia obecności TSE, następujące środki są podejmowane tak szybko jak to możliwe:

(a) wszystkie części ciała zwierzęcia są całkowicie niszczone zgodnie z Załącznikiem V, poza materiałem zachowanym dla rejestru zgodnie z Załącznikiem III, Rozdział B, III, 2;

- (b) należy przeprowadzić dochodzenie w celu zidentyfikowania wszystkich zwierząt narażonych na ryzyko, zgodnie z Załącznikiem VII, punkt 1;
- (c) wszystkie zwierzęta oraz produkty pochodzenia zwierzęcego, o których mowa w Załączniku VII, punkt 2, które zidentyfikowano jako narażone na ryzyko na podstawie dochodzenia, o którym mowa w (b), są uśmiercane i całkowicie niszczone zgodnie z Załącznikiem V, punkty 3 i 4.

W drodze derogacji od niniejszego paragrafu, Państwa Członkowskie mogą podjąć inne środki dające równoważny poziom ochrony, jeżeli środki takie zostały zatwierdzone zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2).

2. Do momentu wdrożenia środków, o których mowa w paragrafie 1 (b) i (c), gospodarstwo, na terenie którego przebywało dane zwierzę w momencie potwierdzenia obecności TSE, zostaje objęte urzędowym nadzorem, a jakiegokolwiek przemieszczanie zwierząt podatnych na choroby TSE oraz produktów pochodzenia zwierzęcego otrzymanych z takich zwierząt z lub do gospodarstwa odbywa się za zgodą właściwych władz, mając na względzie zapewnienie natychmiastowego śledzenia i identyfikacji odnośnych zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego.

Jeżeli istnieje dowód, że gospodarstwo, w którym przebywało dotknięte zwierzę w momencie potwierdzenia TSE prawdopodobnie nie jest gospodarstwem, w którym zwierzę było wystawione na działanie TSE, właściwe władze mogą podjąć decyzję o objęciu urzędowym nadzorem obu gospodarstw lub wyłącznie gospodarstwa narażonego na działanie.

3. Państwa Członkowskie, które wdrożyły program zastępczy dający równoważne zabezpieczenia przewidziane w piątym podparagrafie artykułu 12 (1), mogą w drodze derogacji od wymogów paragrafu 1 (b) i (c), zostać wyłączone, zgodnie z procedurą o której mowa w artykule 24 (2), spod wymogu zastosowania urzędowych ograniczeń w zakresie przemieszczania zwierząt oraz spod wymogu uśmiercania i niszczenia zwierząt.

4. Bezzwłocznie wypłaca się właścicielom rekompensatę za straty związane z uśmierceniem zwierząt lub zniszczeniem produktów pochodzenia zwierzęcego zgodnie z artykułem 12 (2) oraz paragrafem 1 (a) i (c) niniejszego artykułu.

5. Nie naruszając postanowień Dyrektywy 82/894/EWG, potwierdzona obecność jakiegokolwiek choroby TSE innej niż BSE jest zgłaszana Komisji w trybie rocznym.

6. Zasady odnoszące się do wdrożenia niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2).

Artykuł 14

Plan gotowości

1. Państwa Członkowskie sporządzają, zgodnie z ogólnymi kryteriami przepisów wspólnotowych dotyczących zwalczania chorób zwierząt, wskazówki określające krajowe środki, które należy wdrożyć jak również wskazujące kompetencje i zakres odpowiedzialności w przypadku potwierdzenia przypadków TSE.

2. O ile jest to niezbędne w celu jednolitego stosowania ustawodawstwa wspólnotowego, wskazówki mogą zostać zharmonizowane zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2).

ROZDZIAŁ V

UMIESZCZANIE NA RYNKU I EKSPORT*Artykuł 15***Zwierzęta żywe, ich nasienie, zarodki i komórki jajowe**

1. Umieszczanie na rynku lub, w zależności od przypadku, eksport bydła, owiec lub kóz oraz ich nasienia, zarodków i komórek jajowych podlega warunkom ustanowionym w Załączniku VIII, lub w przypadku importu, warunkom ustanowionym w Załączniku IX. Zwierzętom żywym oraz ich zarodkom i komórkom jajowym towarzyszą właściwe świadectwa zdrowia zwierząt wymagane przez ustawodawstwo Wspólnoty, zgodnie z artykułem 17 lub, w przypadku importu, z artykułem 18.
2. Umieszczanie na rynku potomstwa pierwszego pokolenia, nasienia, zarodków i komórek jajowych pochodzących od zwierząt podejrzanych o TSE lub zwierząt z potwierdzeniem TSE podlega warunkom ustanowionym w Załączniku VIII, Rozdział B.
3. Zasady odnoszące się do wdrożenia niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2).

*Artykuł 16***Umieszczanie na rynku produktów pochodzenia zwierzęcego**

1. Następujące produkty pochodzenia zwierzęcego wytworzone ze zdrowych przeżuwaczy nie podlegają ograniczeniom w zakresie umieszczania na rynku lub, w zależności od przypadku, eksportu stosownie do niniejszego artykułu, do Załącznika VIII, Rozdziały C i D, oraz do Załącznika IX, Rozdziały A, C, F i G:
 - (a) produkty pochodzenia zwierzęcego objęte artykułem 15, a w szczególności nasienie, zarodki i komórki jajowe;
 - (b) (i) surowe mleko w rozumieniu Dyrektywy 92/46/EWG ⁽¹⁾;
 - (ii) mleko do produkcji produktów mlecznych w rozumieniu Dyrektywy 92/46/EWG;
 - (iii) mleko pitne poddane obróbce cieplnej w rozumieniu Dyrektywy 92/46/EWG;
 - (iv) fosforan (V) diwapnia (bez śladu białka lub tłuszczu);
 - (v) skóry w rozumieniu Dyrektywy 92/118/EWG ⁽²⁾;

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 92/46/EWG z dnia 16 czerwca 1992r. ustanawiająca zasady w zakresie zdrowia odnoszące się do produkcji i umieszczania na rynku mleka surowego, mleka poddanego obróbce cieplnej oraz produktów mlecznych (Dz.U. Nr L 268, 14.09.1992r., str. 1). Dyrektywa ostatnio znowelizowana na mocy Dyrektywy 96/23/WE (Dz.U. Nr L 125, 23.05.1996r., str. 10).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992r. ustanawiająca wymogi w zakresie zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i import do Wspólnoty produktów nie podlegających wspomnianym wymogom ustanowionym w szczegółowych zasadach wspólnotowych, o których mowa w Załączniku A (1) do Dyrektywy 89/662/EWG oraz, w odniesieniu do patogenów, w Dyrektywie 90/425/EWG (Dz.U. Nr L 62,

(vi) żelatyna w rozumieniu Dyrektywy 92/118/EWG, uzyskana ze skór, o których mowa w punkcie (v);

(vii) kolagen pochodzący od skór, o których mowa w punkcie (v).

2. Produkty pochodzenia zwierzęcego importowane z kraju trzeciego zaklasyfikowanego do kategorii 2, 3, 4 i 5 muszą pochodzić od zdrowego bydła, owiec i kóz, u których nie uszkodzono centralnej tkanki nerwowej, w sposób o którym mowa w artykule 8 (3) lub które nie zostały uśmiercone przez wstrzyknięcie gazu do jamy czaszki.

3. Produkty pochodzenia zwierzęcego zawierające materiały otrzymane od bydła pochodzącego z Państwa Członkowskiego, regionu Państwa Członkowskiego lub kraju trzeciego zaklasyfikowanego do kategorii 5 nie są umieszczane na rynku, chyba że pochodzą od:

(a) zwierząt urodzonych po dniu rzeczywistego wejścia w życie zakazu skarmiania przeżuwaczy białkami zwierzęcymi pochodzącymi od ssaków; lub

(b) zwierząt, które urodziły się, były hodowane i pozostawały w stadach o potwierdzonej historii wolności od BSE przez okres co najmniej siedmiu lat.

Ponadto, produkty pochodzenia zwierzęcego nie będą wysyłane z Państwa Członkowskiego lub regionu Państwa Członkowskiego zaklasyfikowanego do kategorii 5 do innego Państwa Członkowskiego czy też nie będą importowane z kraju trzeciego zaklasyfikowanego do kategorii 5. Zakaz ten nie ma zastosowania do produktów pochodzenia zwierzęcego wymienionych w Załączniku VIII, Rozdział C, oraz spełniających wymogi Załącznika VIII, Rozdział C. Musi im towarzyszyć świadectwo zdrowia zwierząt wydane przez urzędowego lekarza weterynarii poświadczające, że zostały wyprodukowane zgodnie z niniejszym Rozporządzeniem.

4. Gdy zwierzę jest przemieszczane z kraju lub regionu do kraju lub regionu umieszczonego w innej kategorii, jest ono zaklasyfikowane do najwyższej kategorii krajów lub regionów, w których przebywało ponad 24 godziny, chyba że odpowiednie gwarancje mogą zostać dostarczone, które zaświadczałyby że zwierzę to nie otrzymało pasz z kraju lub regionu zaklasyfikowanego do najwyższej kategorii.

5. Produktom pochodzenia zwierzęcego, dla których niniejszy artykuł ustanawia szczegółowe zasady, towarzyszą właściwe świadectwa zdrowia zwierząt lub dokumenty handlowe wymagane przez ustawodawstwo Wspólnoty zgodnie z artykułami 17 i 18 lub, jeżeli takie świadectwa lub dokumenty nie są przewidziane w ustawodawstwie Wspólnoty, towarzyszy im świadectwo zdrowia lub dokument handlowy, których wzory zostaną ustanowione zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2).

6. Dla celów importu do Wspólnoty, produkty pochodzenia zwierzęcego spełniają warunki ustanowione w Załączniku IX, Rozdział A, C, F i G.

7. Zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2), postanowienia paragrafów od 1 do 6 mogą zostać rozciągnięte na inne produkty pochodzenia zwierzęcego. Zasady dotyczące wdrożenia niniejszego artykułu zostaną przyjęte na podstawie tej samej procedury.

Artykuł 17

Na podstawie procedury, o której mowa w artykule 24 (2), świadectwa zdrowia, o których mowa w Załączniku F do Dyrektywy 64/432/EWG, Model II i III w Załączniku E do Dyrektywy 91/68/EWG i odpowiednie świadectwa zdrowia ustanowione przez ustawodawstwo Wspólnoty odnoszące się do handlu nasieniem, zarodkami i komórkami jajowymi bydła, owiec lub kóz zostaną uzupełnione, tam gdzie to konieczne, poprzez odniesienie do kategorii określającej klasyfikację danego Państwa Członkowskiego lub regionu pochodzenia zgodnie z artykułem 5.

Właściwe dokumenty handlowe odnoszące się do handlu produktami pochodzenia zwierzęcego zostaną uzupełnione, tam gdzie to konieczne, poprzez odniesienie do kategorii danego Państwa Członkowskiego lub regionu pochodzenia, przez Komisję zgodnie z artykułem 5.

Artykuł 18

Właściwe świadectwa zdrowia odnoszące się do importu przewidziane przez ustawodawstwo Wspólnoty zostaną uzupełnione, na podstawie procedury, o której mowa w artykule 24 (2), w odniesieniu do krajów trzecich zaklasyfikowanych do danej kategorii stosownie do artykułu 5, o wymogi szczegółowe ustanowione w Załączniku IX tak szybko jak to możliwe po podjęciu decyzji w sprawie klasyfikacji.

ROZDZIAŁ VI

LABORATORIA REFERENCYJNE, PRÓBOBRANIE, PRZEPROWADZANIE TESTÓW I KONTROLE

Artykuł 19

Laboratoria referencyjne

1. Krajowe laboratoria referencyjne w każdym Państwie Członkowskim oraz ich funkcje i zadania zostały wskazane w Załączniku X, Rozdział A.
2. Wspólnotowe laboratorium referencyjne oraz jego funkcje i zadania zostały ustanowione w Załączniku X, Rozdział B.

Artykuł 20

Próbobranie i metody laboratoryjne

1. Próbobranie i przeprowadzanie testów laboratoryjnych na obecność TSE są wykonywane przy zastosowaniu metod i metodologii ustanowionych w Załączniku X, Rozdział C.

2. O ile jest to niezbędne w celu zapewnienia jednolitego stosowania niniejszego artykułu, zasady odnoszące się do wdrażania, włączając w to metodę potwierdzania BSE u owiec i kóz, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2).

Artykuł 21

Kontrole wspólnotowe

1. Eksperci z Komisji mogą przeprowadzać kontrole na miejscu we współpracy z właściwymi władzami Państwa Członkowskiego, w zakresie w jakim jest to niezbędne dla jednolitego stosowania niniejszego Rozporządzenia. Państwo Członkowskie, na terytorium którego przeprowadzane są kontrole, zapewnia ekspertom wszelką pomoc niezbędną do wykonywania ich obowiązków. Komisja poinformuje właściwe władze o wynikach przeprowadzonych kontroli.

Zasady dotyczące stosowania niniejszego artykułu, a w szczególności te regulujące procedurę odnoszącą się do współpracy z władzami krajowymi, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2).

2. Kontrole wspólnotowe dotyczące krajów trzecich są przeprowadzane zgodnie z artykułami 20 i 21 Dyrektywy 97/78/WE.

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Artykuł 22

Środki przejściowe dotyczące materiału szczególnego ryzyka

1. Postanowienia Załącznika XI, Część A mają zastosowanie przez okres co najmniej sześciu miesięcy od dnia 1 lipca 2001r. oraz przestaną obowiązywać bezpośrednio po dniu podjęcia decyzji zgodnie z artykułem 5 (2) lub (4), w którym to dniu wejdzie w życie artykuł 8.

2. Wyniki rozstrzygającego badania statystycznego wykonanego zgodnie z artykułem 5 (3) podczas okresu przejściowego zostaną użyte do potwierdzenia lub obalenia wniosków analizy ryzyka, o której mowa w artykule 5 (1), jednocześnie uwzględniając kryteria klasyfikacji zdefiniowane przez OIE.

3. Po zasięgnięciu opinii właściwego komitetu naukowego, szczegółowe przepisy dotyczące takiego badania statystycznego zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2).

4. Kryteria minimalne, jakie ma spełniać takie badanie statystyczne zostały ustanowione w Części B Załącznika XI.

Artykuł 23

Zmiana załączników oraz środków przejściowych

Po zasięgnięciu opinii właściwego komitetu naukowego odnośnie jakiegokolwiek kwestii, która mogłaby mieć wpływ na zdrowie publiczne, należy dokonać zmiany lub uzupełnienia załączników oraz przyjąć wszelkie właściwe środki przejściowe zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2).

Zgodnie z tą procedurą, należy przyjąć środki przejściowe na maksymalny okres dwóch lat w celu umożliwienia przejścia od obowiązujących uregulowań do uregulowań ustanowionych na mocy niniejszego Rozporządzenia.

*Artykuł 24***Komitety**

1. Komisja jest wspierana przez Stały Komitet Weterynaryjny. Jednakże, odnośnie spraw dotyczących wyłącznie środków żywienia zwierząt, Komisja jest wspierana przez Stały Komitet ds. Pasz oraz, odnośnie spraw dotyczących wyłącznie środków spożywczych, przez Stały Komitet ds. Środków Spożywczych.

2. W przypadku powołania się na niniejszy paragraf, stosuje się artykuł 5 i 7 Decyzji 1999/468/WE, zgodnie z jej artykułem 8.

Okres, o którym mowa w artykule 5 (6) tej Decyzji wynosi trzy miesiące oraz, w przypadku środków ochronnych, o których mowa w artykule 4 (2) niniejszego Rozporządzenia, 15 dni.

3. Każdy Komitet przyjmuje własne zasady proceduralne.

*Artykuł 25***Zasięganie opinii komitetów naukowych**

Należy zasięgać opinii właściwych komitetów naukowych odnośnie jakiegokolwiek kwestii objętej zakresem niniejszego Rozporządzenia, która mogłaby mieć wpływ na zdrowie publiczne.

*Artykuł 26***Wejście w życie**

Niniejsze Rozporządzenie wchodzi w życie w dniu następującym po jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze Rozporządzenie ma zastosowanie od 1 lipca 2001r.

PZWet ms

Zm. Rozp. 1248/01/EC, 1326/01/EC, 270/02/EC (nie uwzględnione w tekście)

Niniejsze Rozporządzenie jest wiążące w całej swojej rozciągłości, jak również jest bezpośrednio stosowalne we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 maja 2001r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

Przewodniczący

N. FONTAINE

W imieniu Rady

Przewodniczący

M. WINBERG

*ZAŁĄCZNIK I***DEFINICJE SZCZEGÓŁOWE**

Dla celów niniejszego Rozporządzenia:

- (a) ‘rodzimy przypadek BSE’ oznacza przypadek gąbczastej encefalopatii bydła, dla którego nie wykazano wyraźnie, że zakażenie zaistniało przed wwozem żywego zwierzęcia, zarodka czy też komórki jajowej;
- (b) ‘nieznacznie otłuszczona tkanka’ oznacza wewnętrzne i zewnętrzne powłoki tłuszczowe usunięte podczas uboju i rozbioru, w szczególności świeży tłuszcz z serca, sieci większej, nerek oraz krezki bydła, jak również tłuszcz z pomieszczeń, w których przeprowadzany jest rozbiór;
- (c) ‘kohorta’ oznacza grupę zwierząt z gatunku bydła, które bądź urodziły się w tym samym stadzie co, oraz w ciągu 12 miesięcy poprzedzających lub następujących po urodzeniu, dotknięte chorobą bydło bądź też były hodowane razem z dotkniętym chorobą zwierzęciem w którymkolwiek okresie w trakcie pierwszego roku ich życia oraz które mogły spożyć tą samą paszę, którą dotknięte chorobą zwierzę spożywało podczas pierwszego roku życia;
- (d) ‘grzebowisko’ oznacza teren składowania odpadów w sposób zdefiniowany na mocy Dyrektywy 1999/31/WE ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999r. w sprawie gromadzenia odpadów (Dz.U. Nr L 182, 16.07.1999r., str. 1).

*ZAŁĄCZNIK II***OKREŚLENIE STATUSU BSE**

ROZDZIAŁ A

Status BSE Państwa Członkowskiego lub kraju trzeciego bądź też ich regionów, zwanych następnie 'kraj lub region', jest oznaczany na podstawie następujących kryteriów:

- (a) wyniku analizy ryzyka identyfikującego wszystkie potencjalne czynniki wystąpienia BSE, o których mowa w Rozdziale B oraz ich rozwoju w czasie;
- (b) programu edukacyjnego dla lekarzy weterynarii, hodowców oraz tych którzy zajmują się transportem, handlem i ubojem bydła,
- (c) obowiązkowego zgłaszania i badania wszystkich sztuk bydła wykazujących objawy kliniczne BSE;
- (d) systemu stałego nadzoru i monitorowania choroby BSE ze zwróceniem szczególnej uwagi na ryzyka opisane w Rozdziale B, przy uwzględnieniu wytycznych znajdujących się w tabeli Rozdziału A Załącznika III lub zgodnie z odpowiednimi normami międzynarodowymi; raporty dotyczące liczby przeprowadzonych badań oraz ich wyników muszą być przechowywane przez okres co najmniej siedmiu lat;
- (e) badania w zatwierdzonym laboratorium próbek z mózgu lub innych tkanek pobranych w ramach systemu nadzoru, o którym mowa w punkcie (d).

ROZDZIAŁ B

Analiza ryzyka, o której mowa w Rozdziale A (a) opiera się na następujących czynnikach:

- spożyciu przez bydło mączki mięsno-kostnej lub skwarek pochodzących od przeżuwaczy,
- imporcie mączki mięsno-kostnej lub skwarek potencjalnie skażonych TSE bądź środków żywienia zwierząt zawierających mączkę mięsno-kostną lub skwarki;
- imporcie zwierząt lub komórek jajowych/zarodków potencjalnie zakażonych TSE,
- statusu epidemiologicznego kraju lub regionu w odniesieniu do zwierzęcych chorób TSE,
- zakresu wiedzy o strukturze populacji bydła, owiec i kóz w kraju lub regionie,
- źródła odpadów zwierzęcych, parametrów procesów obróbki takich odpadów oraz metod produkcji środków żywienia zwierząt.

ROZDZIAŁ C

Definicja kategorii

Status BSE Państw Członkowskich lub krajów trzecich lub też ich regionów jest określany poprzez zaklasyfikowanie do następujących kategorii.

A. KATEGORIA 1: Kraj lub region wolny od BSE

Kraj lub region, w którym została przeprowadzona analiza ryzyka oparta na informacjach określonych w Rozdziale B, która wykazała, że podjęto właściwe środki na odnośny okres czasu, w celu opanowania zidentyfikowanego ryzyka oraz:

1. albo nie odnotowano żadnego przypadku BSE oraz:
 - (i) kryteria ustanowione w Rozdziale A od (b) do (e) były spełniane przez okres co najmniej siedmiu lat; lub
 - (ii) kryteria ustanowione w Rozdziale A (c) były spełniane przez okres co najmniej siedmiu lat oraz wykazano, że przez co najmniej osiem lat żadne mączki mięsno-kostne czy też skwarki pochodzące od przeżuwaczy lub ssaków nie były stosowane do skarmiania przeżuwaczy;
2. albo w przypadku gdy bezspornie wykazano, że wszystkie przypadki BSE pochodzą bezpośrednio z importu żywego bydła lub zarodków/komórek jajowych bydła, oraz wszystkie sztuki bydła dotknięte chorobą jak również, w przypadku osobników żeńskich, ich ostatnie potomstwo urodzone w ciągu dwóch lat przed, lub po, pierwszych objawach klinicznych początku choroby, jeżeli pozostawały przy życiu w kraju lub regionie, zostały uśmiercone i całkowicie zniszczone oraz, albo
 - (i) kryteria ustanowione w Rozdziale A od (b) do (e) były spełniane przez okres co najmniej siedmiu lat; lub
 - (ii) kryteria ustanowione w Rozdziale A (c) były spełniane przez okres co najmniej siedmiu lat i wykazano, że przez co najmniej osiem lat żadne mączki mięsno-kostne czy też skwarki nie były stosowane do skarmiania przeżuwaczy;
3. lub w sytuacji gdy ostatni rodzimy przypadek BSE został odnotowany dawniej niż siedem lat temu, kryteria ustanowione w Rozdziale A od (b) do (e) były spełniane przez co najmniej siedem lat oraz skarmianie przeżuwaczy mączkami mięsno-kostnymi oraz skwarkami pochodzącymi od przeżuwaczy zostało zakazane a zakaz taki był faktycznie przestrzegany przez co najmniej osiem lat.

B. KATEGORIA 2: Kraj lub region tymczasowo wolny od BSE, w którym żaden rodzimy przypadek nie został odnotowany.

Kraj lub region, w którym została przeprowadzona analiza ryzyka opisana w Rozdziale B, która wykazała, że podjęto właściwe środki na odnośny okres czasu w celu opanowania zidentyfikowanego ryzyka, oraz

1. albo gdy nie wystąpił żaden przypadek BSE oraz:
 - (i) kryteria ustanowione w Rozdziale A od (b) do (e) są spełnione, ale nie były spełniane przez okres siedmiu lat; lub
 - (ii) wykazano, że przez co najmniej osiem lat żadne mączki mięsno-kostne czy też skwarki nie były stosowane do skarmiania przeżuwaczy; jednakże kryteria ustanowione w Rozdziale A (c) nie były spełniane przez okres siedmiu lat;
2. albo w przypadku gdy bezspornie wykazano, że wszystkie przypadki BSE pochodzą bezpośrednio z importu żywego bydła lub zarodków/komórek jajowych bydła, oraz wszystkie sztuki bydła dotknięte chorobą jak również, w przypadku osobników żeńskich, ich ostatnie potomstwo urodzone w ciągu dwóch lat przed, lub po,

pierwszych objawach klinicznych początku choroby, jeżeli pozostawały przy życiu w kraju lub regionie, zostały uśmiercone i całkowicie zniszczone, oraz albo

- (i) kryteria ustanowione w Rozdziale A od (b) do (e) są spełniane, ale nie były spełniane przez okres siedmiu lat; lub
- (ii) wykazano, że przez co najmniej osiem lat żadne mączki mięsno-kostne czy też skwarki nie były stosowane do skarmiania przeżuwaczy, jednakże kryteria ustanowione w Rozdziale A (c) nie były spełniane przez okres siedmiu lat.

C. KATEGORIA 3: Kraj lub region tymczasowo wolny od BSE, w którym odnotowano co najmniej jeden rodzimy przypadek.

Kraj lub region, w którym została przeprowadzona analiza ryzyka oparta na informacjach, o których mowa w Rozdziale B, która wykazała, że podjęto właściwe środki na odnośny okres czasu w celu opanowania zidentyfikowanego ryzyka, oraz:

1. albo ostatni rodzimy przypadek BSE został odnotowany dawniej niż siedem lat temu, kryteria ustanowione w Rozdziale A od (b) do (e) są spełniane a zakaz skarmiania przeżuwaczy mączkami mięsno-kostnymi oraz skwarkami pochodzącymi od przeżuwaczy jest faktycznie wprowadzony w życie, ale:
 - (i) kryteria ustanowione w Rozdziale A od (b) do (e) nie były spełniane przez siedem lat; lub
 - (ii) zakaz skarmiania przeżuwaczy mączkami mięsno-kostnymi czy też skwarkami pochodzącymi od przeżuwaczy nie był faktycznie przestrzegany przez okres ośmiu lat;
2. lub gdy ostatni rodzimy przypadek został odnotowany w ciągu ostatnich siedmiu lat, wskaźnik zachorowalności na BSE, obliczony na podstawie rodzimych przypadków, wynosi mniej niż jeden przypadek na milion podczas każdego z ostatnich czterech następujących po sobie dwunastomiesięcznych okresów w ramach populacji bydła powyżej 24 miesięcy życia w kraju lub regionie lub, w przypadku gdy w kraju lub regionie populacja bydła powyżej 24 miesięcy życia wynosi mniej niż 1 milion zwierząt, jeden przypadek na rzeczywistą liczbę tej populacji (obliczonej na podstawie danych statystycznych Eurostat), oraz gdy:
 - (i) zakaz skarmiania przeżuwaczy mączkami mięsno-kostnymi czy też skwarkami pochodzącymi od przeżuwaczy był faktycznie przestrzegany przez co najmniej osiem lat;
 - (ii) kryteria ustanowione w Rozdziale A od (b) do (e) były spełniane przez co najmniej siedem lat;
 - (iii) było dotknięte chorobą jak również:
 - w przypadku osobników żeńskich, ich ostatnie potomstwo urodzone w ciągu dwóch lat przed, lub po, klinicznym początku choroby;
 - wszystkie sztuki bydła z kohorty,są uśmiercane i całkowicie niszczone jeżeli wciąż pozostają przy życiu w danym kraju lub regionie.

Na potrzeby takiej klasyfikacji można wziąć pod uwagę, w drodze derogacji od punktu (iii), istnienie innych środków zapewniających równoważny poziom ochrony w odniesieniu do uśmiercania zwierząt narażonych na ryzyko.

D. KATEGORIA 4: Kraj lub region z niską zachorowalnością na BSE

Każdy kraj lub region, w którym:

1. kryteria wyszczególnione w Rozdziale A są spełniane, a wskaźnik zachorowalności na BSE, obliczony za okres ostatnich 12 miesięcy, był wyższy lub równy jeden rodzimy przypadek na milion oraz niższy niż lub równy sto przypadków na milion w ramach populacji bydła powyżej 24 miesięcy życia w kraju lub regionie; lub
2. kryteria wyszczególnione w Rozdziale A są spełniane, a wskaźnik zachorowalności na BSE, obliczony w sposób określony w punkcie 1 był niższy niż jeden rodzimy przypadek na milion przez okres czasu krótszy niż cztery następujące po sobie dwunastomiesięczne okresy oraz było dotknięte chorobą jak również:
 - w przypadku osobników żeńskich, ich ostatnie potomstwo urodzone w ciągu dwóch lat przed, lub po, wystąpieniu pierwszych klinicznych objawów początku choroby,
 - wszystkie sztuki bydła z kohorty,

jeżeli pozostają przy życiu w kraju lub regionie, są uśmiercane i całkowicie niszczone.

Na potrzeby takiej klasyfikacji można wziąć pod uwagę, w drodze derogacji od niniejszego punktu, istnienie innych środków zapewniających równoważny poziom ochrony w odniesieniu do uśmiercania zwierząt narażonych na ryzyko.

Kraje lub regiony, w których współczynnik zachorowalności na BSE, obliczony za okres poprzednich 12 miesięcy, był niższy niż jeden rodzimy przypadek na milion w ramach populacji bydła powyżej 24 miesięcy życia w kraju lub regionie, ale w których została przeprowadzona analiza ryzyka w sposób opisany w Rozdziale A, która wykazała, że co najmniej jedno kryterium pozwalające na zaklasyfikowanie kraju lub regionu do kategorii 2 lub 3 nie jest spełnione, muszą być uważane jako kraje lub regiony należące do kategorii 4.

E. KATEGORIA 5: Kraj lub region z wysoką zachorowalnością na BSE

Każdy kraj lub region, w którym:

1. kryteria wyszczególnione w Rozdziale A są spełniane, a wskaźnik zachorowalności na BSE, obliczony za okres poprzednich 12 miesięcy, był wyższy niż sto przypadków na milion w ramach populacji bydła powyżej 24 miesięcy życia w kraju lub regionie; lub
2. wskaźnik zachorowalności na BSE, obliczony za okres poprzednich 12 miesięcy, był wyższy niż lub równy jeden przypadek na milion oraz niższy niż lub równy sto przypadków na milion w ramach populacji bydła powyżej 24 miesięcy życia w kraju lub regionie, jak również co najmniej jedno kryterium wyszczególnione w Rozdziale A nie jest spełniane.

ZAŁĄCZNIK III**SYSTEM MONITOROWANIA****ROZDZIAŁ A****I. Minimalne wymagania dotyczące programu monitorowania BSE u bydła****1. Dobór podgrup**

Bydło w wieku powyżej 30 miesięcy, jak następuje:

- 1.1. Zwierzęta poddawane ‘specjalnemu ubojowi z konieczności’ w sposób zdefiniowany w artykule 2 (n) Dyrektywy 64/433/EWG ⁽¹⁾ oraz zwierzęta poddawane ubojowi zgodnie z Załącznikiem I, Rozdział VI, punkt 28 (c), do Dyrektywy 64/433/EWG (włączając w to zwierzęta, o których mowa w Rozporządzeniu Komisji (WE) Nr 716/96 ⁽²⁾, oraz poddawane ‘specjalnemu ubojowi z konieczności’, o którym mowa powyżej lub poddawane ubojowi zgodnie z Załącznikiem I, Rozdział VI, punkt 28 (c), do Dyrektywy 64/433/EWG).
 - 1.2. Martwe zwierzęta nie poddane ubojowi w celu spożycia przez ludzi, które zdechły w gospodarstwie lub podczas transportu (wyłączając zwierzęta, o których mowa w Rozporządzeniu Komisji (WE) Nr 716/96).
 - 1.3. Zwierzęta normalnie poddawane ubojowi w celu spożycia przez ludzi.
 - 1.4. Zwierzęta wykazujące zaburzenia neurologiczne.
2. **Liczebność próby**
 - 2.1. Liczba próbek badanych rocznie w każdym Państwie Członkowskim pobranych z podgrupy, o której mowa w punkcie 1.1 musi obejmować wszystkie zwierzęta w takiej podgrupie.
 - 2.2. Liczba próbek badanych rocznie w każdym Państwie Członkowskim pobranych z podgrup, o których mowa w punkcie 1.2 nie może być mniejsza niż liczebności próbek wskazane w tabeli. Dobór próbek jest przeprowadzany w sposób losowy. Próbobranie musi być reprezentatywne dla każdego regionu oraz musi być przeprowadzane w sposób ciągły.
 - 2.3. Liczba próbek badanych rocznie w każdym Państwie Członkowskim pobranych z podgrupy, o której mowa w punkcie 1.3 musi obejmować wszystkie zwierzęta w takiej podgrupie.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 64/433/EWG z dnia 26 czerwca 1964r. dotycząca problemów w zakresie zdrowia wpływających na wewnątrzspółnotowy handel świeżym mięsem (Dz.U. Nr L 121, 29.07.1964r., str. 2012/64). Dyrektywa ostatnio znowelizowana na mocy Dyrektywy 95/23/WE (Dz.U. Nr L 243, 11.10.1993r., str. 7).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) Nr 716/96 z dnia 19 kwietnia 1996r. uchwalające wyjątkowe środki wsparcia dla rynku wołowiny w Zjednoczonym Królestwie (Dz.U. Nr L 99, 20.04.1996r., str. 14). Rozporządzenie ostatnio znowelizowane na mocy Rozporządzenia Komisji (WE) Nr 1176/2000 (Dz.U. Nr L 131, 01.06.2000r., str. 37).

Całkowita populacja powyżej 30 miesięcy ⁽¹⁾	Liczebność próby ⁽²⁾	Całkowita populacja powyżej 30 miesięcy ⁽¹⁾	Liczebność próby ⁽²⁾
100.000	950	4.500.000	6.000
200.000	1.550	5.000.000	6.500
300.000	1.890	5.500.000	7.000
400.000	2.110	6.000.000	7.500
500.000	2.250	6.500.000	8.000
600.000	2.360	7.000.000	8.500
700.000	2.440	7.500.000	9.000
800.000	2.500	8.000.000	9.500
900.000	2.550	8.500.000	10.000
1.000.000	2.590	9.000.000	10.500
1.500.000	3.000	9.500.000	11.000
2.000.000	3.500	10.000.000	11.500
2.500.000	4.000	10.500.000	12.000
3.000.000	4.500	11.000.000	12.500
3.500.000	5.000	11.500.000	13.000
4.000.000	5.500	12.000.000	13.500

⁽¹⁾ W przypadku gdy liczebność całkowitej populacji powyżej 30 miesięcy jest nieznana, należy oprzeć się na liczebności populacji powyżej 24 miesięcy.

⁽²⁾ Liczebność próby została obliczona w sposób umożliwiający wykrycie prewalencji (liczby przypadków w danej populacji w danym okresie) wynoszącej 0,1% przy wiarygodności 95% w podgrupach, o których mowa w punkcie 1, opartej na założeniu, że proporcja tych podgrup w całkowitej populacji bydła powyżej 30 miesięcy życia stanowi 1%. W przypadku gdy liczebność całkowitej populacji bydła powyżej 30 miesięcy życia wynosi 1.500.000 zwierząt lub więcej, liczebność próby została zwiększona o 500 próbek na każde 500.000 zwierząt jako proporcjonalne dostosowanie, tak aby uwzględnić większe prawdopodobieństwo wahań ryzyka związanego z BSE w ramach populacji.

II. Minimalne wymagania dotyczące programu monitorowania choroby scrapie u owiec oraz kóz

1. Dobór podgrup

Dobór musi zostać dokonany na podstawie oszacowania ryzyka podgrup zwierząt urodzonych w danym miejscu, wykazujących objawy kliniczne zgodne z objawami *scrapie*. W ramach każdej podgrupy oraz grupy wiekowej, dobór musi zostać przeprowadzony w sposób losowy.

Następujące kryteria powinny być brane pod uwagę przy doborze:

- zwierzęta wykazujące zaburzenia neurologiczne lub behawioralne trwające przynajmniej przez 15 dni oraz odporne na leczenie,
- konające zwierzęta nie wykazujące objawów choroby zakaźnej lub urazowej,
- zwierzęta wykazujące inne stany wskazujące na postępującą chorobę.

Owce i kozy muszą zostać zbadane w kierunku scrapie oraz, jeżeli dostępne są testy, które mogą w praktyce rozróżnić poszczególne choroby TSE, w kierunku BSE.

2. Wiek docelowych zwierząt

Próba musi być skierowana do najstarszych zwierząt w podgrupie. Jednakże, wszystkie zwierzęta do których jest skierowana muszą mieć powyżej 12 miesięcy życia.

3. Liczebność próby

Minimalna liczba zwierząt, które mają zostać zbadane każdego roku musi być zgodna z liczebnością próbek, o których mowa w tabeli. Zwierzęta przebadane zgodnie z postanowieniami artykułu 12 mogą zostać zawarte w minimalnej liczebności próby.

Tabela

Minimalna liczba rocznych dochodzeń neurohistologicznych w stosunku do zwierząt wykazujących objawy zgodne z objawami TSE

Całkowita populacja powyżej 12 miesięcy (*)	Liczebność próby
100.000	10
300.000	30
500.000	50
700.000	69
1.000.000	99
2.500.000	195
5.000.000	300
7.000.000	336
10.000.000	367
20.000.000	409
30.000.000	425
40.000.000	433

(*) W przypadku gdy liczebność całkowitej populacji powyżej 12 miesięcy życia nie jest znana, należy oprzeć liczebność próby na całkowitej populacji powyżej sześciu miesięcy życia.

III. Monitorowanie zwierząt podwyższonego ryzyka

Monitorowanie zwierząt podwyższonego ryzyka

Dodatkowo do programów monitorowania ustanowionych w Częściach I oraz II, Państwa Członkowskie mogą, dobrowolnie, przeprowadzić ukierunkowaną obserwację w kierunku TSE u zwierząt podwyższonego ryzyka, takich jak:

- zwierzęta pochodzące z krajów, w których występują rodzime przypadki TSE,
- zwierzęta, które spożyły potencjalnie skażone środki żywienia zwierząt,
- zwierzęta urodzone lub pochodzące od matek zakażonych TSE.

IV. Postanowienia ogólne

Państwa Członkowskie zapewnią aby żadna część ciała zwierząt, od których pobierane są próbki stosownie do niniejszego Załącznika, nie została użyta w żywności przeznaczonej dla ludzi, środkach żywienia zwierząt oraz nawozach, do czasu zakończenia badań laboratoryjnych i otrzymania wyników ujemnych.

ROZDZIAŁ B

I. Informacje przedstawiane w raportach przygotowanych przez Państwa Członkowskie

1. Liczba podejrzanych przypadków przypadających na poszczególne gatunki zwierząt poddanych ograniczeniom w zakresie przemieszczania zgodnie z artykułem 12 (1).
2. Liczba podejrzanych przypadków przypadających na poszczególne gatunki zwierząt poddanych badaniu laboratoryjnemu zgodnie z postanowieniami artykułu 12 (2) oraz wyniki badania.
3. Szacowana liczebność każdej podgrupy, o której mowa w Rozdziale A, Część I, punkt 1.
4. Liczba bydła poddanego badaniu w ramach każdej podgrupy w sposób określony w Rozdziale A, Część I, punkt 1, oraz w Rozdziale A, Część III, metoda doboru próbek oraz wyniki testów.
5. Liczba owiec oraz kóz przebadanych w ramach każdej podgrupy w sposób opisany w Rozdziale A, Część II, punkt 1, oraz w Rozdziale A, Część III, oraz wyniki badania.
6. Liczba, rozpiętość wiekowa oraz rozmieszczenie geograficzne dodatknych przypadków BSE i scrapie. Rok oraz, w przypadku gdy jest to możliwe, miesiąc urodzenia powinny zostać podane dla przypadków BSE zaistniałych po wprowadzeniu zakazu odnoszącego się do stosowania białka przeżuwaczy w środkach żywienia zwierząt.
7. Dodatkowo przypadki TSE potwierdzone u zwierząt innych niż bydło, owce oraz kozy.

II. Informacje przedstawiane w streszczeniu przygotowanym przez Komisję

Streszczenie przedstawiane jest w formie tabeli zawierającej przynajmniej następujące informacje dotyczące każdego Państwa Członkowskiego:

1. całkowita populacja bydła powyżej 24 miesięcy życia oraz szacowana liczebność każdej podgrupy, o której mowa w Rozdziale A, Część I, punkt 1;
2. liczba podejrzanych przypadków przypadających na poszczególne gatunki zwierząt w sposób przedstawiony w artykule 12;
3. liczba bydła przebadanego w sposób przedstawiony w Rozdziale A, Część I, punkt 1;
4. liczba owiec i kóz przebadanych w sposób przedstawiony w Rozdziale A, Część II, punkt 1;
5. liczba oraz rozpiętość wiekowa dodatnich przypadków BSE;
6. dodatnie przypadki BSE zaistniałe po wprowadzeniu zakazu odnoszącego się do skarmiania oraz rok i miesiąc urodzenia;
7. dodatnie przypadki choroby *scrapie*;
8. dodatnie przypadki TSE u zwierząt innych niż bydło, owce oraz kozy.

III. Rejestry

1. Właściwe władze przechowują, przez okres siedmiu lat, rejestry dotyczące:
 - liczby oraz typów zwierząt poddanych ograniczeniom w zakresie przemieszczania w sposób przedstawiony w artykule 12 (1),
 - liczby oraz wyników dochodzeń klinicznych i epidemiologicznych w sposób przedstawiony w artykule 12 (1),
 - liczby oraz wyników badań laboratoryjnych w sposób przedstawiony w artykule 12 (2),
 - liczby, tożsamości oraz pochodzenia zwierząt, od których pobrano próbki w ramach programów monitorowania w sposób przedstawiony w Części I oraz, w przypadku gdy jest to możliwe, wieku, rasy oraz informacji anamnestycznych.
2. Laboratorium prowadzące dochodzenie przechowuje, przez okres siedmiu lat, wszystkie rejestry badań, w szczególności księgi badań laboratoryjnych, bloki parafiny oraz, odpowiednio, zdjęcia *Western blots*.

*ZAŁĄCZNIK IV***SKARMIANIE ZWIERZĄT**

1. W Państwach Członkowskich lub ich regionach zaklasyfikowanych do kategorii 5, zakaz, o którym mowa w artykule 7 (1) jest rozciągany na:
 - (a) skarmianie zwierząt gospodarskich białkami pochodzącymi od ssaków;
 - (b) skarmianie ssaków przetworzonymi białkami zwierzęcymi pochodzącymi od ssaków; zakaz ten nie ma zastosowania ani do skarmiania psów i kotów ani też do produkcji karmy dla psów i kotów;
 - (c) skarmianie przeżuwaczy topionymi tłuszczami pochodzącymi od przeżuwaczy;
2. Zakaz ustanowiony w artykule 7 (1) i (2) nie stosuje się do następujących produktów pochodzących od zdrowych zwierząt:
 - (a) mleka i produktów mlecznych;
 - (b) żelatyny otrzymanej ze skór;
 - (c) hydrolizowanych białek o wadze molekularnej poniżej 10 000 daltonów, które:
 - (i) pochodzą ze skór pozyskanych od zwierząt, które zostały poddane ubojowi w rzeźni oraz zostały poddane badaniu poubojowemu przez urzędowego lekarza weterynarii zgodnie z Rozdziałem VI Załącznika I do Dyrektywy 64/433/EWG oraz zostały uznane, w wyniku takiego badania, za nadające się do uboju dla celów tej Dyrektywy, oraz
 - (ii) zostały wytworzone w wyniku procesu produkcyjnego, w którym stosowane są środki odpowiednie dla zminimalizowania skażenia skór oraz podczas którego skóry są preparowane przy pomocy solenia, wapniowania i intensywnego przemywania po których następuje wystawienie materiału na działanie w środowisku o pH powyżej 11, przez okres czasu dłuższy niż trzy godziny, w temperaturze powyżej 80°C, a następnie poddanie go obróbce cieplnej w temperaturze powyżej 140°C przez okres 30 minut i pod ciśnieniem powyżej 3,6 barów lub były wyprodukowane w wyniku równoważnego procesu produkcyjnego zatwierdzonego przez Komisję po konsultacji z właściwym Komitetem Naukowym, zgodnie z procedurą ustanowioną w artykule 24 (2), oraz
 - (iii) pochodzą z zakładów, w których przeprowadzany jest program kontroli wewnętrznej (HACCP);
 - (d) fosforan (V) diwapnia (bez śladu białka lub tłuszczu);
 - (e) wysuszona plazma krwi i inne produkty uzyskane z krwi, z wyjątkiem produktów z krwi bydła przeznaczonych do skarmiania przeżuwaczy.

*ZAŁĄCZNIK V***MATERIAŁ SZCZEGÓLNEGO RYZYKA**

1. Następujące tkanki zostają wyszczególnione jako materiał szczególnego ryzyka w zależności od kategorii Państwa Członkowskiego lub kraju trzeciego pochodzenia lub pobytu zwierzęcia, określonej zgodnie z artykułem 5:

KATEGORIE 1 i 2

Brak.

KATEGORIE 3 i 4

- (a) czaszka, włączając w to mózgowie i gałki oczne, migdałki oraz rdzeń kręgowy u bydła w wieku powyżej 12 miesięcy, oraz jelita od dwunastnicy do prostnicy od bydła niezależnie od wieku;
- (b) czaszka, włączając w to mózgowie i gałki oczne, migdałki oraz rdzeń kręgowy od owiec i kóz w wieku powyżej 12 miesięcy lub od tych, u których wyrznął się stały siekacz, oraz śledziona od owiec i kóz niezależnie od wieku.

KATEGORIA 5

- (a) cała głowa (z wyłączeniem języka), włączając w to mózgowie, gałki oczne, zwój nerwu trójdzielnego oraz migdałki; grasicca; śledziona i rdzeń kręgowy od bydła w wieku powyżej sześciu miesięcy, oraz jelita od dwunastnicy do prostnicy od zwierząt niezależnie od wieku;
 - (b) kręgosłup, włączając w to zwój nerwowy korzenia grzbietowego, od bydła w wieku powyżej 30 miesięcy;
 - (c) czaszka, włączając w to mózgowie i gałki oczne, migdałki, rdzeń kręgowy od owiec i kóz w wieku powyżej 12 miesięcy lub od tych, u których wyrznął się stały siekacz, oraz śledziona od owiec i kóz niezależnie od wieku.
2. Materiał szczególnego ryzyka musi zostać usunięty w:
 - (a) rzeźniach;
 - (b) zakładach rozbioru, zakładach przetwarzających materiał wysokiego ryzyka lub pomieszczeniach, o których mowa w artykułach 3 i 7 Dyrektywy 90/667/EWG ⁽¹⁾,

pod nadzorem wyznaczonego przedstawiciela ustanowionego przez właściwe władze. Zakłady takie są zatwierdzane do tego celu przez właściwe władze.

Jednakże, kręgosłup może być usuwany w punktach sprzedaży konsumentowi, znajdujących się na terytorium danego Państwa Członkowskiego.

W przypadku gdy materiał szczególnego ryzyka nie został usunięty u martwych zwierząt, które nie zostały poddane ubojowi w celu spożycia przez ludzi, części ciała

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 90/667/EWG z dnia 27 listopada 1990r. ustanawiająca zasady weterynaryjne w zakresie usuwania i przetwarzania odpadów zwierzęcych, umieszczania ich na rynku oraz zapobiegania patogenom w środkach żywienia pochodzenia zwierzęcego i z ryb oraz zmieniająca Dyrektywę 90/425/EWG (Dz.U. Nr L 363, 27.12.1990r., str. 51). Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1994r.

- zawierające materiał szczególnego ryzyka lub całe ciało będą traktowane jako materiał szczególnego ryzyka.
3. Cały materiał szczególnego ryzyka musi zostać zabarwiony barwnikiem oraz, odpowiednio, oznaczony markerem natychmiast podczas usuwania, oraz całkowicie zniszczony:
- (a) w drodze spopielenia bez obróbki wstępnej; lub,
 - (b) pod warunkiem, że barwnik lub marker pozostaje wykrywalny, po obróbce wstępnej:
 - (i) zgodnie z systemami opisanymi w Rozdziałach od I do IV, VI i VII Załącznika do Decyzji 92/562/EWG ⁽¹⁾:
 - w drodze spopielenia,
 - w drodze spopielenia zbiorczego;
 - (ii) zgodnie co najmniej z normami, o których mowa w Załączniku I do Decyzji 1999/534/WE ⁽²⁾, przez zakopanie w zatwierdzonym grzebowisku.
4. Państwa Członkowskie mogą ustanowić derogacje od postanowień punktów 2 i 3 w celu umożliwienia spopielenia lub zagrzebywania materiału szczególnego ryzyka lub całych ciał, bez wcześniejszego zabarwienia, lub, odpowiednio, usunięcia materiałów szczególnego ryzyka, w okolicznościach wyszczególnionych w artykule 3 (2) Dyrektywy 90/667/EWG oraz przy zastosowaniu metody która wyklucza wszelkie ryzyko przeniesienia TSE i która jest zatwierdzona i nadzorowana przez właściwe władze, w szczególności gdy zwierzęta zdechły lub zostały uśmiercone w ramach środków zwalczania chorób i nie naruszając postanowień artykułów 12 i 13.
5. Można zezwolić na użycie alternatywnego testu przy usuwaniu materiału szczególnego ryzyka, pod następującymi warunkami:
- (a) testy muszą zostać wykonane w rzeźniach na wszystkich zwierzętach kwalifikujących się do usunięcia materiałów szczególnego ryzyka;
 - (b) żaden produkt pochodzący od bydła, owiec lub kóz przeznaczony do użycia w żywności przeznaczonej dla ludzi lub w środkach żywienia zwierząt nie może opuścić rzeźni przed otrzymaniem i zaakceptowaniem przez właściwe władze wyników testów przeprowadzonych na wszystkich poddanych ubojowi zwierzętach potencjalnie skażonych jeżeli wystąpienie BSE zostało potwierdzone u jednego z nich;
 - (c) w przypadku gdy test alternatywny daje wynik dodatni, cały materiał pochodzący od bydła, owiec i kóz, który został potencjalnie skażony w rzeźni jest niszczone zgodnie z punktem 3, chyba że wszystkie części ciała, włączając w to skórę zwierzęcia dotkniętego chorobą, mogą zostać zidentyfikowane i trzymane oddzielnie.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 92/562/EWG z dnia 17 listopada 1992r. w sprawie zatwierdzenia alternatywnych systemów do obróbki cieplnej dla celów przetwarzania materiału wysokiego ryzyka (Dz.U. Nr L 359, 09.12.1992r., str. 23). Decyzja zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1994r.

⁽²⁾ Decyzja Rady 1999/534/WE z dnia 19 lipca 1999r. w sprawie środków dotyczących przetwarzania niektórych odpadów zwierzęcych w celu ochrony przed gąbczastym encefalopatiom zakaźnym oraz zmieniająca Decyzję Komisji 97/735/WE (Dz.U. Nr L 204, 04.08.1999r., str. 37).

6. Państwa Członkowskie przeprowadzają częste urzędowe kontrole w celu zweryfikowania prawidłowego stosowania niniejszego Załącznika oraz zapewniają, że podejmowane są środki mające na celu uniknięcie skażenia, w szczególności w rzeźniach, zakładach rozbioru, zakładach przetwarzania odpadów zwierzęcych, zakładach przetwarzających materiał wysokiego ryzyka czy też obiektach zatwierdzonych przez Państwa Członkowskie zgodnie z artykułem 7 Dyrektywy 90/667/EWG, punktach sprzedaży konsumentowi, grzebowiskach oraz innych obiektach służących do składowania lub spopielenia.
7. Państwa Członkowskie ustanawiają w szczególności system mający na celu zapewnienie i kontrolę, że:
- (a) materiał szczególnego ryzyka stosowany w produkcji produktów, o których mowa w artykule 1 (2) jest stosowany wyłącznie do dozwolonego celu;
 - (b) w przypadku gdy bydło, owce lub kozy są wprowadzane do Państwa Członkowskiego zaklasyfikowanego do numerycznie niższej kategorii, wskazującej na lepszy status BSE niż status zwierząt które są wprowadzane, zwierzęta takie pozostają pod urzędowym nadzorem aż do czasu uboju lub wysyłki z jego terytorium;
 - (c) materiał szczególnego ryzyka, w szczególności w przypadku gdy usuwanie ma miejsce w zakładach lub pomieszczeniach innych niż rzeźnie, jest całkowicie oddzielany od innych odpadów nie przeznaczonych do spopielenia, jest gromadzony oddzielnie i usuwany zgodnie z punktami 2, 3 i 4. Państwa Członkowskie mogą zezwolić na wysyłkę głów lub tusz zawierających materiał szczególnego ryzyka do innego Państwa Członkowskiego po porozumieniu z tym innym Państwem Członkowskim zarówno co do przyjęcia materiału jak i stosowania szczegółowych warunków odnoszących się do takiego przemieszczania.
8. Państwa Członkowskie mogą wysłać materiał szczególnego ryzyka lub materiał będący wynikiem jego przetworzenia do innych Państw Członkowskich w celu spopielenia wyłącznie zgodnie z warunkami ustanowionymi w artykule 4 (2) Decyzji 97/735/WE ⁽¹⁾, stosownie do potrzeb.

Punkty te mogą zostać zmienione na wniosek Państwa Członkowskiego w celu umożliwienia wysyłki materiału szczególnego ryzyka lub materiału będącego wynikiem jego przetworzenia do krajów trzecich w celu spopielenia. Warunki regulujące eksport zostaną przyjęte w tym samym czasie, przy zastosowaniu tej samej procedury.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 97/735/WE z dnia 21 października 1997r. dotycząca niektórych środków ochronnych w odniesieniu do handlu pewnymi rodzajami odpadów ze ssaków (Dz.U. Nr L 294, 28.10.1997r., str. 7). Decyzja znowelizowana na mocy Decyzji Rady 1999/534/WE (Dz.U. Nr L 204, 04.08.1999r., str. 37).

*ZAŁĄCZNIK VI***NORMY DOTYCZĄCE NIEKTÓRYCH PRODUKTÓW POCHODZENIA
ZWIERZĘCEGO UZYSKANYCH Z LUB ZAWIERAJĄCYCH MATERIAŁ
POCHODZĄCY OD PRZEŻUWACZY**

Stosowanie materiału pochodzącego od przeżuwaczy do produkcji następujących produktów pochodzenia zwierzęcego jest zakazane stosownie do artykułu 9 (1):

- (a) mechanicznie odkostnionego mięsa;
- (b) fosforanu (V) diwapnia przeznaczonego jako pasze dla żywego inwentarza;
- (c) żelatyny, chyba że jest ona wytwarzana ze skór przeżuwaczy;
- (d) pochodnych otrzymanych z wytopionego tłuszczu przeżuwaczy;
- (e) wytopionego tłuszczu przeżuwaczy, chyba że został on wytworzony z:
 - (i) nieznacznie otluszczonej tkanki uznanej za zdatną do spożycia przez ludzi;
 - (ii) surowców, które zostały przetworzone zgodnie z normami, o których mowa w Dyrektywie 90/667/EWG.

*ZAŁĄCZNIK VII***LIKWIDACJA ZAKAŻNEJ ENCEFALOPATII GĄBCZASTEJ**

1. Dochodzenie, o którym mowa w artykule 13 (1) (b) musi identyfikować:
 - (a) w przypadku bydła:
 - wszystkie inne przeżuwacze znajdujące się w gospodarstwie, w którym przebywało zwierzę, u którego choroba została potwierdzona;
 - wszystkie zarodki, komórki jajowe oraz ostatnie potomstwo osobnika żeńskiego, u którego choroba została potwierdzona jak również którego zarodki zostały pobrane lub też którego potomstwo urodziło się w ciągu dwóch lat przed, lub po, klinicznym początku choroby u jego matki;
 - wszystkie zwierzęta kohorty, do której należy zwierzę, u którego choroba została potwierdzona;
 - możliwe pochodzenie choroby oraz inne gospodarstwa, w których znajdują się zwierzęta, zarodki lub komórki jajowe, które mogły zostać zarażone czynnikiem TSE bądź też narażone na działanie tego samego środka żywienia zwierząt czy też źródła zakażenia;
 - przemieszczanie potencjalnie skażonej paszy, innego materiału, lub wszelkich innych środków zakażenia, które mogły przenieść czynnik TSE do lub z odnośnego gospodarstwa;
 - (b) w przypadku owiec i kóz:
 - wszystkie przeżuwacze inne niż owce i kozy w gospodarstwie, w którym przebywało zwierzę, u którego choroba została potwierdzona,
 - w miarę możliwości ich identyfikacji, rodzice, wszystkie zarodki, komórki jajowe oraz ostatnie potomstwo zwierzęcia, u którego choroba została potwierdzona,
 - wszystkie zwierzęta kohorty, zdefiniowane zgodnie z procedurą ustanowioną w artykule 24 (2), do której należy zwierzę, u którego choroba została potwierdzona,
 - wszystkie inne owce i kozy w gospodarstwie, w którym przebywało zwierzę, u którego choroba została potwierdzona, dodatkowo oprócz tych wymienionych w drugim i trzecim akapicie,
 - możliwe pochodzenie choroby oraz identyfikacja innych gospodarstw, w których znajdują się zwierzęta, zarodki i komórki jajowe, które mogły zostać zarażone czynnikiem TSE lub też zostać narażone na działanie tego samego środka żywienia zwierząt czy też źródła zakażenia;
 - przemieszczanie potencjalnie skażonych pasz, innych materiałów lub innych środków zarażenia, które mogły przenieść czynnik BSE do lub z odnośnego gospodarstwa.
2. Środki ustanowione w artykule 13 (1) obejmują co najmniej:

- (a) w przypadku potwierdzenia BSE u bydła, uśmiercenie i całkowite zniszczenie bydła oraz zniszczenie zarodków i komórek jajowych zidentyfikowanych poprzez dochodzenie, o którym mowa w punkcie 1 (a), pierwszy, drugi i trzeci akapit;
- (b) w przypadku potwierdzenia BSE u owcy lub kozy, uśmiercenie i całkowite zniszczenie wszystkich zwierząt, zarodków i komórek jajowych zidentyfikowanych poprzez dochodzenie, o którym mowa w punkcie 1 (b), od drugiego do szóstego akapitu.

ZAŁĄCZNIK VIII**UMIESZCZANIE NA RYNKU I EKSPORT****ROZDZIAŁ A****Warunki dotyczące wewnątrzspółnotowego handlu żywymi zwierzętami, zarodkami i komórkami jajowymi****I. Warunki mające zastosowanie niezależnie od kategorii Państwa Członkowskiego lub kraju trzeciego, pochodzenia lub pobytu zwierzęcia**

1. Przy wysyłce do innych Państw Członkowskich należy przestrzegać zasad określonych w artykule 15 (1).
2. Następujące warunki mają zastosowanie do przemieszczania bydłych zarodków i komórek jajowych:

Bydłce zarodki i komórki jajowe muszą pochodzić od osobników żeńskich, które w momencie pobierania:

- nie były podejrzewane o skażenie BSE,
- spełniały warunki ustanowione w Części II.

3. Następujące warunki mają zastosowanie do handlu owcami i kozami:

(a) hodowlane owce i kozy muszą:

(i) pochodzić z gospodarstwa spełniającego następujące wymogi:

- podlega regularnym urzędowym kontrolom weterynaryjnym;
- zwierzęta są oznakowane;
- nie potwierdzono żadnego przypadku scrapie przez co najmniej trzy lata;
- w gospodarstwie przeprowadzane są kontrole w postaci pobierania próbek od starych osobników żeńskich przeznaczonych do uboju;
- osobniki żeńskie są wprowadzane do danego gospodarstwa wyłącznie gdy pochodzą z gospodarstwa, które spełnia takie same wymogi;

(ii) być nieprzerwanie utrzymywane w gospodarstwie lub gospodarstwach spełniających wymogi ustanowione w punkcie (i) od urodzenia lub przez ostatnie trzy lata;

(iii) jeżeli są przeznaczone dla Państwa Członkowskiego, które korzysta, dla całego swojego terytorium lub jego części, z przepisów ustanowionych w punkcie (b), zastosować się do gwarancji przewidzianych w programach, o których mowa w tym punkcie.

(b) Państwo Członkowskie, które ma obowiązkowy lub dobrowolny krajowy program zwalczania scrapie dla całego swojego terytorium lub jego części:

(i) może przedłożyć Komisji wspomniany program, nakreślając w szczególności:

- rozmieszczenie choroby w danym Państwie Członkowskim;
 - powody utworzenia programu, biorąc pod uwagę znaczenie choroby i wskaźnik koszt/korzyść;
 - obszar geograficzny na którym program będzie wdrażany;
 - kategorie statusu stosowane do gospodarstw, normy, które należy uzyskać w każdej kategorii oraz zastosowane procedury testów;
 - procedury programu monitorującego;
 - działania, które zostaną podjęte jeżeli, z jakiegokolwiek powodu, gospodarstwo traci swój status;
 - środki, które zostaną zastosowane jeżeli wyniki kontroli przeprowadzonych zgodnie z postanowieniami programu są dodatnie;
- (ii) programy, o których mowa w punkcie (i) mogą zostać zatwierdzone zgodnie z kryteriami ustanowionymi w tym punkcie zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2). Według tej samej procedury, dodatkowe gwarancje, ogólne lub szczegółowe, które mogą być wymagane w handlu wewnątrzspółnotowym, zostaną określone w tym samym czasie lub najpóźniej trzy miesiące po zatwierdzeniu programów. Gwarancje takie nie mogą wykraczać poza te, które dane Państwo Członkowskie wdraża na poziomie krajowym;
- (iii) programy przedłożone przez Państwa Członkowskie mogą zostać zmienione lub uzupełnione zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2). Według tej samej procedury, zmiana lub dodatek do programu, który został już zatwierdzony lub do gwarancji, które zostały określone zgodnie z podparagrafem (ii) może zostać zatwierdzony.
- (c) W przypadku gdy Państwo Członkowskie uważa, że jego terytorium lub część jego terytorium jest wolne od scrapie owiec:
- (i) przedkłada Komisji na poparcie odpowiednie dokumenty, przedstawiające w szczególności:
- historię występowania choroby na swoim terytorium;
 - wyniki testów kontrolnych opartych na dochodzeniu serologicznym, mikrobiologicznym, patologicznym lub epidemiologicznym;
 - okres przez który prowadzono nadzór;
 - uregulowania w zakresie weryfikowania nieobecności choroby;
- (ii) dodatkowe gwarancje, ogólne lub szczegółowe, które mogą być wymagane w handlu wewnątrzspółnotowym, zostaną określone zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2). Gwarancje takie nie mogą wykraczać poza te, które dane Państwo Członkowskie wdraża na poziomie krajowym;
- (iii) jednośne Państwo Członkowskie powiadamia Komisję, o wszelkiej zmianie w uregulowaniach szczegółowych określonych w punkcie (i), które odnoszą się do choroby. Gwarancje określone zgodnie z punktem (ii) mogą, w świetle takiego powiadomienia, zostać zmienione lub wycofane zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2).

II. Warunki mające zastosowanie zależnie od kategorii Państwa Członkowskiego, pochodzenia lub pobytu zwierzęcia określonego zgodnie z Załącznikiem II, Rozdział C

1. Przy wysyłce do innych Państw Członkowskich należy przestrzegać zasad określonych w artykule 15 (1).
2. Należy powiadomić Państwo Członkowskie przeznaczenia o kategorii BSE Państwa Członkowskiego pochodzenia bydła, owiec i kóz.
3. Następujące warunki stosuje się do przemieszczeń, w sposób określony w punkcie 1, bydła pochodzącego z lub które przebywało w Państwach Członkowskich lub jednym z ich regionów zaklasyfikowanych do:

KATEGORII 3 I 4

Zwierzęta muszą:

- (a) urodzić się, być hodowane i pozostawać w stadach, w których nie potwierdzono żadnego przypadku BSE przez co najmniej siedem lat; lub
- (b) urodzić się po dniu rzeczywistego wejścia w życie zakazu skarmiania przeżuwaczy białkami pochodzącymi od ssaków;

KATEGORII 5

Zwierzęta muszą:

- (a) urodzić się po dniu rzeczywistego wejścia w życie zakazu skarmiania zwierząt gospodarskich białkami pochodzącymi od ssaków; oraz
- (b) urodzić się, być hodowane i pozostawać w stadach, w których nie potwierdzono żadnego przypadku BSE przez co najmniej siedem lat, oraz które zawierają wyłącznie bydło urodzone w gospodarstwie lub pochodzące ze stada o równorzędnym statusie.

ROZDZIAŁ B

Warunki odnoszące się do potomstwa od zwierząt, o których mowa w artykule 15 (2), podejrzanych o lub u których potwierdzono TSE

Należy zakazać umieszczania na rynku ostatnio urodzonego potomstwa, które zostało urodzone, przez osobniki żeńskie bydła zakażonego TSE lub przez owce czy też kozy z potwierdzoną BSE, w ciągu poprzedzającego okresu dwóch lat lub podczas okresu następującego po pojawieniu się pierwszych objawów klinicznych początku choroby.

ROZDZIAŁ C

Warunki odnoszące się do wewnątrzspółnotowego handlu pewnymi produktami pochodzenia zwierzęcego

- I. Następujące produkty pochodzenia zwierzęcego są wyłączone spod zakazu, o którym mowa w artykule 16 (3), pod warunkiem, że pochodzą one od bydła, które spełnia wymogi poniższej Części II lub III:
- świeże mięso;
 - mięso mielone;
 - wyroby mięsne;
 - produkty mięsne;
 - karma, która jest przeznaczona dla domowych zwierząt mięsożernych.

System oparty na dacie

- II. Świeże mięso odkostnione, z którego usunięto wszystkie przyległe tkanki, włączając w to oczywiste tkanki nerwowe i limfatyczne, oraz produkty pochodzenia zwierzęcego, o których mowa w Części I, pochodzące z tego mięsa, uzyskane od kwalifikujących się zwierząt z krajów lub regionów z kategorii 5, mogą być wprowadzane na rynek zgodnie z drugim podparagrafem artykułu 16 (3), jeżeli zostały one uzyskane od zwierząt urodzonych po dacie rzeczywistego wejścia w życie norm w zakresie żywienia zwierząt ustanowionych w artykule 7 (2) oraz posiadają świadectwo stwierdzające spełnianie warunków ustanowionych w punkcie 1 oraz zostały wyprodukowane w zakładach, które spełniają warunki ustanowione w punkcie 9. Właściwe władze zapewnią aby warunki odnoszące się do kontroli ustanowionych w punktach od 2 do 8 i w punkcie 10 były wypełniane.

1. Bydło kwalifikuje się do systemu opartego na dacie jeżeli urodziło się i było hodowane w odnośnym Państwie Członkowskim oraz jeżeli w momencie uboju wykaże się, że następujące warunki są spełnione:
 - (a) zwierzę było wyraźnie oznakowane przez całe swoje życie, w sposób umożliwiający odtworzenie drogi wstecz do jego matki i stada pochodzenia; jego niepowtarzalny numer kolczyka usznego, data i gospodarstwo urodzenia oraz każde przemieszczenie po urodzeniu są odnotowywane albo w urzędowym paszporcie zwierzęcia albo w urzędowym skomputeryzowanym systemie identyfikacji i śledzenia; znana jest tożsamość jego matki;
 - (b) zwierzę ma więcej niż sześć miesięcy, ale mniej niż 30 miesięcy życia, określonych na podstawie odwołania do urzędowego, komputerowego wpisu daty urodzenia, lub do urzędowego paszportu zwierzęcia;
 - (c) właściwe władze otrzymały i zweryfikowały konkretne dowody potwierdzające, że matka zwierzęcia żyła przez co najmniej sześć miesięcy po urodzeniu kwalifikującego się zwierzęcia;
 - (d) u matki zwierzęcia nie rozwinęła się BSE jak również nie jest ona podejrzana o zachorowanie na BSE.

Kontrole

2. Jeżeli zwierzę zgłoszone do uboju lub jakiegokolwiek okoliczności odnoszące się do jego uboju nie spełniają wszystkich wymogów niniejszego Rozporządzenia, zwierzę musi zostać automatycznie odrzucone, a jego paszport skonfiskowany. Jeżeli takie informacje staną się dostępne po uboju, właściwe władze muszą natychmiast wstrzymać wystawianie świadectw oraz unieważnić wystawione

- świadectwa. Jeżeli wysyłka już została dokonana, właściwe władze muszą powiadomić właściwe władze miejsca przeznaczenia. Właściwe władze miejsca przeznaczenia muszą podjąć odpowiednie środki.
3. Ubój kwalifikowanych zwierząt musi zostać dokonany w rzeźni, która nie jest stosowana do uboju bydła innego niż to poddawane ubojowi w ramach systemu opartego na dacie lub też w ramach systemu certyfikowanych stad.
 4. Właściwe władze muszą upewnić się, że procedury stosowane w zakładach rozbioru zapewniają aby następujące węzły limfatyczne były usuwane:
podkolanowe, kulszowe, powierzchniowo-pachwinowe, wewnętrzno-pachwinowe, przyśrodkowe i boczne biodrowe, nerkowe, przedudowe, łędźwiowe, żebrowoszyjne, mostkowe, przedłopatkowe, pachowe, ogonowe i wewnętrzne szyjne.
 5. Musi istnieć możliwość odtworzenia drogi mięsa wstecz do kwalifikowanego zwierzęcia, lub po dokonaniu rozbioru, do zwierząt poddanych rozbiorowi z tej samej partii, poprzez urzędowy system śledzenia aż do momentu uboju. Po uboju, etykiety muszą pozwalać na prześledzenie drogi świeżego mięsa i produktów, o których mowa w Części I wstecz do kwalifikowanego zwierzęcia w celu umożliwienia przywołania danej wysyłki. W przypadku karmy dla zwierząt domowych, towarzyszące dokumenty i rejestry muszą pozwalać na śledzenie.
 6. Wszystkie zatwierdzone kwalifikowane tusze muszą posiadać indywidualne numery skorelowane z numerem kolczyka usznego.
 7. Państwo Członkowskie musi posiadać właściwe szczegółowe protokoły obejmujące:
 - (a) śledzenie oraz kontrole poprzedzające ubój;
 - (b) kontrole podczas uboju;
 - (c) kontrole podczas przetwarzania karmy dla zwierząt domowych;
 - (d) wszystkie wymogi odnoszące się do etykietowania i certyfikowania poubojowego obowiązujące w punkcie sprzedaży.
 8. Właściwe władze muszą wdrożyć system rejestrowania kontroli zgodności, tak aby móc dowieść kontrolę.

Zakład

9. W celu otrzymania zatwierdzenia, zakład musi opracować i wdrożyć system, za pomocą którego można zidentyfikować kwalifikowane mięso i/lub kwalifikowany produkt oraz za pomocą którego można odtworzyć drogę każdego mięsa wstecz do kwalifikowanego zwierzęcia, lub po rozbiorze, do zwierząt poddanych rozbiorowi z tej samej partii. System musi pozwalać na pełne odtworzenie drogi mięsa lub produktów pochodzenia zwierzęcego na wszystkich etapach, natomiast rejestry muszą być przechowywane przez co najmniej dwa lata. Zarząd zakładu musi przekazać, na piśmie, właściwym władzom szczegóły dotyczące wdrożonego systemu.
10. Właściwe władze muszą ocenić, zatwierdzić i monitorować system dostarczony przez zakład w celu zapewnienia, że system taki gwarantuje pełną segregację i możliwość odtworzenia drogi zarówno wstecz jak i wprzód.

System certyfikowanych stad

III. Odkostnione świeże mięso, z którego usunięto wszystkie przyległe tkanki, włączając w to oczywiste tkanki limfatyczne i nerwowe, oraz produkty pochodzenia zwierzęcego, o których mowa w Części I, pochodzące z tego mięsa, które zostały uzyskane od kwalifikujących się zwierząt z krajów lub regionów z kategorii 5, mogą być wprowadzane na rynek zgodnie z drugim podparagrafem artykułu 16 (3), jeżeli zostały one uzyskane od zwierząt, które posiadają poświadczenie, że spełniają warunki ustanowione w punkcie 2 oraz pochodzą ze stad, w których nie wystąpił w ciągu ostatnich siedmiu lat żaden przypadek BSE oraz które posiadają poświadczenie, że spełniają warunki ustanowione w punkcie 1 oraz są wyprodukowane w zakładach, które spełniają warunki ustanowione w punkcie 11.

Właściwe władze zapewnią, aby były spełnione warunki ustanowione w punktach od 3 do 10 i 12 w odniesieniu do skomputeryzowanego systemu śledzenia i kontroli.

Warunki odnoszące się do stad:

1. (a) Stado jest to grupa zwierząt tworząca oddzielną i wyraźną część, która jest grupą zwierząt, która jest obsługiwana, przebywa i jest utrzymywana oddzielnie od innych grup zwierząt oraz która jest identyfikowana przy pomocy niepowtarzalnego numeru stada oraz numeru identyfikacyjnego zwierzęcia.
- (b) Stado jest kwalifikowane jeżeli przez co najmniej siedem lat ani nie potwierdzono żadnego przypadku BSE, ani też nie wystąpił żaden przypadek podejrzenia BSE, który nie został wykluczony, u żadnego zwierzęcia, które wciąż przebywa lub które zostało przemieszczone przez lub ze stada.
- (c) W drodze wyjątku od postanowień punktu (b), stado, które istnieje przez okres czasu krótszy niż siedem lat może być uważane za kwalifikowane, po dokładnym dochodzeniu przeprowadzonym przez właściwe władze weterynaryjne, pod warunkiem, że:
 - (i) wszystkie zwierzęta urodzone lub przemieszczone do nowo utworzonego stada spełniają warunki ustanowione w punkcie (2) (a), (d) i (e); oraz,
 - (ii) stado spełnia warunki ustanowione w punkcie (b) podczas całego okresu swojego istnienia.
- (d) Jeżeli nowoutworzone stado znajduje się w gospodarstwie, które doświadczyło potwierdzonego przypadku BSE u zwierzęcia, które wciąż przebywa w lub które zostało przemieszczone przez lub ze stada w tym gospodarstwie, takie nowoutworzone stado może być kwalifikowane wyłącznie po szczegółowym dochodzeniu przeprowadzonym przez właściwe władze weterynaryjne, potwierdzającym zgodność z każdym z następujących warunków w sposób zadowalający taką władzę:
 - (i) wszystkie zwierzęta dotkniętego stada poprzednio utrzymywane w tym samym gospodarstwie zostały usunięte lub uśmiercone;
 - (ii) wszystkie środki żywienia zwierząt zostały usunięte i zniszczone a wszystkie pojemniki na pasze zostały dokładnie wyczyszczone;

- (iii) wszystkie budynki zostały opróżnione i dokładnie wyczyszczone przed wprowadzeniem nowych zwierząt;
- (iv) wszystkie warunki określone w punkcie (c) zostały spełnione.

Warunki odnoszące się do zwierzęcia

2. (a) wszystkie zapisy dotyczące urodzenia, tożsamości i przemieszczeń zwierzęcia są rejestrowane w urzędowym skomputeryzowanym systemie śledzenia;
- (b) zwierzę ma więcej niż sześć miesięcy, ale mniej niż 30 miesięcy życia, określonych na podstawie odniesienia do urzędowego skomputeryzowanego zapisu daty jego urodzenia;
- (c) jego matka żyła przez co najmniej sześć miesięcy po jego urodzeniu;
- (d) u jego matki nie rozwinęła się BSE jak również nie jest ona podejrzana o zachorowanie na BSE;
- (e) stado urodzenia zwierzęcia oraz wszystkie stada przez które zostało ono przemieszczone są kwalifikowane.

Skomputeryzowany system śledzenia

3. Urzędowy skomputeryzowany system śledzenia, o którym mowa w punkcie 2 (a) zostanie zatwierdzony wyłącznie jeżeli funkcjonuje przez czas wystarczający do zebrania wszelkich informacji, dotyczących długości życia i przemieszczeń zwierząt, niezbędnych do sprawdzenia zgodności z wymogami niniejszego Rozporządzenia, oraz dotyczy wyłącznie zwierząt urodzonych po uruchomieniu systemu. Dane historyczne załadowane do komputera odnoszące się do okresu przed uruchomieniem systemu nie będą dopuszczone w tym celu.

Kontrole

4. Jeżeli zwierzę zgłoszone do uboju lub jakiegokolwiek okoliczności odnoszące się do jego uboju nie spełniają wszystkich wymogów niniejszego Rozporządzenia, zwierzę musi zostać automatycznie odrzucone, a jego paszport skonfiskowany. Jeżeli takie informacje staną się dostępne po uboju, właściwe władze muszą natychmiast wstrzymać wystawianie świadectw, oraz unieważnić wystawione świadectwa. Jeżeli wysyłka już została dokonana, właściwe władze muszą powiadomić właściwe władze miejsca przeznaczenia. Właściwe władze miejsca przeznaczenia muszą podjąć odpowiednie środki.
5. Ubój kwalifikowanych zwierząt musi zostać dokonany w rzeźniach, używanych wyłącznie do uboju zwierząt w ramach systemu opartego na dacie bądź też w ramach systemu certyfikowanych stad.
6. Właściwe władze muszą upewnić się, że procedury stosowane w zakładach rozbioru zapewniają aby następujące węzły limfatyczne były usuwane:
podkolanowe, kulszowe, powierzchniowo-pachwinowe, wewnętrzno-pachwinowe, przyśrodkowe i boczne biodrowe, nerkowe, przedudowe, łądzwiowe, żebrowo-szyjne, mostkowe, przedłopatkowe, pachowe, ogonowe, i wewnętrzne szyjne.
7. Musi istnieć możliwość odtworzenia pochodzenia mięsa wstecz do stada kwalifikowanego zwierzęcia, lub po dokonaniu rozbioru, do zwierząt poddanych rozbiorowi z tej samej partii, poprzez skomputeryzowany system śledzenia aż do

- momentu uboju. Po uboju, etykiety muszą pozwalać na prześledzenie drogi świeżego mięsa i produktów, o których mowa w Części I wstecz do stada w celu umożliwienia przywołania danej wysyłki. W przypadku karmy dla zwierząt domowych, towarzyszące dokumenty i rejestry muszą pozwalać na śledzenie.
8. Wszystkie zatwierdzone kwalifikowane tusze muszą posiadać indywidualne numery skorelowane z numerem kolczyka usznego.
 9. Państwo Członkowskie musi posiadać właściwe szczegółowe protokoły obejmujące:
 - (a) śledzenie oraz kontrole poprzedzające ubój;
 - (b) kontrole podczas uboju;
 - (c) kontrole podczas przetwarzania karmy dla zwierząt domowych;
 - (d) wszystkie wymogi odnoszące się do etykietowania i certyfikowania poubojowego obowiązujące w punkcie sprzedaży.
 10. Właściwe władze muszą wdrożyć system rejestrowania kontroli zgodności, tak aby móc dowieść kontrolę.

Zakład

11. W celu otrzymania zatwierdzenia, zakład musi opracować i wdrożyć system, za pomocą którego można zidentyfikować kwalifikowane mięso i/lub kwalifikowany produkt oraz za pomocą którego można odtworzyć drogę każdego mięsa wstecz do stada pochodzenia, lub po rozbiorze, do zwierząt poddanych rozbiorowi z tej samej partii. System musi ułatwiać pełne odtworzenie drogi mięsa lub produktów pochodzenia zwierzęcego na wszystkich etapach, natomiast rejestry muszą być przechowywane przez co najmniej dwa lata. Zarząd zakładu musi przekazać, na piśmie, właściwym władzom szczegóły dotyczące wdrożonego systemu.
12. Właściwe władze muszą ocenić, zatwierdzić i monitorować system dostarczony przez zakład w celu zapewnienia, że system taki gwarantuje pełną segregację i możliwość odtworzenia drogi zarówno wstecz jak i wprzód.

ROZDZIAŁ D

Warunki odnoszące się do eksportu

Żywe bydło i produkty pochodzenia zwierzęcego od nich uzyskane muszą podlegać – w odniesieniu do eksportu do krajów trzecich – zasadom ustanowionym w niniejszym Rozporządzeniu w zakresie handlu wewnątrzwspólnotowego.

ZAŁĄCZNIK IX**IMPORT DO WSPÓLNOTY ŻYWYCH ZWIERZĄT, ZARODKÓW, KOMÓREK
JAJOWYCH ORAZ PRODUKTÓW POCHODZENIA ZWIERZĘCEGO****ROZDZIAŁ A**

W przypadku importu z krajów lub regionów zaklasyfikowanych do kategorii 1, właściwe władze muszą, w odniesieniu do bydła i wszystkich towarów pochodzenia bydłęcego dla których niniejsze Rozporządzenie ustanawia szczegółowe zasady, wziąć pod uwagę okazanie międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierząt potwierdzającego, że kraj lub region spełnia warunki określone w Załączniku II, Rozdział C, aby zostać zaklasyfikowanym do danej kategorii.

ROZDZIAŁ B**Import bydła**

- A. Import bydła z kraju lub regionu zaklasyfikowanego do kategorii 2 podlega okazaniu międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierząt potwierdzającego, że:
- (a) skarmianie przeżuwaczy białkami pochodzącymi od ssaków zostało zakazane i zakaz ten został faktycznie wprowadzony w życie;
 - (b) bydło przeznaczone na eksport do Wspólnoty jest identyfikowane przy pomocy stałego systemu identyfikacyjnego umożliwiającego odtworzenie ich drogi wstecz do matki oraz stada pochodzenia, jak również nie jest potomstwem osobników żeńskich podejrzanych o BSE.
- B. Import bydła z krajów lub regionów zaklasyfikowanych do kategorii 3 podlega okazaniu międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierząt potwierdzającego, że:
1. skarmianie przeżuwaczy białkami pochodzącymi od ssaków zostało zakazane i zakaz został faktycznie wprowadzony w życie;
 2. bydło przeznaczone na eksport do Wspólnoty:
 - jest identyfikowane przy pomocy stałego systemu identyfikacyjnego umożliwiającego odtworzenie jego drogi wstecz do matki oraz stada pochodzenia, jak również umożliwiającego stwierdzenie, że nie jest potomstwem osobników żeńskich podejrzanych o BSE czy też osobników żeńskich z potwierdzoną BSE;
 - urodziło się, było hodowane i pozostawało w stadach, w których nie potwierdzono żadnego przypadku BSE przez co najmniej siedem lat; lub
 - urodziło się po dacie, od której zakaz skarmiania przeżuwaczy białkami pochodzącymi od ssaków został faktycznie wprowadzony w życie.

- C. Import bydła z krajów lub regionów zaklasyfikowanych do kategorii 4 podlega okazaniu międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierząt potwierdzającego, że:
1. skarmianie przeżuwaczy białkami pochodzącymi od ssaków zostało zakazane i zakaz został faktycznie wprowadzony w życie;
 2. było przeznaczone na eksport do Wspólnoty:
 - (a) jest identyfikowane przy pomocy stałego systemu identyfikacyjnego umożliwiającego odtworzenie jego drogi wstecz do matki oraz stada pochodzenia, jak również umożliwiającego stwierdzenie, że nie jest potomstwem osobników żeńskich podejrzanych o BSE czy też osobników żeńskich z potwierdzoną BSE;oraz
 - (b) urodziło się, było hodowane i pozostawało w stadach, w których nie potwierdzono żadnego przypadku BSE przez co najmniej siedem lat; lub
 - (c) urodziło się po dacie, od której zakaz skarmiania przeżuwaczy białkami pochodzącymi od ssaków został faktycznie wprowadzony w życie.
- D. Import bydła z krajów lub regionów zaklasyfikowanych do kategorii 5 podlega okazaniu międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierząt potwierdzającego, że:
1. skarmianie zwierząt gospodarskich białkami pochodzącymi od ssaków zostało zakazane i zakaz został faktycznie wprowadzony w życie;
 2. dotknięte bydło jest uśmiercane i całkowicie niszczone, jak również:
 - (a) w przypadku osobników żeńskich, ich ostatnie potomstwo urodzone w ciągu dwóch lat przed, lub po pierwszych objawach klinicznych początku choroby;
 - (b) wszystkie sztuki bydła z tej samej kohorty, jeżeli takie zwierzęta są jeszcze przy życiu w kraju lub regionie;
 3. zwierzęta przeznaczone na eksport do Wspólnoty:
 - (a) urodziły się po dacie, od której zakaz skarmiania zwierząt gospodarskich białkami pochodzącymi od ssaków został faktycznie wprowadzony w życie;
 - (b) są identyfikowane przy pomocy stałego systemu identyfikacyjnego umożliwiającego odtworzenie ich drogi wstecz do matki oraz stada pochodzenia, jak również nie są potomstwem osobników żeńskich podejrzanych o BSE czy też osobników żeńskich z potwierdzoną BSE;oraz
 - (c) albo urodziły się, były hodowane i pozostawały w stadach, w których nie potwierdzono nigdy żadnego przypadku BSE, oraz które składają się wyłącznie z bydła urodzonego w gospodarstwie lub pochodzącego ze stada o równorzędnym statusie zdrowotnym; albo
 - (d) urodziły się, były hodowane i pozostawały w stadach, w których nie potwierdzono żadnego przypadku BSE przez co najmniej siedem lat, oraz które składają się wyłącznie z bydła urodzonego w gospodarstwie lub pochodzącego ze stada o równorzędnym statusie zdrowotnym.

ROZDZIAŁ C

Import świeżego mięsa i produktów pochodzenia bydłowego

- A. Import świeżego mięsa (z kością lub odkostnionego) oraz produktów pochodzenia bydłowego z krajów lub regionów zaklasyfikowanych do kategorii 2 podlega okazaniu międzynarodowego świadectwa zdrowia potwierdzającego, że skarmianie przeżuwaczy białkami pochodzącymi od ssaków zostało zakazane oraz że zakaz ten został faktycznie wprowadzony w życie.
- B. Import świeżego mięsa (z kością lub odkostnionego) oraz produktów pochodzenia bydłowego z krajów lub regionów zaklasyfikowanych do kategorii 3 podlega okazaniu międzynarodowego świadectwa zdrowia potwierdzającego, że:
- (a) skarmianie przeżuwaczy białkami pochodzącymi od ssaków zostało zakazane i zakaz ten został faktycznie wprowadzony w życie;
 - (b) świeże mięso i produkty pochodzenia bydłowego przeznaczone na eksport do Wspólnoty nie zawierają ani nie pochodzą od materiału szczególnego ryzyka, o którym mowa w Załączniku V lub mięsa mechanicznie odkostnionego uzyskanego z kości głowy lub kręgosłupa.
- C. Import świeżego mięsa (z kością lub odkostnionego) oraz produktów mięsnych pochodzenia bydłowego z krajów lub regionów zaklasyfikowanych do kategorii 4 podlega okazaniu międzynarodowego świadectwa zdrowia potwierdzającego, że:
1. skarmianie przeżuwaczy białkami pochodzącymi od ssaków zostało zakazane i zakaz ten został faktycznie wprowadzony w życie;
 2. świeże mięso i produkty pochodzenia bydłowego przeznaczone na eksport do Wspólnoty nie zawierają ani nie pochodzą od materiału szczególnego ryzyka, o którym mowa w Załączniku V lub mięsa mechanicznie odkostnionego uzyskanego z głowy lub kręgosłupa.
- D. Import świeżego mięsa oraz produktów pochodzenia bydłowego z krajów lub regionów zaklasyfikowanych do kategorii 5 jest zakazany za wyjątkiem produktów pochodzenia zwierzęcego wymienionych w sekcji I Rozdziału C, Załącznika VIII. Import ten podlega okazaniu międzynarodowego świadectwa zdrowia potwierdzającego, że:
1. spełniają one warunki określone w artykule 16 (2) oraz warunki określone w sekcji II lub III Rozdziału C Załącznika VIII;
 2. produkty mięsne przeznaczone na eksport do Wspólnoty nie zawierają ani nie pochodzą od produktów, o których mowa w Rozdziale F, ani też od materiału szczególnego ryzyka, zdefiniowanego w Załączniku V;
 3. funkcjonuje system umożliwiający odtworzenie drogi świeżego mięsa i produktów pochodzenia bydłowego przeznaczonych na eksport do Wspólnoty, wstecz do zakładów, z których pochodzą;
 4. bydło, od którego pochodzi mięso lub produkty mięsne przeznaczone na eksport do Wspólnoty:
 - (a) zostało zidentyfikowane przy pomocy stałego systemu identyfikacyjnego umożliwiającego odtworzenie jego drogi wstecz do matki oraz stada pochodzenia;

- (b) nie jest potomstwem osobników żeńskich podejrzanych o BSE ani też osobników żeńskich z potwierdzoną BSE; oraz albo:
 - urodziło się po dacie, od której zakaz skarmiania zwierząt gospodarskich białkami pochodzącymi od ssaków został faktycznie wprowadzony w życie; lub
 - urodziło się, było hodowane i pozostawało w stadach, w których nie potwierdzono żadnego przypadku BSE przez co najmniej siedem lat;
- 5. skarmianie zwierząt gospodarskich białkami pochodzącymi od ssaków zostało zakazane i zakaz ten został faktycznie wprowadzony w życie;
- 6. dotknięte bydło jest poddawane obojowi i całkowicie niszczone, jak również:
 - (a) w przypadku osobników żeńskich, ich ostatnie potomstwo urodzone w ciągu dwóch lat przed, lub po, pierwszych objawach klinicznych początku choroby;
 - (b) wszystkie sztuki bydła z tej samej kohorty, jeżeli takie zwierzęta są jeszcze przy życiu w kraju lub regionie.

ROZDZIAŁ D

Import zarodków i komórek jajowych bydła

- A. Import zarodków/komórek jajowych bydła z krajów lub regionów zaklasyfikowanych do kategorii 2 podlega okazaniu międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierząt potwierdzającego, że:
 - 1. skarmianie przeżuwaczy białkami pochodzącymi od ssaków zostało zakazane i zakaz ten został faktycznie wprowadzony w życie;
 - 2. zarodki/komórki jajowe zostały pobrane, poddane obróbce i były przechowywane zgodnie z postanowieniami Załączników A i B do Dyrektywy 89/556/EWG ⁽¹⁾.
- B. Import komórek jajowych/ zarodków bydła z krajów lub regionów zaklasyfikowanych do kategorii 3 podlega okazaniu międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierząt potwierdzającego, że:
 - 1. skarmianie przeżuwaczy białkami pochodzącymi od ssaków zostało zakazane i zakaz ten został faktycznie wprowadzony w życie;
 - 2. komórki jajowe/zarodki przeznaczone na eksport do Wspólnoty pochodzą od osobników żeńskich, które:
 - (a) są identyfikowane przy pomocy stałego systemu identyfikacyjnego umożliwiającego odtworzenie ich drogi wstecz do matki oraz stada pochodzenia, jak również nie są potomstwem osobników żeńskich z potwierdzonym przypadkiem BSE;

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 89/556/EWG z dnia 25 września 1989r. w sprawie warunków zdrowia zwierząt regulujących handel wewnątrzwspólnotowy i import z krajów trzecich zarodków zwierząt domowych z gatunku bydła (Dz.U. Nr L 302, 19.10.1989r., str. 1). Dyrektywa ostatnio znowelizowana na mocy Decyzji Komisji 94/113/WE (Dz.U. Nr L 53, 24.02.1994r., str. 23).

- (b) nie są potomstwem osobników żeńskich podejrzanych o BSE ani też osobników żeńskich z potwierdzonym przypadkiem BSE;
 - (c) nie były podejrzewane o zakażenie BSE w czasie pobierania zarodków;
 - 3. komórki jajowe/zarodki zostały pobrane, poddane obróbce i były przechowywane zgodnie z postanowieniami Załączników A i B do Dyrektywy 89/556/EWG.
- C. Import komórek jajowych/ zarodków bydła z krajów lub regionów zaklasyfikowanych do kategorii 4 podlega okazaniu międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierząt potwierdzającego, że:
 - 1. skarmianie przeżuwaczy białkami pochodzącymi od ssaków zostało zakazane i zakaz ten został faktycznie wprowadzony w życie;
 - 2. komórki jajowe/zarodki przeznaczone na eksport do Wspólnoty pochodzą od osobników żeńskich, które:
 - (a) są identyfikowane przy pomocy stałego systemu identyfikacyjnego umożliwiającego odtworzenie ich drogi wstecz do matki oraz stada pochodzenia, jak również nie są potomstwem osobników żeńskich podejrzanych o BSE czy też osobników żeńskich dotkniętych BSE;
 - (b) nie są dotknięte BSE;
 - (c) nie były podejrzewane o zakażenie BSE w czasie pobierania zarodków;
oraz
 - (i) albo urodziły się po dacie, od której zakaz skarmiania przeżuwaczy białkami pochodzącymi od ssaków został faktycznie wprowadzony w życie; albo
 - (ii) urodziły się, były hodowane i pozostawały w stadach, w których nie potwierdzono żadnego przypadku BSE przez co najmniej siedem lat;
 - 3. komórki jajowe/zarodki zostały pobrane, poddane obróbce i były przechowywane zgodnie z postanowieniami Załączników A i B do Dyrektywy 89/556/EWG.
- D. Import komórek jajowych/ zarodków bydła z krajów lub regionów zaklasyfikowanych do kategorii 5 podlega okazaniu międzynarodowego świadectwa zdrowia zwierząt potwierdzającego, że:
 - 1. skarmianie zwierząt przeznaczonych do hodowli białkami pochodzącymi od ssaków zostało zakazane i zakaz ten został faktycznie wprowadzony w życie;
 - 2. dotknięte bydło, oraz, w przypadku osobników żeńskich, ich ostatnie potomstwo urodzone w ciągu dwóch lat przed, lub po, klinicznym początku choroby, jeżeli pozostają przy życiu w kraju lub regionie, jest uśmiercane i całkowicie niszczone;
 - 3. komórki jajowe/zarodki przeznaczone na eksport do Wspólnoty pochodzą od osobników żeńskich, które:
 - (a) są identyfikowane przy pomocy stałego systemu identyfikacyjnego umożliwiającego odtworzenie ich drogi wstecz do matki oraz stada pochodzenia, jak również nie są potomstwem osobników żeńskich podejrzanych o BSE czy też osobników żeńskich z potwierdzonym przypadkiem BSE;
 - (b) nie są dotknięte BSE;

- (c) nie były podejrzewane o zakażenie BSE w momencie pobierania zarodków;
oraz
- (i) albo urodziły się po dacie, od której zakaz skarmiania zwierząt przeznaczonych do hodowli białkami pochodzącymi od ssaków został faktycznie wprowadzony w życie;
- (ii) albo nigdy nie były skarmiane białkami pochodzącymi od ssaków jak również urodziły się, były hodowane i pozostawały w stadach, w których nie potwierdzono żadnego przypadku BSE przez co najmniej siedem lat, oraz które składają się wyłącznie z bydła urodzonego w gospodarstwie lub pochodzącego ze stada o równorzędnym statusie zdrowotnym;
4. komórki jajowe/zarodki zostały pobrane, poddane obróbce i były przechowywane zgodnie z postanowieniami Załączników A i B do Dyrektywy 89/556/EWG.

ROZDZIAŁ E

Import owiec i kóz

Owce i kozy importowane do Wspólnoty muszą spełniać wymagania, które zapewniają gwarancje zdrowotne równorzędne do tych wymaganych na mocy niniejszego Rozporządzenia lub stosownie do niniejszego Rozporządzenia.

ROZDZIAŁ F

Import do Wspólnoty z krajów trzecich lub ich regionów, zaklasyfikowanych do kategorii 5, produktów pochodzenia zwierzęcego, o których mowa w Załączniku VIII, Rozdział C, zgodnie z artykułem 16 (3) jest zakazany jeżeli zawierają one lub zostały one uzyskane z następujących produktów lub materiału uzyskanego od przeżuwaczy:

- mięso mechanicznie odkostnione;
- fosforan (V) diwapnia przeznaczony do skarmiania żywego inwentarza;
- żelatyna, chyba że jest wytwarzana ze skór;
- stopiony tłuszcz od przeżuwaczy oraz pochodne otrzymane od niego, chyba że zostały one wytworzone z nieznacznie otluszczonej tkanki, która sama została uznana jako zdatna do spożycia przez ludzi, lub też wytworzone z surowców, które zostały przetworzone zgodnie z normami, o których mowa w Decyzji 1999/534/WE.

ROZDZIAŁ G

W przypadku importu produktów pochodzenia zwierzęcego z krajów trzecich lub ich regionów, które nie zostały zaklasyfikowane do kategorii 1, odpowiednie świadectwa, wymagane na mocy ustawodawstwa wspólnotowego, muszą zostać uzupełnione oświadczeniem podpisanym przez właściwe władze kraju produkcji, o następującej treści:

‘Niniejszy produkt pochodzenia zwierzęcego nie zawiera, ani nie został uzyskany z, materiału szczególnego ryzyka, zdefiniowanego w Załączniku V do Rozporządzenia (WE) Nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001r. ustanawiającego przepisy w zakresie zapobiegania, zwalczania oraz likwidacji pewnych zakaźnych encefalopatii gąbczastych, ani mięsa mechanicznie odkostnionego otrzymanego z kości głowy lub kręgosłupa bydła. Zwierzęta nie zostały poddane ubojowi po oszołomieniu przy użyciu gazu wstrzykiwanego do jamy czaszki lub nie zostały uśmiercone w sposób natychmiastowy tą samą metodą lub też nie zostały poddane ubojowi przez uszkodzenie, po oszołomieniu, centralnej tkanki nerwowej przy użyciu wysuwającego się przyrządu w kształcie bolca (przyrządu radical) wprowadzanego do jamy czaszki.’

*ZAŁĄCZNIK X***LABORATORIA REFERENCYJNE, PRÓBOBRANIE ORAZ METODY BADAŃ
LABORATORYJNYCH**

ROZDZIAŁ A

Krajowe laboratoria referencyjne

1. Wyznaczone krajowe laboratorium referencyjne:
 - (a) posiada do dyspozycji urządzenia oraz personel ekspercki pozwalający na wskazanie za każdym razem, a szczególnie gdy odnośna choroba pojawia się po raz pierwszy, typu oraz szczepu czynnika TSE, jak również pozwalający na potwierdzenie wyników otrzymywanych przez regionalne laboratoria diagnostyczne. W przypadku gdy nie jest ono w stanie zidentyfikować szczep-typ czynnika, należy ustanowić procedurę zapewniającą, że zadanie polegające na identyfikacji szczepu zostanie przekazane do wspólnotowego laboratorium referencyjnego;
 - (b) weryfikuje metody diagnostyczne stosowane w regionalnych laboratoriach diagnostycznych;
 - (c) jest odpowiedzialne za koordynację norm diagnostycznych i metod w ramach danego Państwa Członkowskiego. W tym celu, krajowe laboratorium referencyjne:
 - może dostarczać odczynniki diagnostyczne do laboratoriów zatwierdzonych przez dane Państwo Członkowskie;
 - kontroluje jakość wszystkich odczynników diagnostycznych stosowanych w danym Państwie Członkowskim;
 - okresowo organizuje testy porównawcze;
 - przechowuje izolaty czynników odnośnej choroby, lub odpowiadających tkanek zawierających takie czynniki, pochodzące z potwierdzonych przypadków w danym Państwie Członkowskim;
 - zapewnia potwierdzenie wyników otrzymanych w laboratoriach diagnostycznych wyznaczonych przez dane Państwo Członkowskie;
 - (d) współpracuje z wspólnotowym laboratorium referencyjnym.
2. Jednakże, w drodze derogacji od punktu 1, Państwa Członkowskie, które nie posiadają krajowego laboratorium referencyjnego, korzystają z usług wspólnotowego laboratorium referencyjnego lub krajowych laboratoriów referencyjnych w innych Państwach Członkowskich.
3. Krajowymi laboratoriami referencyjnymi są:

Austria: Bundesanstalt für Tierseuchenbekämpfung, Mödling

Robert-Koch-Gasse 17

A-2340 Mödling

Belgia: CERVA-CODA-VAR

Centre d'Étude et de Recherches Vétérinaires et Agrochimiques

Centrum voor Onderzoek in Diergeneeskunde en Agrochemie

Veterinary and Agrochemical Research Centre

Groeselenberg 99

B-1180 Bruxelles

Dania: Danish Veterinary Laboratory

Bülowsvej 27

DK-1790 Kobenhavn V

Finlandia: Eläinääkintä-ja elintarvikelaitos

Hämeentie 57

FIN-00550 Helsinki

Francja: Agence Française de Sécurité Sanitaire des Aliments

Laboratoire de pathologie bovine

31, avenue Tony Garnier

BP 7033

F-69342 Lyon Cédex

Niemcy: Bundesforschungsanstalt für Viruskrankheiten der Tiere

Anstaltsteil Tübingen

Postfach 1149

D-72001 Tübingen

Grecja:

1. Department of Pathology, Faculty of Veterinary Medicine

University of Thessaloniki

Giannitson & Voutyra St.

GR-54627 Thessaloniki

2. Athens Centre of Veterinary Institutes

Laboratory of Pathology

25 Neapoleos St.

GR-14310 Athens

Irlandia: The Central Veterinary Research Laboratory

Abbotstown

Castleknock

Dublin 15

Ireland

Włochy: Istituto Zooprofilattico Sperimentale del Piemonte

Liguria e Valle D'Aosta

CEA

Via Bologna

I-148-10150 Torino

Luksemburg: CERVA-CODA-VAR

Centre d'Étude et de Recherches Vétérinaires et Agrochimiques

Centrum voor Onderzoek in Diergeneeskunde en Agrochemie

Veterinary and Agrochemical Research Centre

Groeselenberg 99

B-1180 Bruxelles

Holandia: Instituut voor Dierhouderij en Diergezondheid, ID-Lelystad

Edelhertweg 15

Postbus 65

8200 AB Lelystad

Netherlands

Portugalia: Laboratório Nacional de Investigação Veterinária

Estrada de Benfica, 701

P-1500 Lisboa

Hiszpania:

1. Laboratorio de la Facultad de Veterinaria
Departamento de Patología Animal (Anatomía Patológica)
Zaragoza
España
 2. Laboratorio Central de Veterinaria de Algete
Madrid
España
- Szwecja: The National Veterinary Institute
S-751 89 Uppsala
- Zjednoczone Królestwo: The Veterinary Laboratories Agency
Woodham Lane
New Haw
Addlestone
Surrey KT15 3NB
United Kingdom

ROZDZIAŁ B

Wspólnotowe laboratorium referencyjne

1. Wspólnotowym laboratorium referencyjnym dla chorób TSE jest:
The Veterinary Laboratories Agency
Woodham Lane
New Haw
Addlestone
Surrey KT15 3NB
United Kingdom
2. Wspólnotowe laboratorium referencyjne ma następujące funkcje i obowiązki:

- (a) koordynacja, w porozumieniu z Komisją, metod stosowanych w Państwach Członkowskich do diagnozowania BSE, szczególnie poprzez:
- przechowywanie i dostarczanie odpowiadających tkanek zawierających czynnik, dla celów rozwijania i produkcji odnośnych testów diagnostycznych lub dla celów typowania szczepów czynnika;
 - dostarczanie wzorcowych surowic i innych odczynników referencyjnych do krajowych laboratoriów referencyjnych w celu znormalizowania testów i odczynników używanych w Państwach Członkowskich;
 - tworzenie i przechowywanie zbioru odpowiadających tkanek zawierających czynniki i szczepy chorób TSE;
 - organizowanie okresowych testów porównawczych procedur diagnostycznych na poziomie wspólnotowym;
 - gromadzenie i zestawianie danych i informacji dotyczących stosowanych metod diagnostycznych i wyników testów wykonanych we Wspólnocie;
 - opisywanie izolatów czynnika TSE najaktualniejszymi metodami w celu umożliwienia szerszego zrozumienia epidemiologii choroby;
 - podążanie za najnowszymi, światowymi trendami w zakresie nadzoru, epidemiologii i zapobiegania chorobom TSE;
 - przeprowadzanie ekspertyz dotyczących chorób prionowych w celu umożliwienia szybkiej diagnostyki różnicowej;
 - nabywanie dogłębnej wiedzy w zakresie przygotowywania i stosowania metod używanych do zwalczania i likwidacji chorób TSE;
- (b) aktywne uczestnictwo w diagnozowaniu ognisk chorób TSE w Państwach Członkowskich poprzez badanie próbek pobranych od zwierząt zarażonych TSE, przesłanych w celu potwierdzenia diagnozy, opisu oraz badań epidemiologicznych;
- (c) ułatwianie szkolenia lub przeszkalanie ekspertów w zakresie badań laboratoryjnych, mając na względzie harmonizację technik diagnostycznych w ramach Wspólnoty

ROZDZIAŁ C

Próbobranie oraz przeprowadzanie badań laboratoryjnych

1. Próbobranie i przeprowadzanie badań laboratoryjnych na obecność BSE u bydła

1.1. Pobieranie próbek

Właściwe władze zapewnią, aby próbki były pobierane przy zastosowaniu metod oraz protokołów określonych w Podręczniku Norm dla Testów Diagnostycznych oraz Szczepionek Międzynarodowej Organizacji ds. Chorób Epizootycznych (Office International des Epizooties – OIE), (zwanym następnie 'Podręcznikiem'). W przypadku braku takich metod i protokołów, właściwe władze zapewnią, aby próbki były pobierane w sposób odpowiedni dla poprawnego stosowania testów.

1.2. Przeprowadzanie badań laboratoryjnych

1.2.1. Przypadki co do których zachodzą podejrzenia

Tkanki pochodzące od bydła, przekazane do badań laboratoryjnych zgodnie z postanowieniami artykułu 12 (2) są poddawane badaniu histopatologicznemu w sposób określony w najnowszej edycji Podręcznika, z wyjątkiem przypadków gdy materiał ulega autolizie. W przypadku gdy wynik badania histopatologicznego jest nierozstrzygający lub ujemny bądź też w przypadku gdy materiał ulega autolizie, tkanki są poddawane badaniu przy zastosowaniu jednej spośród innych metod diagnostycznych, określonych w powyższym Podręczniku (immunocytochemia, *immuno-blotting* lub przedstawienie charakterystycznych włókienek przy zastosowaniu mikroskopii elektronowej)

1.2.2. Zwierzęta przebadane w ramach rocznego programu monitorowania

Bydło przebadane w ramach rocznego programu monitorowania w sposób określony w Załączniku III, Rozdziale A, punkcie I, oraz ukierunkowanego programu nadzoru w sposób określony w Załączniku III, Rozdziale A, Części III, jest badane przy zastosowaniu jednego z testów wyszczególnionych w punkcie 4.

W przypadku gdy wynik szybkiego testu jest nierozstrzygający lub dodatni, tkanki są poddawane badaniu histopatologicznemu pienia mózgu w sposób określony w najnowszej edycji Podręcznika, z wyjątkiem przypadków gdy materiał ulega autolizie lub w jakikolwiek inny sposób nie nadaje się do badania histopatologicznego. W przypadku gdy wynik badania histopatologicznego jest nierozstrzygający lub ujemny bądź też w przypadku gdy materiał ulega autolizie, tkanki są poddawane badaniu przy zastosowaniu jednej spośród innych metod diagnostycznych, określonych w punkcie 1.2.1.; jednakże, metoda ta nie może być taka sama jak metoda zastosowana w teście skriningowym.

1.3. Interpretacja wyników

Zwierzę przebadane w sposób opisany w punkcie 1.2.1. jest uważane za dodatni przypadek BSE, jeżeli wynik jednego z testów jest dodatni.

Zwierzę przebadane w sposób opisany w punkcie 1.2.2. jest uważane za dodatni przypadek BSE, jeżeli wynik testu skriningowego jest dodatni lub nierozstrzygnięty, oraz:

- wynik kolejnego badania histopatologicznego jest dodatni, lub
- wynik innej metody diagnostycznej wspomnianej w punkcie 1.2.1. jest dodatni.

2. Próbobranie i przeprowadzanie badań laboratoryjnych na obecność choroby TSE u owiec i kóz

Próbobranie i przeprowadzanie badań laboratoryjnych na obecność choroby TSE u owiec i kóz jest wykonywane zgodnie z metodami i protokołami ustanowionymi w najnowszej edycji Podręcznika.

Zasady dotyczące próbobrania i przeprowadzania badań laboratoryjnych na obecność BSE u owiec i kóz zostaną opracowane zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 24 (2).

3. Potwierdzenie obecności innych chorób TSE

Testy wykonane w celu potwierdzenia podejrzenia obecności choroby TSE innej niż te, o których mowa w punktach 1 i 2 obejmują co najmniej badanie histopatologiczne tkanki mózgu. Właściwe władze mogą również wymagać testów laboratoryjnych,

takich jak testy immunocytochemiczne i immunodiagnostyczne na wykrycie włókienek scrapie, jeżeli uważa się to za konieczne. W każdym przypadku należy przeprowadzić co najmniej jedno inne badanie laboratoryjne, zgodnie z poprzednim zdaniem, jeżeli wstępne badanie histopatologiczne jest ujemne. W przypadku pierwszego pojawienia się choroby należy przeprowadzić trzy testy.

4. Szybkie testy

Dla celów wykonywania testów zgodnie z artykułem 5 (3) i artykułem 6 (1), należy stosować następujące metody jako szybkie testy w rozumieniu niniejszego Rozporządzenia:

- Test *Western blotting* na wykrycie odpornego na proteazę fragmentu białka PrP^{Res} (test *Prionics Check*);
- Chemoluminiscencyjna ELISA wymagająca procedury ekstrakcyjnej oraz technika ELISA, stosująca wzmocniony odczynnik chemoluminiscencyjny (test *Enfer*);
- Sandwiczowe badanie immunologiczne na PrP^{Res} wykonane zgodnie z etapami denaturacji oraz koncentracji (test BIORADE).

5. Testy alternatywne

(Zostaną zdefiniowane)

ZAŁĄCZNIK XI

ŚRODKI PRZEJŚCIOWE

ŚRODKI PRZEJŚCIOWE, O KTÓRYCH MOWA W ARTYKULE 22

A. Dotyczące usuwania materiału szczególnego ryzyka

1. Państwa Członkowskie zapewnią, aby materiał szczególnego ryzyka wskazany poniżej był usuwany i niszczone zgodnie z punktami od 6 do 11.
 - (a) Następujące tkanki zostają wyszczególnione jako materiał szczególnego ryzyka:
 - (i) czaszka, włączając w to mózgowie oraz gałki oczne, migdałki, rdzeń kręgowy, oraz jelita od dwunastnicy do prostnicy od bydła niezależnie od wieku;
 - (ii) czaszka, włączając w to mózgowie i gałki oczne, migdałki oraz rdzeń kręgowy od owiec i kóz w wieku powyżej 12 miesięcy lub od tych, u których wyróżnił się stały siekacz, oraz śledziona od owiec i kóz niezależnie od wieku.
 - (b) Dodatkowo do materiału szczególnego ryzyka wymienionego w punkcie (a), następujące tkanki zostają wyszczególnione jako materiał szczególnego ryzyka w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz w Portugalii, z wyłączeniem Autonomicznego Regionu Wysp Azorskich:
 - (i) cała głowa, z wyłączeniem języka, włączając w to mózgowie, gałki oczne, zwój trójdzielnny oraz migdałki; grasicca; śledziona oraz kręgosłup od bydła w wieku powyżej sześciu miesięcy, jak również jelita od dwunastnicy do prostnicy od bydła niezależnie od wieku;
 - (ii) kręgosłup, włączając w to zwój korzeni grzbietowych, pochodzący od bydła powyżej 30 miesięcy życia.
2. Materiał szczególnego ryzyka lub uzyskany z niego przetworzony materiał może zostać wysłany wyłącznie w celu dalszego spopielenia, zgodnie z punktem 11 lub, tam gdzie ma to zastosowanie, punktem 7 (b).
3. Państwa Członkowskie zapewnią, aby kości z głowy i kręgosłupa bydła, owiec i kóz nie były używane do produkcji mięsa mechanicznie odkostnionego.
4. Państwa Członkowskie zapewnią, aby uszkodzenie, po oszołomieniu, centralnej tkanki nerwowej przy użyciu wysuwającego się przyrządu w kształcie bolca (przyrządu radical) wprowadzanego do jamy czaszki nie było wykonywane na ich terytorium w stosunku do bydła, owiec lub kóz, których mięso przeznaczone jest do spożycia przez ludzi lub zwierzęta.
5. Materiał szczególnego ryzyka, o którym mowa w punkcie 1 (a) nie będzie importowany do Wspólnoty po 31 marca 2001r.

Produkty pochodzenia zwierzęcego wyszczególnione poniżej podlegają ograniczeniom w zakresie importu do Wspólnoty:

- świeże mięso: mięso zdefiniowane przez Dyrektywę 64/433/EWG,

- mięso mielone i wyroby mięsne: mięso mielone i wyroby mięsne zdefiniowane przez Dyrektywę 94/65/WE ⁽¹⁾;
- produkty mięsne: produkty mięsne zdefiniowane przez Dyrektywę 77/99/EWG ⁽²⁾;
- przetworzone białka zwierzęce, o których mowa w Dyrektywie 92/118/EWG;
- jelita bydłace, o których mowa w artykule 2 (b) podparagraf (v) Dyrektywy 77/99/EWG.

- (a) W przypadku gdy powyżej wspomniane produkty pochodzenia zwierzęcego, zawierające materiał uzyskany od bydła, owiec lub kóz, są importowane do Wspólnoty po 31 marca 2001r. z krajów trzecich lub ich regionów, świadectwom zdrowia powinno towarzyszyć oświadczenie podpisane przez właściwe władze kraju produkcji, o następującym brzmieniu:

‘Niniejszy produkt pochodzenia zwierzęcego nie zawiera, ani nie został uzyskany z jakiegokolwiek produktu, o którym mowa w Rozdziale F Załącznika IX do Rozporządzenia (WE) Nr 999/2001 z dnia 22 maja 2001r. ustanawiającego przepisy w zakresie zapobiegania, zwalczania oraz likwidacji pewnych zakaźnych encefalopatii gąbczastych, ani z materiału szczególnego ryzyka, zdefiniowanego w Załączniku V do tego Rozporządzenia, wyprodukowanego po 31 marca 2001r., ani też mięsa mechanicznie odkostnionego otrzymanego z kości głowy lub kręgosłupa bydła, owiec lub kóz, wyprodukowanego po 31 marca 2001r. Po 31 marca 2001r. zwierzęta nie zostały poddane ubojowi po oszołomieniu przy użyciu gazu wstrzykiwanego do jamy czaszki lub nie zostały uśmiercone tą samą metodą lub też nie zostały poddane ubojowi przez uszkodzenie, po oszołomieniu, centralnej tkanki nerwowej przy użyciu wysuwającego się przyrządu w kształcie bolca (przyrządu radical) wprowadzanego do jamy czaszki.’

- (b) Każde odniesienie do ‘produktów pochodzenia zwierzęcego’ oznacza produkty pochodzenia zwierzęcego wyszczególnione w niniejszym punkcie i nie dotyczy produktów pochodzenia zwierzęcego zawierających lub uzyskanych z takich produktów pochodzenia zwierzęcego.

6. Punkt 5 ma zastosowanie wyłącznie do importu z krajów trzecich:

- (a) które nie przedłożyły dokumentacji na poparcie swoich wniosków o wyłączenie spod takich przepisów;
- (b) które przedłożyły taką dokumentację, ale dla której wynik oceny ryzyk określających wszystkie potencjalne czynniki ryzyka jest mimo wszystko niezadowolający.

7. Państwa Członkowskie przeprowadzają częste inspekcje w celu weryfikacji poprawnego wdrożenia niniejszego Załącznika oraz zapewniają, aby podjęto środki mające na celu uniknięcie skażenia, w szczególności w rzeźniach, zakładach rozbioru, zakładach przetwarzających odpady zwierzęce, zakładach przetwarzających materiał wysokiego ryzyka lub obiektach zatwierdzonych przez Państwa Członkowskie zgodnie z artykułem 7 Dyrektywy 90/667/EWG, punktach sprzedaży klientowi, grzebowiskach oraz innych

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 94/65/WE z dnia 14 grudnia 1994r. ustanawiająca wymogi w zakresie produkcji i umieszczania na rynku mięsa mielonego i wyrobów mięsnych (Dz.U. Nr L 368, 31.12.1994r., str. 10).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 77/99/EWG z dnia 21 grudnia 1976r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na wewnątrzwspólnotowy handel produktami mięsnymi (Dz.U. Nr L 26, 31.01.1977r., str. 85). Dyrektywa ostatnio znowelizowana na mocy Dyrektywy Rady 97/76/WE (Dz.U. Nr L 10, 16.01.1998r., str. 25).

obiektach do przechowywania lub spopielenia. Państwa Członkowskie w szczególności utworzą system zapewniający i sprawdzający, że:

- (a) materiał szczególnego ryzyka używany do produkcji produktów, o których mowa w artykule 1 (2) jest używany wyłącznie w dozwolonych celach;
- (b) materiał szczególnego ryzyka, szczególnie gdy usuwanie ma miejsce w zakładach lub obiektach innych niż rzeźnie, jest całkowicie oddzielany od innych odpadów nie przeznaczonych do spopielenia, jest gromadzony oddzielnie oraz jest usuwany zgodnie z punktem I oraz punktami od 8 do 11. Państwa Członkowskie mogą zdecydować o zezwoleniu na wysyłkę głów lub tusz zawierających materiał szczególnego ryzyka do innego Państwa Członkowskiego, po uzyskaniu zgody tego innego Państwa Członkowskiego na otrzymanie takiego materiału i zatwierdzeniu przez nie warunków szczególnych odnoszących się do takiego transportu.

8. Państwa Członkowskie zapewnią, aby materiał szczególnego ryzyka był usuwany w:

- (a) rzeźniach;
- (b) zakładach rozbioru, zakładach przetwarzających materiał wysokiego ryzyka lub obiektach, o których mowa w artykułach 3 i 7 Dyrektywy 90/667/EWG, pod nadzorem wyznaczonego przedstawiciela ustanowionego przez właściwe władze. Takie zakłady są zatwierdzane dla takiego celu przez właściwe władze.

Jednakże, kręgosłup może być usuwany w punktach sprzedaży konsumentowi, znajdujących się na ich terytorium.

W przypadku gdy materiał szczególnego ryzyka nie został usunięty u martwych zwierząt, które nie zostały poddane ubojowi w celu spożycia przez ludzi, części ciała zawierające materiał szczególnego ryzyka lub całe ciało muszą być traktowane jako materiał szczególnego ryzyka.

9. Państwa Członkowskie zapewnią, aby cały materiał szczególnego ryzyka został zabarwiony barwnikiem oraz, odpowiednio, oznaczony markerem natychmiast podczas usuwania, oraz całkowicie zniszczony:

- (a) w drodze spopielenia bez obróbki wstępnej; lub,
- (b) pod warunkiem, że barwnik lub marker pozostaje wykrywalny, po obróbce wstępnej:
 - (i) zgodnie z systemami opisanymi w Rozdziałach od I do IV, VI i VII Załącznika do Decyzji 92/562/EWG:
 - w drodze spopielenia,
 - w drodze spopielenia zbiorczego;
 - (ii) zgodnie co najmniej z normami, o których mowa w Załączniku I do Decyzji Rady 1999/534/WE, przez zakopanie w zatwierdzonym grzebowisku.

10. Państwa Członkowskie mogą ustanowić derogacje od postanowień punktów 8 i 9 w celu umożliwienia spopielenia lub zagrzebywania materiału szczególnego ryzyka lub całych ciał, bez wcześniejszego zabarwienia, lub, odpowiednio, usunięcia materiałów szczególnego ryzyka, w okolicznościach wyszczególnionych w artykule 3 (2) Dyrektywy 90/667/EWG oraz przy zastosowaniu metody która wyklucza ryzyko przeniesienia TSE i która jest zatwierdzona i weryfikowana przez właściwe władze, w szczególności gdy zwierzęta zdechły lub zostały uśmiercone w ramach środków zwalczania chorób.

11. Państwa Członkowskie mogą wysyłać materiał szczególnego ryzyka lub materiał będący wynikiem jego przetworzenia do innych Państw Członkowskich w celu spopielenia zgodnie z warunkami ustanowionymi w artykule 4 (2) Decyzji Komisji 97/735/WE, tam gdzie ma to zastosowanie.

Punkt ten może zostać zmieniony na wniosek Państwa Członkowskiego w celu umożliwienia wysyłki materiału szczególnego ryzyka lub materiału będącego wynikiem jego przetworzenia do krajów trzecich w celu spopielenia, po przyjęciu warunków regulujących taki eksport.

B. Dotyczące badań statystycznych

Badanie statystyczne, o którym mowa w artykule 22 musi obejmować wszystkie zwierzęta, o których mowa w Załączniku III, Rozdziale A, Sekcji I, punktach 1.1 i 1.2.

Niniejszy przepis, obowiązujący przez okres jednego roku, może zostać zrewidowany w świetle nabytego doświadczenia w ciągu pierwszych sześciu miesięcy.